

Giáo Sư Mục Của Sinh Viên Lạc

Contents

Giáo Sư Mục Của Sinh Viên Lạc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	49
31. Chương 31	51
32. Chương 32	53
33. Chương 33	54
34. Chương 34	55
35. Chương 35	57
36. Chương 36	58

Giáo Sư Mục Của Sinh Viên Lạc

Giới thiệu

”Truyện nói về vị giáo sư Mực biến thái và cô nàng sinh viên Lạc lão cá, 2 người luôn có những tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-muc-cua-sinh-vien-lac>

1. Chương 1

Tác giả : Tuyết Độc Độc ^^

Văn án :

GIÁO SƯ MỰC CỦA SINH VIÊN LẠC

Trường Đại học B, gọi là trường nữ sinh cũng không đúng, mà gọi là trường nam sinh cũng không đúng. Trường chuyên về rất nhiều khoa ngành, nhưng đa phần học sinh nữ ghi danh thi vào trường này vẫn là vì khoa thể chất, có thể nói đó đúng là khoa của thiên đường, quy tụ mọi cấp độ đẹp trai và học giỏi, và không thể thiếu “con nhà giàu”.

Nữ sinh trường thì lại thích ghi danh vào các khoa xã hội hoặc là kinh tế hoặc là thiết kế và cả y dược, riêng khoa tâm lí thì ít được ưu ái hơn vọn vẹn chỉ với 2 lớp trong 1 khoa, số sinh viên là 85 người. Không phải vì chương trình học chính khó, mà là môn học tự chọn để bổ sung không thể tìm được một giảng viên ưu tú và giảng dạy có hiệu quả cho những môn này. Kí túc xá nữ của khoa tâm lí còn kinh dị hơn, không một bóng nam sinh lai vãng, và tại phòng B8, nơi ở của bốn cô sinh viên khoa tâm lí : Trần Hàn Bội Kỳ, Lý Trần Trần, Tạ Hiểu Hi và nhân vật chính vẫn là Lạc An Nhiên, nếu nói ba người kia xinh đẹp thì An Nhiên được xem như là cái bóng mờ nhạt đi kể. Cô cũng kệ mọi người nhận xét, dù sao thì cô vẫn được xem là đứa học trâu nhất khoa tâm lí, chỉ lẹt đẹt môn tự chọn và môn ngoại khóa, thật sự đối với cô những khóa học ngoài giờ chính đúng là cực hình.

Học kì 3 của năm thứ ba, An Nhiên vẫn ung dung thức khuya cày game, luyện phim và ngắm trai Hàn, cô thích các oppa, cô không phải người thích ngôn tình nhưng cô vẫn ao ước có một mối tình như ngôn tình. Không phải cô lười đi tìm bạn trai, mà là cô đã vượt mất những cơ hội đó thôi. Học hành đối với cô, học ít mà hiểu sâu, cúp học được xem như là một tài năng thiên bẩm trong cô. Nếu cúp hôm nay nữa, tức là cô đã vắng 2 buổi học ngoại khóa của khoa và tất cả lí do cũng chỉ vì cô muốn trộm vườn của một game thủ nào đó trên game mà cô chơi.

11h30, Bội Kỳ đẩy cửa vào, trước tiên là định vị tọa độ cô bạn An Nhiên đã, cô đang ủ chăn ngồi trên ghế, mặt chưa đánh, răng chưa chải và quần áo vẫn chưa thay, Bội Kỳ quát :

-LẠC AN NHIÊN !!! Có giáo sư mới về mà cậu đã cúp 2 buổi rồi sao ?

An Nhiên ngược ngược mặt nhìn, Trần Trần ngồi xuống ghế, uống 1 cốc nước rồi nói :

-Con khùng kia, nếu cậu còn muốn bốc mùi thì cút xuống WC của trường, tớ ngăn mức độ ở bẩn của cậu rồi đó nhé ?

An Nhiên tay vẫn “tạch...tạch...tạch” con chuột, lên tiếng thì ào :

-Thế này nha, từng người một hỏi thôi. Thứ nhất, giáo sư thì giáo sư, mình có thể giả ốm, thứ hai, Trần Trân này, hôm qua mình tắm rồi nhá.

Hiếu Hi đặt mở sách trong cặp lên bàn, cười ngặt nghẽo :

-Thôi, tụi bây còn định bắt bẽ nhau tới chết à, An Nhiên này, nể mặt lớp trưởng Bội Kỳ mà vác xác đến lớp điểm danh đi kìa.

An Nhiên nhăn nhó ngay, hất tung cái chăn rồi phi thẳng lên giường :

-Hôm nay lạnh tận 18 độ, tở lười ... A A A A ...

Bội Kỳ đá bay cái cốc trên bàn ra ngoài cửa sổ, cô nói trong tiếng nghiêng răng, đe dọa :

-Đi hoặc bị đập rồi lôi đi hả An Nhiên ?

An Nhiên run run, vội vàng thu xếp chăn gối ngay, dù sao thì Bội Kỳ cũng là nhị đẳng đai đen Karate của trường, cô thừa biết tốt nhất là nên an phận làm theo lời Bội Kỳ. Hiếu Hi vỗ vai cô ngay :

-Giáo sư không đẹp không lấy tiền nha nha nha.

An Nhiên bĩu môi, đáp lại :

-Cỡ Kim Woo Bin chưa ? Hay Kim Soo Hyun ? Ngang ngựa Hoắc Ca chứ ?

Trần Trân lấy đồ trong tủ ra ném cho An Nhiên và nói :

-Chắc, cậu cứ đến lớp là bọn tở mừng rồi, ở đó mà Oppa mãi thôi ? Đi tắm đi, bọn mình đi ăn lẩu, tở mới lãnh lương, tở khao đêm nay.

2. Chương 2

An Nhiên phóng xuống giường, lấy đồ đi tắm ngay, ăn uống miễn phí thì cô luôn dẫn đầu. Buổi tối, An Nhiên mò ra siêu thị mua thêm đồ ăn vặt, mặc dù cách 2 hôm trước cô đồng dục đứng trước mặt mọi người tuyên bố sẽ giảm cân. Bỏ thôi, cô chính là loại người thích nói gì thì nói đó, còn làm theo hay không thì phải xem xét mức độ nghiêm trọng của nó. Vào đến quầy thức ăn nhanh, cô thuận tay quơ hết những thứ cô thấy cho vào giỏ ngay, đang say mê quơ tay bốc hết thì kèm sau đó là một giọng nam vang lên sau lưng cô, đúng là giọng nói quyến rũ làm lay động lòng người, An Nhiên cho là vậy, còn nội dung lời nói thì chưa chắc :

-Cô gái, trông cô béo thế rồi mà vẫn ăn khuya nhiều vậy sao ?

“Béo...” – Cái từ mà bất kì cô gái nào cũng ghét cay ghét đắng, cả cô cũng vậy thôi. An Nhiên thiết nghĩ “cái thể loại đàn ông này, có cần phải nhận xét nhau đau như vậy không, đúng là ti tiện của ti tiện mà, để bà xem rốt cuộc là tên khốn nào mở lời ?” Cô quay đầu lại, đập vào mặt cô là nguyên 1 cây màu đen, hấn che hết ánh sáng đèn điện, cô nhìn không rõ mặt hấn cho lắm, hấn lại nói :

-Lấy ít thôi, tôi cũng cần vài phần.

Sau đó, hấn tự nhiên, phải gọi là vô cùng vô duyên kèm tự nhiên, đưa tay lấy 1 phần thức ăn trong giỏ của cô rồi đi thẳng, trong lòng An Nhiên phát lửa “thằng mất nết, nhìn mặt là biết đàn thối, bà không chấp mi”. Cô đành đi lấy vài món khác, khi ra tính tiền, thể quái nào cô lại đứng sau lưng hấn, cô thầm nghĩ “quân tử thì mười năm trả thù chưa muộn, nhưng cô không phải quân tử và cô muốn trả thù ngay bây giờ, đúng là trời cao có mắt, cuối cùng thực nữ như cô cũng có cơ hội vùng dậy”. Cô nhanh chân giả vờ đau bụng, xin chen qua quầy bên cạnh tính tiền trước, trước khi bước sang, cô nhìn xem hấn đang đứng như thế nào, tốt lắm đúng là địa hình tốt, thiên thời địa lợi thật mà. An Nhiên bước sang quầy kia, nhưng sau đó cô lại xoay 1 vòng 360 độ, ánh mắt ngắm thật chuẩn, cô vung chiếc giỏ bay thẳng vào “nơi không cần chạm” của hấn ta, An Nhiên chớp chớp mắt, giả vờ lúng túng và lên tiếng hỏi thăm :

-Anh gì ơi, tôi xin lỗi, rất xin lỗi, anh có còn làm đàn ông được không ạ ???

Cả siêu thị im ắng, xót thương cho 1 nam thanh niên bị nỗi đau ngàn kim đâm xuyên, mọi người xì xầm và cả những tiếng cười khục khứa như muỗi kêu văng vẳng, thông cảm có, bi hài có, nhưng ... Hắn im lặng, mặt tái dần rồi chuyển sang màu xanh, đứng yên bất động, An Nhiên cười hả hê trong bụng, tính tiền rồi chuẩn về ngay, kéo hắn ta trả thù.

Sáng hôm sau, An Nhiên hiên ngang đi chung với 3 kẻ lắm lời trong phòng, mặt cô hằm hằm, vì sao ư, đối với cô, muốn cô thức dậy mà cả 3 người kia lôi đầu vực lên, còn khó hơn cả việc bắt cô từ bỏ thức ăn mà cô không thích. Từ xa xa, một chàng trai đi tới, mỉm cười ngọt ngào, túm lấy áo cô và buông lời nồng nặc mùi thuốc súng trước mặt An Nhiên :

-LẠC AN NHIÊNNNNNNN ... Ôn đức của cậu, dám lợi dụng tớ để nhờ việc tên lực lưỡng khoa thể dục hả ?

An Nhiên vỗ vai cậu bạn, thở dài thườn thượt :

-Biết sao giờ, tớ là rất lười, cậu biết mà, tớ sao khiêng nổi chồng tập bàn đồ xuống lầu 1 cơ chứ !

-Hết người rồi sao mà cậu lại nhờ hắn ta, giờ hắn theo mình sát nút kia kìa. – Thiện Tôn mắt nổi lửa

An Nhiên nhìn theo phía tay Thiện Tôn chỉ, là gã lực lưỡng khoa thể dục đang nhìn bọn họ :

-Tớ thấy có hỉ sự nha nha nha...

Hiếu Hi can 2 người họ ra và nói :

-Vào lớp đi, định gây sự tới khi nào nữa hả ?

Thiện Tôn nói đúng ra thì thẳng chẳng thẳng mà cong thì có 99% lặn, An Nhiên xem cậu như một gái yêu của cô vậy. Trần Trần ngồi cùng Hiếu Hi, Thiện Tôn dính lấy An Nhiên, Bội Kỳ đứng trước lớp và nói to :

-Giáo sư Mục là người dạy lớp mình môn “Chi phối tâm lý” cho buổi ngoại khóa, ai rớt môn này thì tới năm thứ 4 mới trả được nữa nhé, mà năm 4 thì lớp mình bận làm luận án hết nên không có thời gian học lại đâu, các bạn tự học và siêng năng nhé.

Bội Kỳ đi về chỗ của cô, kế bên là bạn trai của cô - Diên Tông, thằng cha trưởng nhóm bóng chuyền khóa trên, thể quái nào lại đến đây học cùng lớp tâm lý, Thiện Tôn nói nhỏ với An Nhiên :

-Anh ấy vì thương lớp trưởng quá nên mới bám theo tới lớp ngoại khóa nha nha nha

An Nhiên gật gật đầu, tỏ vẻ hăm mộ, bỗng cả lớp nháo nhào, hô to “thầy đến, thầy Mục đến, cha mẹ ơi ...” ... “Thầy Mục đẹp trai quá... má ơi... A A A A” ... Đại loại là khen lão Giáo sư mới đến dạy thay môn này, An Nhiên cũng tò mò muốn chiêm ngưỡng dung nhan quý hiếm của vị Giáo sư này, xem đến mức chìm sa cá lặn không. Việc đầu tiên khi thấy mặt vị Giáo sư này là chữ “Béo...”, An Nhiên kinh hãi, gào thét trong đầu “Má ơi, thiên địa ơi, thằng cha hôm bữa bị mình phá trong siêu thị đây mà...” An Nhiên ngồi cụp đuôi xuống ngay, cô khóc thầm trong tim, xem ra học kì này cô chết thảm thật rồi, đặc tội với giáo sư thì tội cũng ngang ngửa “hâm hiếp bất thành”. Giáo sư Mục gõ nhẹ thước lên bảng, cầm lấy phấn và viết tên “Mục Nhu William”, sau đó quay xuống lớp và giải thích :

-Mẹ tôi là người Pháp, nên tên tôi biến hóa vậy đấy. Em nào thắc mắc gì thì xin mời ?

Một nữ sinh đứng dậy, mặt đỏ bừng, cho tay ra sau lưng rồi hỏi ngay :

-Giáo sư, thầy bao nhiêu tuổi ạ ? Có gia đình chưa ạ ? Bạn gái thì sao thầy ?

William đi xuống bục giảng, nhàn nhã trả lời :

-Vấn đề này chắc đối với các bạn rất tò mò phải không, tôi cũng nói thẳng : tôi thì 32 tuổi, vẫn độc thân, bạn gái thì hiện tại tôi chưa lọt vào mắt xanh của ai.

Trước khi nói xong thì William gõ tay vào bàn của An Nhiên đang gục mặt, nhìn cô rồi cười nói :

- Môn này không khó cho 1 số bạn, nhưng tôi sẽ tặng vài con 0 cho những bạn vắng mặt các buổi trước và nếu muốn xóa bỏ điểm 0 này thì các bạn phải làm 1 bài luận văn cho tôi. Đơn giản thôi, đề là do tôi ra, tâm lý chung thì các bạn cứ yên tâm, tôi sẽ tổng kết điểm danh 2 tuần trước.

An Nhiên trong lòng dậy sóng dữ dội, nhất định mùa hè này cô không thể bắt xe về nhà rồi, thầy Mục kéo băng điểm danh ra, nhìn sơ lược 1 chút rồi nói :

3. Chương 3

-Các bạn đi học đầy đủ thật, nhưng có 1 bạn có vẻ rất ghét môn này thì phải “Lạc An Nhiên”.

An Nhiên chưa bao giờ nghĩ cái tên cha sinh mẹ đẻ của cô khi được lão cầm thú này đọc ra từ miệng của lão thì lại mang mùi kinh khủng như vậy, An Nhiên đứng lên theo lời mời gọi của vị giáo sư yêu kính của cả lớp, cô cúi gầm mặt, tựa như muốn cắm mặt vào bàn, cô thiết nghĩ “nhất định sẽ có ngày cô mang theo con dao đến trước nhà lão ta cắt máu ăn thề sẽ hủy hoại thanh danh lão ta”.

Buổi học kết thúc, William liếc nhìn đồng hồ rồi nói :

-Bạn Lạc An Nhiên, bạn theo tôi xuống phòng giáo viên, tôi cần nói chuyện với bạn.

Bội Kỳ nhìn cô rồi nói :

-Hậu quả to quá, đi đi, khi về thì bọn mình sẽ mua khoai lang cho cậu ăn.

Trần Trần đeo cặp lên rồi kéo tay Thiện Tôn và Hiểu Hi, ném lại 1 câu :

-Bọn tớ đi mua sắm đây, bái bai An Nhiên, cậu ra đi thanh thản nhé.

Thiện Tôn cười sặc sụa, nhảy chân sáo đi trước cũng Hiểu Hi, An Nhiên lê thân tàn ma dại kéo theo cặp xuống gặp lão cầm thú, cô đẩy cửa đi vào, thấy lão đang uống nước , nhàn nhã vô cùng :

-Em đến rồi đây, thầy cầm thú... à, nhầm, thầy Mục có gì chỉ dạy ạ ?

William đáp :

-Em xông vào mà không gõ cửa, ngộ nhờ tôi đang có hành động xấu thì sao ?

An Nhiên nhú mày :

-Em cũng rất trông ngóng thầy thoát y đấy ạ.

William đáp :

-Lần tới tôi sẽ làm như lời em nói.

-(...) – An Nhiên cầm nín.

William tiếp lời :

-Với 2 điểm 0 thì em muốn tôi làm gì để em qua môn này ?

An Nhiên suýt xoa :

-Em không tin thầy là người không thù vật, sau khi bị em làm như vậy, thầy thật sự không hận em thấu tủy à ?

William xoay ghế ra phía An Nhiên ngồi và nói :

-Tất nhiên tôi sẽ trả thù, nhưng ưu tiên việc hai điểm 0 này đi đã.

An Nhiên dậm chân, bậm môi 1 hồi rồi hỏi :

-Thầy nghĩ ra cách gì chưa ?

William nhăn mày :

-Tôi là em à ?

- ... - An Nhiên im luôn.

William ném đề tài cho cô và nói :

-Tháng sau nộp lại cho tôi, làm không ra hồn thì coi chừng tôi.

An Nhiên giận dữ, giật lấy đề tài rồi chạy thẳng về phòng, bật máy tính lên, cô cảm thán trong lòng “may quá, kịp giờ để ăn trộm vườn của cái thằng này, ha ha ha”. Cứ nghĩ cô sẽ khóc ầm lên nhưng cô lại lao đầu vào việc vợ vắn khác, Trần Trần về tới phòng cùng Hiếu Hi, đưa túi khoai và bánh đậu cho cô, hỏi thăm :

-Giáo sư đưa đề tài thì cậu tập trung làm đi, chơi game mãi thôi, nhìn mặt dần đực ra rồi đây.

An Nhiên vừa bóc vỏ khoai vừa lèm bèm :

-Mặc xác đi, 3 ngày cuối tháng mình làm, mà tuần sau nghỉ đông 1 tuần, các cậu về à ?

Hiếu Hi mặc áo khoác lên giá treo rồi nói :

-Ở quê mình giờ lạnh cóng luôn rồi, mình về phụ mẹ thu hoạch nữa.

Trần Trần cũng gật gật đầu :

-Chỉ có cậu nhà cách trường 1 tiếng xe lửa nên thoải mái đi đi về về thôi, mình đi tắm đây.

An Nhiên thở dài rồi lại cày game, cô không muốn về nhà, cô ghét vợ kế của ba cô, bà ta thông đồng người ngoài, suýt nữa thì gây ra chuyện cho cô, mùa hè nào cô cũng lượn lờ đi làm thêm ở các quán ăn, nhà hàng, tiền kiếm được cô lại đi mua sắm những thứ cô thích. Năm nay cô phải làm bài mà lão cầm thú giao nên chắc cô lại có lí do để xin không về nhà rồi. Một lúc sau thì Bội Kỳ về, An Nhiên cười tí mắt, hỏi ngay :

-Xem hạnh phúc chưa kìa ?

Bội Kỳ cười ngại ngùng, gờ nắm đấm ra :

-Cầm chộc chị nha cưng, chộc là chị dẫn cho 1 trận nữa nhé.

An Nhiên hứ 1 tiếng rồi nói :

-Dịu dàng vậy đó hả, hứ, ta cóc quan tâm.

Bội Kỳ lại nấu cháo điện thoại, Trần Trần cũng ôm máy tính lướt mạng QQ, Hiếu Hi thì thu dọn đồ đạc vào vali rất sớm, An Nhiên cắm đầu vào bộ phim hài mà cô vô tình tìm thấy được trên mạng xã hội và quên bằng cái đề tài hắc ám kia.

Hôm sau, An Nhiên kéo Thiện Tôn xuống căn tin ăn sáng, Thiện Tôn hỏi :

-Cậu nhìn cứ như là chết đói 3 năm nay thì phải, ăn ăn ăn miết thôi.

An Nhiên quay đầu lại và nói :

-Cậu không ăn thì cậu sẽ chết đó nha nha nha, gái yêu.

Lời chưa dứt thì giọng thầy Mục lại đâu đó vang lên :

-Không hít thở mới chết ngay nhé bạn An Nhiên.

An Nhiên Thật là mất cả hứng ăn uống, lão cầm thú này, sống tận 21 năm nay thì đây là người đầu tiên làm cô cứng họng nhiều nhất, cô biểu tình trong lòng “thằng cha này, không chen vào lời cô nói thì chết à”. William đến quầy cơm rồi nói :

-Như cũ nhé, tôi ngồi đợi.

An Nhiên thật muốn lấy thuốc độc cho vào cơm của lão ta mà, nhưng thôi, cô mà làm hấn chết thì cô bóc lịch chắc rồi, cô là 1 công dân tốt mà. An Nhiên ngồi ăn cơm cùng Thiện Tôn mà 2 con mắt của cô cứ nã đạn liên hồi sang bàn bên cạnh, nơi thầy Mục kính yêu đang ngồi. An Nhiên bĩu môi thầm nghĩ “ăn cơm thôi mà, có cần đẹp vậy không?”. Đi tới đâu thì nữ sinh bu lấy đến đó, quả là cầm thú, An Nhiên cho là vậy, cô ăn vội rồi chạy ào vào lớp ngay, chẳng kịp uống nước, cô đẩy Thiện Tôn vào lớp trước rồi chạy vào nhà vệ sinh, khi đi ra thì đụng lão ta, William hỏi :

-Em chưa uống nước à ?

An Nhiên đáp :

-Rồi sao, sao thầy biết ?

4. Chương 4

William đáp :

-Em vừa mở miệng ra thì tôi nghe toàn mùi thịt gà và tôm bay ra.

An Nhiên muốn đâm vào mặt lão ta 1 đấm rồi cười to, nhưng thực tế thì lão ta đang cười hả hê vào mặt cô :

-Uống không ?

William đưa 1 hộp sữa ra cho cô, An Nhiên giựt lấy rồi cắm ống hút vào hút ngay, William nói tiếp :

-Con người em thật phóng khoáng.

An Nhiên làm vẻ mặt khó hiểu :

- Tại sao ?

William lấy 1 hộp sữa khác trong túi áo ra rồi nói chậm rãi, nhẹ nhàng, trong khi cô vẫn đang hút lấy hút để hộp sữa kia :

-Hộp sữa em đang uống hết hạn rồi.

An Nhiên phụt thẳng sữa vào người William, nhưng William kịp giờ cuốn tài liệu che chắc nên trông anh không phải hứng lấy trận phun sữa này, sau đó anh phui phui vạt áo khoác một cách nhàn nhạt rất bình thản, anh tiếp tục :

-Tôi mới hỏi thôi, định đưa em hộp này mà em nhanh tay quá. Thật không cố ý.

Có trời mới tin, An Nhiên ném hộp sữa quá hạn cho anh rồi cồm luôn hộp kia, đưa 2 ngón tay chỉ chỉ, đe dọa anh phải coi chừng cô và chạy về lớp. William nhìn hộp sữa bị uống hết 1 nửa rồi cười, thầy Tần đi tới, nhìn anh cầm hộp sữa đang uống dở trên tay, rồi hỏi :

-Thầy Mục đang làm gì vậy ?

William quay lại nhìn một chút, giờ hộp sữa lên rồi đáp :

-Uống 1 chút thôi. Thầy chưa đến giờ dạy sao ?

-Có chứ, đi luôn chứ thầy Mục ? – Thầy Tần gợi chuyện.

William uống tiếp phần sữa còn lại mà An Nhiên ném lại, rào bước đi về phía phòng học cùng thầy Tần.

Buổi tối, An Nhiên cùng mấy người khác đi xem phim, dĩ nhiên là vé miễn phí rồi, bố Thiện Tôn là giám đốc của công ty giải trí nên việc xin 5 vé xem phim là chuyện dễ như nặn mụn trên mặt. Trần Trần cầm hộp bỏng ngô trên tay rồi nói :

-Mấy cậu tự ra lấy nước ngọt đi kìa, 1 mình Hiểu Hi với Thiện Tôn sao cầm hết được ?

An Nhiên lảo đảo bước ra quầy bán thức ăn, Bội Kỳ đưa cho cô 2 ly CoCa cỡ lớn và nói :

-Cậu vào ngồi trước đi, số ghế gần nhau hết đấy. Mà đi lạc thì coi chừng tớ nện cậu 1 trận ra cháo đấy.

-Biết rồi mà, thím hai. – An Nhiên dậm chân giận dỗi rồi xoay mòng đi thẳng vào trong phòng chiếu phim.

Bộ phim “Một ngày ý nghĩa” nói đúng ra thì là phim hài, có chút nhân văn, nhưng đối với An Nhiên thì nó thật hài thật chất, diễn viên nam rất đẹp trai nên cô mới bỏ công lết ra xem phim. An Nhiên vừa đặt mông vào ghế thì phía sau lưng cô có 1 giọng nói thánh thót phía sau vang đến :

-Bạn An Nhiên thật biết thưởng thức.

An Nhiên quay phắt lại, là lão giáo sư chết bầm chết dẫm của khoa cô đây mà, kế bên còn một thanh niên đi cùng, tuy không đẹp ma than quý hờn như lão ta nhưng cũng được xếp vào dàn trai đẹp, William lại nói tiếp :

-Tôi chắc hẳn đề tài của tôi giao không làm khó em đâu nhỉ ?

An Nhiên chớp chớp mắt và như sức nhớ ra chuyện đề tài, chuyện 2 con 0 môn của lão ta, William lại bồi cô thêm 1 cú :

-Vậy trước khi nghỉ đông bạn An Nhiên vui lòng nộp bài cho tôi nhé.

An Nhiên há hốc mồm khi nghe William nói thế, cô chưa đặng tới nó nữa, thậm chí còn không biết đề nó ra sao, hay cách làm thế nào, mà sao cô nộp được :

-Em chưa làm, nhưng thầy nói 1 tháng cơ mà ? Thầy tính lật lọng học sinh à ?

William đáp :

-Trông em ngày càng béo ra thế kia thì chắc phải làm xong hết rồi chứ ?

An Nhiên đứng phắt dậy, túm lấy cổ áo anh rồi nghiêng răng nói :

-Thầy có thể gọi em là con gì cũng được, nhưng thầy còn nhắc đến “béo” thì em không nghĩ đêm nay thầy toàn mạng về đâu ?

William nhướng mày, cười nhẹ :

-Mọi người đang nhìn em.

An Nhiên buông tay ra rồi ngồi xuống, mặt cô đỏ bừng vì giận, William :

-Nên xem 1 chút đi bạn An Nhiên.

An Nhiên ngồi khoanh tay quay mặt ra trước, lửa giận cháy phừng phừng trong mắt cô. Bách Tuấn ngồi kế William hỏi :

-Sinh viên của cậu à ?

William chỉnh lại cổ áo và nói :

5. Chương 5

-Một con nhím thích xù lông bị tở cán chết.

Bách Tuấn cười ngặt nghẽo, Trần Trần và Hiểu Hi vào sau, thấy thầy William liền cúi chào lễ phép, Bội Kỳ cũng vào ngay sau đó, William nói nhỏ :

-Các em cứ tập trung xem đi.

An Nhiên giữa bộ phim chuẩn ra ngoài ngồi hóng trai đi đường, phim hết hài nên cô cũng lười xem, Bách Tuấn đi ra mua nước thì nhìn thấy cô, anh tiến lại gần rồi ngồi xuống gần cô :

-Em không thích phim à ?

An Nhiên giật mình quay lại, là bạn của lão cầm thú đây mà, chắc không phải cũng 1 giuộc như nhau đâu nhì, cô đáp :

-Không hẳn, anh đi cùng lão ta à ?

-Ừ, anh tên Bách Tuấn, anh là bác sĩ. Em học khoa tâm lí do thầy Mục phụ trách à ?

An Nhiên lắc đầu, lão ta mà phụ trách thì chắc khoa cô năm sau sẽ toàn nữ sinh cho mà coi :

-Thầy ấy dạy môn ngoại khóa, anh là người yêu thầy à ?

Bách Tuấn phụt hết nước trong miệng ra, ho sặc sụa, cô sinh viên này hỏi những câu bá đạo quá, anh thật đỡ không nổi, anh vội vàng giải thích :

- Bạn gần nhà thôi, bạn bình thường, anh có bạn gái rồi.

An Nhiên tỏ ra đã hiểu :

-Thế anh lại bắt chuyện với em làm gì ?

Bách Tuấn cười đau cả bụng, thú vị thật :

-Hỏi thăm thôi, anh chưa có ý tán tỉnh em đâu.

-Về thôi, phim hết hay rồi.- William đi tới, vỗ vai Bách Tuấn và nói.

An Nhiên nhìn nhìn rồi quay đầu đi chỗ khác, làm bộ không thấy anh, William nói :

-Chỗ nào không hiểu, bạn An Nhiên cứ đến hỏi tôi. Chào nhé !

An Nhiên hứ 1 tiếng rồi đi vào trong phòng chiếu phim, thật là xui xẻo. Chắc cô phải đi chùa thôi, theo cô tự nhận xét thì cô cũng đâu đến nỗi là ăn ở thất đức lắm đâu mà năm nay cô toàn đụng chuyện ma xui quỷ khiến gì đâu.

Sáng hôm sau, cả trường chính thức nghỉ đông, An Nhiên cũng nằm ủ trong chăn chơi game, mấy ngày tiếp theo cô cũng một mình như thế này thôi, cô sức nhớ đề tài thầy cầm thú giao, cô vội tìm ngay. Vừa đọc xong thì cô cũng đứng hình 10 giây luôn, cha mẹ nó, cái đề đọc không hiểu cái gì hết. Cô định gọi cho các bạn để hỏi nhưng cô sức nhớ ra, điện thoại của cô bị cô giặt chung với mấy bộ đồ của cô từ tuần trước rồi. Cô phải chạy lên phòng giáo viên tìm lão cầm thú, nhưng lão cũng nghỉ đông mất tiêu rồi, cô được giáo viên của khoa cho địa chỉ nhà lão ta, cô đứng tần ngần 1 hồi trước rào bước đi ra bến xe, đường nào thì cô cũng không biết hỏi ai mà cô cũng không muốn rớt môn này, cô quyết tâm đến nhà lão ta thỉnh giáo.

Là khu nhà ở ngoại thành phố, rất yên tĩnh, cô nhìn địa chỉ ghi trên giấy rồi lăm bắm “Số 29/112 đường Quốc Kì, phố ...”, An Nhiên đứng trước ngôi nhà 1 tầng có cổng ngoài màu đen và mang số nhà 29/112.

Cô nhấn chuông cửa, 1 phút trôi qua...

Cô nhấn tiếp, 2 phút trôi qua...

Cô nhấn liên hồi, cứ như là cái chuông cửa có lỗi với cô vậy, “Cạch ...” tiếng mở cửa, và một người đàn ông tóc tai bù xù, cổ trần, thất lưng người đó còn xăm cả tên “William” nhìn rất quyến rũ. An Nhiên nói to :

-Chú gì ơi, cho con hỏi, Thầy Mục có nhà không ạ ?

William hất tóc ra sau rồi nói trong trạng thái ngái ngủ, nhìn nhìn cô 1 lúc rồi nói :

-An Nhiên ?

An Nhiên trả lời :

-Là em, không lẽ thầy tưởng thiên thần nào mới đáp xuống à ?

6. Chương 6

William nhướn mày :

-Tôi sẽ gọi cảnh sát vì có kẻ điên phá chuông cửa nhà tôi.

An Nhiên mặt sắt khí ngay :

-Là em ấn chuông, tại thầy không chịu ra sớm ấy chứ ?

William bấm mặt mã cổng rồi nói :

-Tôi hơi say, nên ngủ hơi trễ, lần sau có tới thì tự vào đi.

An Nhiên tỏ vẻ phòng bị sau khi bước vào nhà anh :

-Tự vào, rồi sau đó anh gọi cảnh sát chứ gì ?

William phì cười, anh vào bếp lấy nước cho cô, lúc quay ra thì ném cho cô 1 tờ giấy “connhim21”, An Nhiên nhìn rồi hỏi :

- Mã kết sắt nhà thầy ạ ?

William đáp :

-Trước khi em chạm vào được kết sắt nhà tôi thì em đã bẹp dí dưới chân tôi rồi.

An Nhiên trừng mắt, William kéo rèm cửa ra rồi nói :

-Mã khóa cổng, lần sau đừng phá chuông cửa nhà tôi, nó đắt lắm.

An Nhiên ném tờ giấy vào cặp rồi lôi mớ tài liệu liên quan đến đề tài anh giao ra, đặt lên bàn rồi hỏi :

-Thầy chỉ em đi, em mù tịt với đề tài thầy giáo rồi ?

William đáp :

-Em năn nỉ người khác mà dùng vẻ mặt đấy à ?

An Nhiên nghiêng răng, nở nụ cười :

- Thầy Mục đẹp trai, thầy vui lòng chỉ giáo em, em không muốn 2 con 0 đó đâu, được không ạ ?

William nhìn cô rồi nhìn đồng hồ, đã 9h rồi, anh đi lên lầu 1 hồi rồi đi xuống cùng đống tài liệu trên tay, anh đặt lên bàn rồi nói :

-Đọc đi.

An Nhiên há hốc nhìn đống tài liệu, còn nhiều hơn cả tài liệu cô có sau hơn 3 năm học, thế quái nào mà anh bắt cô đọc hết trong hôm nay :

- Sao em đọc hết trong hôm nay ?

-Em có thể đến vào hôm sau. – William đáp.

An Nhiên khóc không ra nước mắt trước núi tài liệu này, William nói :

- - Muốn ăn gì thì lăn vào bếp, tôi đi tắm, em đừng rình nhé.

Trên trán An Nhiên xuất hiện một màu u ám, cô thật không biết trả lời sao cho tên cầm thú này im miệng (...). Cô nằm đọc 1 cuốn tài liệu mỏng nhất trong đống tài liệu William đưa, cô nhìn xung quanh, nhà của lão rất yên tĩnh, 1 màu xám, xen lẫn vài vật trang trí thủy tinh màu lam, nhìn 1 lúc cô lại thấy khó hiểu. Căn nhà này giống y chang mặt hắc lúc chơi khăm được cô, thật muốn đi về mà, nhưng nó ảm áp. Cô úp tài liệu lên mặt rồi ngủ như chết, trong mơ cô còn được ăn rất nhiều thứ, ăn ăn ăn ... William bước ra từ phòng tắm, anh nhìn An Nhiên rồi đi tới, ngồi xuống cạnh cô, anh lấy cuốn tài liệu ra khỏi mặt cô, đặt khê lên bàn, sau đó anh túm lấy cổ áo cô, ném cô ra ngoài, An Nhiên biểu tình phản đối khi vẫn đang ngái ngủ. William đứng trước cửa nhà nói to :

-Tôi đưa em tài liệu để em úp lên mặt ngủ à ?

An Nhiên làm vẻ hối lỗi, năn nỉ :

-Thầy ơi, em sai rồi, em xin hứa sẽ làm lại con người tốt, em xin thầy, thầy ơi ...

William đáp :

-Để tôi thấy em ngủ như heo lăn nĩa thì coi chừng.

An Nhiên phùng phịu, đứng dậy phúi mông rồi đi thẳng vào bếp, mở tủ lạnh ra, toàn là thức ăn dinh dưỡng, William đứng sau lưng cô, đưa tay lấy hộp sữa trước mặt cô, An Nhiên giật cả mình thoáng chút đỏ cả mặt, cô không nghĩ là có ngày cô và lão ta lại đứng chung 1 bếp với khoảng cách gần như vậy. William nói :

-Em muốn gì với cái tủ lạnh nhà tôi ?

An Nhiên lấy một gói bánh ra, xé cái roạt rồi bỏ vào miệng, nhưng chưa đầy 5 giây sau, cô đầm thùm thụp ở trước ngực, chết mẹ rồi, cô ghen vì bánh thật rồi. William đưa nước cho cô, cô đón lấy, uống ừng ực như trận bão, William nói :

-Tôi cuối cùng cũng thấy được cảnh quái vật bị chìm trong biển đen rồi.

An Nhiên muốn ghen với nước vì câu nói của William, tên khốn nhà anh. A A A A A ... An Nhiên gào thét trong suy nghĩ, nhất định kiếp trước cô quỵt nợ anh một số tiền rất lớn rồi nè. Mãi đến trưa, William mới từ trong phòng đọc sách đi ra, nhìn cô rồi hỏi :

-Muốn ăn gì ?

-Thịt bò hầm khoai tây và đậu tương. – An Nhiên đáp ngay.

William lấy áo khoác mặc vào, đội thêm nón lưỡi trai rồi nói :

-Đi, tôi đi em.

An Nhiên ngơ ngác, nhưng là ăn nên cô chạy theo anh ngay, William vào gara lấy xe, anh hạ lệnh bảo cô ra mở cổng. Khóa cổng rồi cô chui vào xe với anh, đưa tay mở nhạc ngay, William mở lại bài khác kèm theo 1 câu :

-Còn mở thể loại nhạc ồn ào thì tôi cho em đi bộ đấy.

An Nhiên khoanh tay trước ngực rồi quay phắt đầu nhìn ra bên kia đường, William đưa cô đến 1 nhà hàng truyền thống kiểu Hàn. Cô nhân viên bước ra, cúi chào bọn họ rồi dẫn vào một phòng ăn và đưa menu ra, William đẩy menu sang cho cô :

-Em chọn đi.

An Nhiên không khách khí, gọi những món cô thích lúc này ở nhà William, William cũng chọn 1 phần cơm, An Nhiên nhìn anh rồi nói :

-Có phải thầy muốn cho em ăn để em tăng cân rồi thầy lại đả kích em phải không ?

William đáp :

-Cuối cùng nào em cũng hoạt động rồi.

Ăn uống xong, William đưa cô về, và cô lại nằm lăn ra đọc mớ tài liệu, cô xin anh chỉ cô cách làm bài luận văn trên máy tính. An Nhiên chưa hề nghĩ thì ra lão ta cũng rất dịu dàng, ít nhất cũng không đả kích cô bằng những trò chơi khăm. Buổi chiều, An Nhiên đứng dậy, vươn vai uốn éo rồi nói :

-Em về đây, mai em qua ám thầy nữa nha nha nha.

William đẩy bàn gọn lại rồi nói :

-Đề máy tính ở đây đi, khi nào xong hết rồi em hãy mang về. Tôi đưa em về.

7. Chương 7

An Nhiên nhìn chăm chăm rồi nói :

-Vậy em chơi game sao đây ?

William đáp :

-Nghỉ vài hôm đi. Không chết được đâu.

An Nhiên vội giải thích :

-Hôm nay có sự kiện, tôi không thể không lên nha.

William bước lại gần cô, mặt đầy uy hiếp :

-Giờ muốn rút luôn hay muốn làm bài để tôi châm chước cho qua.

-Em muốn cả 2 ... - An Nhiên hờn dỗi, bĩu môi trả lời.

William thở dài ra, sau đó anh nói :

-Về đi, ngày kia hãy đến.

An Nhiên xách cặp lên, đi ra bến đón xe buýt về kí túc xá, William thu dọn vài tài liệu rồi cũng lấy xe đi đâu đấy. An Nhiên về đến kí túc xá, nằm dài ra giường thở dài thườn thượt, cô vất tay lên trán “Hôm nay anh ta tốt với mình thật, không lẽ mình hiểu sai con người hần”. Ở một mình chán quá, cô lại đi tắm vội vàng, ăn vội cái bánh rồi cắm đầu vào chơi game, thế là hết một ngày bận rộn.

Sáng hôm sau, cô thức dậy sớm hơn mọi hôm, cô đến quán cà phê trong thành phố mua 1 ly cà phê rồi đến thư viện thành phố. Cô làm nốt phần còn lại trong mớ tài liệu của William mà hôm qua cô đọc còn nhớ, cô tự dưng bỗng tò mò không biết giờ này thầy ấy đang làm gì, An Nhiên hơi sững người, tại sao đột nhiên nhớ cái lão cầm thú đó. An Nhiên đánh vào đầu rồi tự trách :

-Mình bại não thật rồi, tự nhiên nhớ chuyện nhảm nhí.

Sân bay nước Anh, William vừa đáp chuyến bay về đây vào lúc sáng nay, anh gọi người đến đón anh về nhà. Mẹ anh là nghị sĩ nước Anh, bà Rose Monewill, cha anh là bác sĩ khoa thần kinh hiện đang công tác tại bệnh viện thuộc quân đội Anh Quốc. Nhiều người khá khó hiểu khi anh có bằng giáo sư khi anh chỉ mới 27 tuổi, nhưng phải mất đến năm 30 tuổi thì anh mới được phép giảng dạy chính thức, hiện tượng học nhảy lớp rất phổ biến ở đất nước này, tuy nhiên thì trường hợp của William còn đáng sợ hơn, năm 9 tuổi William tốt nghiệp cấp 3, sau đó thi vào trường Quân đội, nhưng vì chấn thương nên anh hoãn lại đến năm anh 11 tuổi thì thi tiếp vào trường y học với điểm số tuyệt đối, khóa học 7 năm nhưng anh đã hoàn tất hết 870 tín chỉ cho ngành y học chỉ trong 5 năm, anh được cấp bằng loại giỏi tuyệt đối, anh tiếp tục học lên cao hơn, mở rộng ra các ngành chuyên sâu hơn. Anh được cấp bằng Tiến sĩ năm anh 20 tuổi, nhưng do xảy ra biến cố nên anh tạm ngừng tất cả, năm anh 23 tuổi thì anh tiếp tục quay lại làm luận án, viết các sách được Quốc tế công nhận, 27 tuổi anh trở thành vị giáo sư trẻ nhất nước Anh.

Chuyện của anh đã khiến các nhà báo tốn không ít giấy mực, gia đình phải đưa anh ra nước ngoài học tiếp để tránh cánh phóng viên đưa tin, theo mẹ William – bà Rose nhận xét thì “tính tình anh trầm lặng, thích một mình khi ở nhà, anh ít có các mối quan hệ khác giới, đơn giản vì con trai bà thích các mối quan hệ rõ ràng, trong sáng và anh là con trai duy nhất của bà”.

William không bao giờ thể hiện cảm xúc của anh một cách rõ ràng và mãnh liệt, nên mọi người luôn mang cảm giác bất an khi đứng chung với anh. Việc anh đáp máy bay đến Anh Quốc cũng chẳng lạ gì, anh đến thăm bố mẹ anh như hàng tháng, bà Rose bước ra từ hội nghị cấp cao, bà còn khá trẻ, William thừa hưởng đôi mắt màu hổ phách của bà, cả mái tóc cũng màu nâu nhạt như bà, còn lại thì hầu như anh giống bố anh nhiều hơn, bà lấy áo khoác trên tay thư ký rồi nói :

-Con trai tôi đâu ?

Cô thư ký cúi khẽ rồi nói :

-Thiếu gia đang đợi bà ở phòng sảnh ạ.

Bà Rose phân phó công việc cho thư ký rồi bước nhanh đến phòng sảnh gặp con trai, William đang ngồi đọc sách, bà Rose nhìn con trai rồi cười khẽ, bước nhẹ lại gần rồi lên tiếng :

-Mẹ tưởng con định đi lâu hơn chứ ?

William đặt quyển sách xuống rồi nói :

-Có vài chuyện nhỏ thôi, mẹ ăn gì chưa ?

- Vẫn chưa, chúng ta sang đón bố con cùng đi ăn tối. – Bà Rose đáp nhẹ nhàng.

William đứng dậy, đưa tay ra cho mẹ anh khoác lấy, bà Rose mỉm cười :

-Ra dáng lắm rồi.

Bệnh viện Quân Y, bố William vừa hết ca mổ, ông vừa bước ra cổng định gọi tài xế thì thấy xe của con trai ông chạy tới, William bước xuống xe, anh chào bố anh thân mật rồi nói :

-Mẹ đang trong xe, chúng ta đi ăn tối luôn bố.

Bố William rất phong độ, ở cái tuổi của ông nhưng ông vẫn giữ được nét tươi trẻ, ông đưa cặp cho tài xế rồi ông đi lên xe của vợ con ông. Lâu rồi, cả nhà 3 người chưa ăn tối chung, mẹ William rất vui vẻ, bố William thì cũng hài hước không kém, cuộc nói chuyện linh tinh nhưng những tiếng cười nhẹ luôn vang vẳng trong xe.

An Nhiên lang thang khắp thành phố, chán chê thật, cô muốn nghe giọng lão ta quá, cô điên rồi, nhất định là như vậy, trong đầu nghĩ thế nhưng cô lại đi về trường đi lên phòng hướng dẫn của giảng viên, cô xin số điện thoại của Mục Nhu William, cô chủ nhiệm khoa xã hội chỉ vào chiếc điện thoại bàn rồi nói :

-Số của thầy Mục trên kia, em gọi đi.

An Nhiên gọi, là cước quốc tế sao, thế là giá mắc gấp đôi rồi, mà kệ đi, tiền cước thì trường trả mà, ha ha. Bên kia, William đang gọi món thì có số trường Đại học B gọi, anh xin phép bố mẹ nghe điện thoại :

-Là tôi, Mục Nhu đây, xin ...

-Là em. – An Nhiên chưa để anh giới thiệu hết lời thì đã trả lời anh ngay, William cười nhẹ :

-Hôm nay, tôi vắng nhà.

8. Chương 8

An Nhiên đương nhiên biết, nhưng cô bất giác muốn gây sự với anh, cô thấp giọng :

-Em đói, mà tiền tháng này em mua thẻ game hết rồi.

William đáp :

-Theo tôi thấy thì người em toàn mỡ không, em nên rút chúng ra tiêu hóa đi.

An Nhiên muốn đập nát cái điện thoại quá, anh ta đúng là khốn kiếp mà, nhưng sau đó anh lại nói :

-Về nhà tôi trước đi.

An Nhiên đáp :

-Vậy khi nào thầy về, nhà thầy có gì giá trị không ạ ?

-Có, thức ăn trong tủ xem còn dùng được không, nếu hết hạn thì thu dọn 1 chút. – William đáp :

An Nhiên hứ 1 tiếng trong điện thoại, William lại nói :

-Thế tôi để trong tủ áo, mở ra là thấy, mà như mã công.

An Nhiên gật gật rồi nói :

-Vậy tôi làm tiếp bài luận án nhé ?

Bố mẹ William háng giọng, cười khúc khích một bên, William nhìn bố mẹ anh đang trố mắt nhìn anh nói chuyện điện thoại, anh hề cứ nói chuyện với An Nhiên là tự nhiên quên hết mọi người xung quanh, anh nói nhanh :

-Làm theo tôi nói, tôi bận rồi, chào em.

Cúp máy rất nhanh, An Nhiên tựa như muốn bóp cái ống nghe điện thoại trong tay, may mà có cô giáo cản lại, nếu không thì cô lại mang tội “phá hoại tài sản trường” rồi. An Nhiên bắt xe buýt đến nhà William, cô mở khóa cổng rồi đi vào nhà, nhà anh sạch sẽ thật, cô ước gì mình có nhà riêng như thế, cô lăn ra sofa nằm ngủ, đột nhiên cô thấy mệt mỏi quá. Đến tối, An Nhiên ăn đại ly mì trong bếp, cô lấy các thức ăn hết hạn gom vào 1 túi để sau nhà rồi hút bụi trong nhà, sau đó cô tắm vội rồi lên lầu đi vào phòng đọc sách cũng là nơi anh làm việc tìm tài liệu, đóng tài liệu được anh xếp ngay ngắn trên bàn, An Nhiên lấy sách đi sang phòng ngủ của anh. Toàn bộ là màu đen pha chút màu trắng của tủ áo, An Nhiên mở tủ ra, bà mẹ nó, sang chảnh vừa thôi, áo sơ mi hàng hiệu hơn cả trăm cái, quần tây âu phẳng phiu, áo vest khoác ngoài, các loại giày dép bóng loáng, được đặt rất ngăn nắp, một bên tủ thì trống rỗng, cứ như tủ này dành cho 2 người treo thì phải. An Nhiên thả người lên giường, cảm giác đầu tiên của cô là “tên Mục Nhu này rất biết hưởng thụ”.

Cô nằm đọc tài liệu 1 hồi lâu thì lăn ra ngủ quên, 2h sáng, William về đến nhà, anh mở cổng rồi đánh xe vào gara, đi vào nhà, cô dọn nhà giúp anh thật. William nhìn ly mì trên bếp thì chau mày, anh đi lên lầu, cửa phòng mở toang, William cũng ngạc nhiên khi chính anh cũng không cầu kính khi cô đụng chạm vào mọi thứ của anh, thậm chí anh còn cảm giác thú vị. Anh mở tủ lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm, một lúc sau, anh chỉ mặc quần thể dục rộng ở nhà, cởi trần đi ra, anh ngồi trong bếp uống nước 1 chút rồi lại đi lên phòng ngủ.

Anh kéo chăn đắp cho cô rồi chính anh cũng nằm xuống, An Nhiên vẫn ngủ say như chết, hôm nay lạnh 22 độ, tấm chăn nhà William quá ấm, chắc khoảng 35 – 36 độ. An Nhiên mơ màng suy nghĩ trong mơ, William quay sang vuốt nhẹ tóc mái của cô, anh chạm khẽ vào môi cô, cô không dùng son nhưng môi cô rất đẹp, mắt cũng to, nhưng có điều hình như cô rất lười và bất cẩn, bằng chứng là cô không mặc áo trong. William hít thở không thông thật rồi, anh nhắm mắt tự dỗ mình ngủ.

Sáng hôm sau, việc đầu tiên An Nhiên thức dậy là hét chói cả tai, kinh động cả hàng xóm cách nhà William tận 10 mét, William trùm chăn qua đầu rồi nói :

-Em ồn ào quá đấy, cảm phiền ngay cho tôi ngủ.

An Nhiên ra vệ bảo vệ bản thân, nói to :

-Sao anh dám ngủ chung mà không xin phép hả ?

William đáp trong chăn ra :

-Em phẳng như đồng bằng thế kia thì xin phép làm gì ?

An Nhiên giật tung cái chăn trên người William ra, cô hét :

-Sao không có, là cúp B nha nha nha.

William trùm chăn lại và nói :

-Cúp A mới là gu của tôi.

An Nhiên đứng dậy, cô thật là giận mà, ôm cục tức đi ra ngoài. William ngủ tận 9h thì anh thức dậy, An Nhiên về rồi, anh thở nhẹ rồi gom quần áo hôm qua anh thay ra cho vào máy giặt, trong giỏ đồ có cả đồ của An Nhiên hôm qua thay ra, William đưa tất cả vào máy giặt. Anh đi vào rửa mặt, uống 1 ly cà phê rồi

đi ra lấy đồ đi phơi, An Nhiên vừa đến cổng trường thì gặp bố cô, ông là tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Hoa, bạn bè An Nhiên không hề biết cô là con gái của ông chủ Hoàng Hoa, chỉ có Thiện Tôn là biết, nhưng cô xin cậu đừng nói mọi người biết. Bố An Nhiên nhìn cô rồi nói :

- Con gầy đi nhiều quá đấy, tại sao không về nhà ?

An Nhiên đứng 1 lúc rồi mới trả lời ông :

- Con bận làm bài tập, cuối năm con về.

Bố An Nhiên thở dài, ông không nghĩ là mọi chuyện năm đó lại tác động mãnh liệt như vậy vào con gái của ông, lỗi lầm mà ông gây ra, dù trực tiếp hay gián tiếp thì cũng đã tạo ra khoảng cách giữa ông và con gái, An Nhiên nhìn đồng hồ rồi nói :

-Muộn rồi, bố về đi, con phải về ký túc xá.

Bố An Nhiên rời đi lặng lẽ, An Nhiên nhìn theo phía sau xe ông rời đi, trong lòng cô heo hút vô cùng, nước mắt cô khẽ lăn xuống, Thiện Tôn từ phía sau ôm lấy vai cô rồi nói :

-Cậu cố tỏ vẻ không quan tâm làm gì vậy, mệt chưa hả ?

9. Chương 9

An Nhiên khóc nhưng là cô khóc không ra tiếng, Thiện Tôn đưa cô đến kí túc xá, căn dặn vài câu rồi chào cô về. Đến tối, An Nhiên gom hết quần áo, máy tính sách vở của cô và chạy bộ đến nhà William, cô ấn chuông cửa nhà anh liên hồi, thấy anh đi ra, cô mừng rỡ như 1 chú chó con. William nhìn bộ dạng của cô rồi nói :

-Em đi đâu với đồng đồ này ?

An Nhiên nói giọng nhỏ :

-Em muốn tá túc thầy vài hôm ?

William nhướng mày :

-Có lợi ích gì cho tôi ?

An Nhiên nói ngay :

-Thầy có thể sai vặt em miễn phí, em sẵn sàng làm việc nhà không công cho thầy ...

William ngẫm nghĩ 1 chút rồi nói :

-Vào đi.

Thế là cô bắt đầu sống cùng thầy Mục, bắt đầu 1 cuộc sống tơi tở làm việc nhà, An Nhiên nhìn anh ngồi vắt chân xem tivi nhàn nhã, cô biểu tình ngay :

-Thầy muốn bỏ đói em phải không ?

William đáp :

-Lau xong nhà đi, tôi đưa em đi mua thức ăn.

An Nhiên vội vàng lau nhanh cho xong, sau đó William giữ đúng lời nói, đưa cô đi siêu thị, nhưng là bắt cô đẩy xe cho anh chọn đồ, tên bậm trợn này, nếu không phải là cô muốn biến mất cho bố cô không tìm nữa thì cô đâu phải ì lững ra chịu khổ ải do anh dành cho cô thế này đâu. William nói :

-Sau này, em tự đi 1 mình đi.

An Nhiên ném vài gói bánh vào xe rồi nói :

-Em không phải là người biết kìm chế đầu nha thầy, em mà đi 1 mình thì tương lai thầy sẽ ra đường mà sống đấy.

William đáp :

-Khi đó em cũng sẽ là giúp việc cho tôi.

-(>w<)

10. Chương 10

Về đến nhà, William lấy đồ ra khỏi xe rồi đưa cho cô mang dần vào nhà, còn anh thì cất xe vào gara. William đưa 1 túi đồ cho cô rồi nói :

- Màu xanh là của em, màu trắng là của tôi.

An Nhiên khá sững sờ, hóa ra là anh mua cho cô à ? An Nhiên đón lấy một cách bất ngờ, cứ đà này thì kiếp này cô lại mắc nợ anh nữa và kiếp sau của cô lại phải sống dưới sự bành trướng thế lực của anh nữa sao ? Thật là choáng váng mà, mà thôi, khi nào ra trường thì cô sẽ trả lại tất cả cho anh.

Buổi tối, sau khi ăn tối, cô lại phát hiện 1 chuyện động trời “Mục Nhu William nấu ăn rất ngon” và cô đảm nhận làm tất cả mọi việc nhà. Nhưng vấn đề là nhà anh chỉ có 1 phòng ngủ rộng, vì căn nhà này chỉ dành cho người độc thân hoặc là có gia đình sống thôi, An Nhiên được anh khuyến mãi 1 chiếc gối và 1 chiếc chăn dự trữ để ngủ trên sofa phòng khách. An Nhiên khóc trong tim thật mà, ở đây đang trong mùa lạnh, tính riêng hôm nay thì đêm xuống lạnh tận 15 độ, vậy mà anh nỡ lòng cho cô ngủ dưới đây. William mang tài liệu cho cô rồi nói :

-Làm tiếp đi, tôi cho em ở nhờ là vì không muốn nhìn mặt em khi bị rớt môn thôi.

An Nhiên giật lấy tài liệu trong tay anh rồi ngồi phịch xuống ghế :

-Biết rồi, giờ làm nè.

-Sẵn tiện kéo rèm cửa trước khi đi ngủ. – William dặn cô rồi anh bước lên lầu.

An Nhiên lại tập trung vào làm bài, cô rất nghiêm túc vào lúc này, dù sao thì cũng mắc công ăn bám thầy Mục thì cố gắng làm cho tốt bài luận vậy. William nhìn mớ giáo án trên bàn, biểu tình trong đáy mắt anh thật khiến người khác bối rối, anh hiện tại vẫn chưa trả lời được bản thân vì sao lại để An Nhiên xen ngang quá nhiều vào cuộc sống của anh, anh đúng ra nên đá đít cô ngay từ lúc gặp ở siêu thị mới đúng với tác phong của anh chứ. Gần 12h đêm, anh đi xuống bếp, định bụng uống 1 chút nước, nhưng anh đứng lại ở giữa cầu thang, An Nhiên vẫn đang làm bài, xem ra cố gắng hơn anh nghĩ rồi :

-Em nên ngủ đi.

An Nhiên giật mình xoay đầu lại nhìn anh, cô lúng túng :

-Một lát nữa ...

William nhìn thái độ như bị bắt gian của cô, anh bước nhanh xuống và nhìn vào màn hình máy tính của cô, ra là ngồi xem phim 18+, William mặt tối sầm lại :

-Tôi tưởng em cố gắng lắm chứ.

-Á, em sai rồi thầy ơi ... - An Nhiên vội ôm cứng lấy máy tính, trong lòng bất an.

William không nói thêm, mặt anh không biểu cảm, đi thẳng vào bếp. An Nhiên thấy nghi ngờ, cô thiết nghĩ “không lẽ thằng cha này vào bếp lấy dao ...”, cha mẹ ơi, chỉ vì có người gửi nhầm tin nhắn email cho cô mà cô không biết nên cô ẩn vào thư và mở nhầm, à ... là mở trúng phim ấy và sau đó anh lên tiếng bất ngờ như tiếng ai gọi hồn trong đêm nên cô giật mình. William đi ra với chai nước trong tay, anh lườm cô rồi nói :

-Lên phòng tôi ngủ đi.

An Nhiên vẫn ôm cứng lấy máy tính và nói :

-Em không phải cúp A, em mà cúp A thì thầy chỉ đáng xách dép cho em thôi nhé.

William nhìn cô 1 phút rồi nói :

-Xem phim đấy thì ngược em sẽ còn là cúp C đấy.

-(>w<)>

An Nhiên giận thật giận mà, cô hỏi tiếp :

-Em ngủ phòng thầy rồi thầy ngủ đâu ?

- Phòng đọc sách.

Nói xong, anh đi lên lầu, không đôi co với cô nữa, An Nhiên cũng không phải loại người sẽ ngược đãi bản thân, thế là cô phóng ngay vào phòng anh, phóng lên chiếc giường vẫn còn mùi của anh, cô thấy thật dễ chịu. William ngồi 1 chút bên cửa sổ rồi anh cũng đi ngủ, mai anh còn phải đi thuyết trình ở trường Đại Học F. Sáng hôm sau, hôm nay là ngày cuối của tuần nghỉ đông, An Nhiên cũng hoàn thành bài luận mà William giao ra, đến trưa thì anh về, cô đưa bài cho anh xem, anh xem rồi bằng lòng cho cô xóa hai điểm 0. An Nhiên tự đứng lại thấy hụt hẫng 1 chút, xong hết bài tập và kì nghỉ đông kết thúc, đây chẳng phải là đến lúc cô cuốn gói ra khỏi nhà anh sao ?

11. Chương 11

An Nhiên ngồi nhìn anh rồi hỏi :

-Thầy có bạn trai chưa ?

William vừa nhìn máy tính vừa trả lời :

-Có.

An Nhiên lại chống cằm hỏi tiếp :

-Vậy thầy là con hay bạn trai thầy là con ?

William chồm tới lấy quyển tài liệu và nói :

- Thắng hết.

An Nhiên lại hỏi :

-Vậy thầy thích cúp A cỡ nào ?

William vừa đánh máy vừa nói tiếp :

-Miễn cưỡng cúp B cũng được.

An Nhiên lại hỏi :

-Thế thầy có muốn làm 1 đàn ông chân chính không ạ ?

William liếc nhìn cô :

-Chân tôi là hàng thật.

An Nhiên lại hỏi :

-Cho em ở nhà thầy tới khi thầy bị đuổi dạy, được không ạ ?

William đặt máy tính xuống, anh quay lại hỏi cô :

-Mục đích là muốn ở nhà tôi phải không ?

An Nhiên 2 mắt long lanh ngược nhìn William, William nói :

-Em có là gì của tôi mà tôi phải cho em ăn cơm ?

An Nhiên lúng túng rõ, sau đó cô lại nói :

-Hình như em thích thầy.

-Cám ơn em. – William đáp lại nhàn nhã.

An Nhiên đứng dậy nói tiếp :

-Em thích thầy như chó thích mèo ý.

-Tôi ghét mèo – William trả lời trong khi anh đang đánh máy tiếp giáo án đang dở tay.

An Nhiên muốn đâm vào mặt anh quá, cô hít thở 1 hơi dài rồi nói tiếp :

-Cho em tán tỉnh thầy không ?

-... - William im lặng.

An Nhiên chau mày, mọi hôm cô nói gì thì người cuối cùng cũng hòng cũng là cô mà, William ngẫm nghĩ 1 chút rồi nói :

-Em muốn dùng cách nào ?

An Nhiên trở mắt trước câu trả lời của anh :

-Thầy cho em tán thầy thật à ?

-Cứ thử xem. – William nhìn cô rồi nói.

An Nhiên còn nói thêm :

-Vậy từ hôm nay thầy tạm thời làm bạn trai em chứ ?

William tắt máy tính rồi nói :

-Thế ngủ chung không ?

An Nhiên bật lùi ra sau 2 mét, cô đưa tay che chắn trước ngực và nói :

-Cúp B mà thầy cũng có ý gì sao ?

-Vậy em đi mà ngủ sofa phòng khách nhé. – William đứng dậy định bước đi, An Nhiên tiếp lời ngay :

-Được, được mà thầy kính mến.

William nhìn cô rồi nói :

-Em muốn ăn đậu hũ của tôi à ?

An Nhiên cười cười, đúng ý của cô quá rồi, nhưng ngủ chung với người đẹp trai như thầy Mục đây thì người có lợi vẫn là cô, cô đúng là hết cứu chữa được rồi. Thế là An Nhiên vô tư thoải con gà mái ăn dằm nằm để nhà thầy Mục đẹp trai, William cũng chẳng phản nản gì cho lắm, trừ việc cô hay ăn mì ly khi anh bận công tác ở trường.

Kì nghỉ đông kết thúc, An Nhiên lại đến lớp học, Thiện Tôn nhìn cô rồi nói :

-Cậu béo lên à ?

An Nhiên mặt u ám nhìn cậu ta, Thiện Tôn lấy tay chụp miệng mình lại và co giò chạy mất dép, mãi đến khi thầy giáo vào thì cậu mới dám lên vào sau, nhưng cũng bị An Nhiên dân cho 1 trận nên thân vì tội “ăn không coi nôi, ngồi không coi hướng”. Trần Trần hỏi :

-Cậu chuyển ra sống ở ngoài á Nhiên ?

An Nhiên gật gật đầu, Bội Kỳ túm áo cô và nói :

-Sao không nói trước mà đột ngột chuyển vậy hả An Nhiên ?

An Nhiên vừa lấy tay ngăn cơn mưa chửi rửa từ Bội Kỳ vừa nói :

-Mình có chuyện mà, mình xin lỗi ...

Hiếu Hi ngăn lại :

-Cậu làm xong hết bài tập thầy Mục giao chưa ?

-Dĩ nhiên rồi. – An Nhiên hãnh diện, Bội Kỳ buông áo cô ra rồi nói :

-Khi nào bọn mình đến chơi được ?

An Nhiên vừa nói vừa xua tay :

-Không được, à nhầm, vẫn chưa được, khi nào được thì mình sẽ đích thân sang đón các cậu mà, á hi hi.

Thiện Tôn lắc lắc bàn rồi nói :

- Cha mẹ ơi, thầy Mục càng ngày càng đẹp trai nha nha nha.

An Nhiên nói ngay :

-Có ăn được đâu mà ham hả ?

Cả lớp quay lại sỉ vả vào cô :

“Người như thầy ấy là phải ngắm, chỉ ngắm thôi cũng no rồi ...”

“Thầy Mục là cực phẩm của cực phẩm nha nha nha ...”

“Cậu có thù hằn với thầy nên mới dám nói vậy thôi. Xí ...”

... ..

An Nhiên khóc trong tim, người đàn ông đó đang chuẩn bị là của cô mà, sao mấy người này cứ đưa ra bàn tán vậy ???

12. Chương 12

An Nhiên dùng số tiền tiết kiệm ít ỏi của cô mua một chiếc điện thoại mới, việc đầu tiên là cô hí hửng xin số của thầy Mục, không những không cho mà còn đã kích cô :

- Tôi không thích đang trong nhà vệ sinh mà có người gọi đến.

An Nhiên vừa kìm nén cơn giận muốn đánh người vừa nói :

- Sắp nghỉ hè rồi, em định về nhà, nhưng em không muốn trì hoãn việc tán tỉnh thầy, cho em số thầy đi mà ...

William cầm tài liệu cho môn học chuẩn bị rời đi khỏi phòng nghỉ ngơi của giảng viên, An Nhiên kéo đuôi áo anh lại, mắt rung rung, William thở hắt ra 1 tiếng rồi bảo cô đưa điện thoại, anh ấn nhanh số lưu luôn cho cô, anh đưa trả lại cô rồi đi dạy, An Nhiên nhìn tên “Thầy Mục” trong danh bạ điện thoại, uầy, đúng là không ngoài dự đoán của cô, anh lưu tên anh “Thầy Mục” thật. Buổi tối, An Nhiên vừa phơi đồ xong, tay cô lạnh cóng, cô rón rén đi vào phòng làm việc của William, cô dùng 2 tay ôm lấy mặt anh 1 cách nhanh chóng từ phía sau anh, William ngừng việc viết lách lại, anh im lặng. An Nhiên nghĩ “không lẽ bị mình làm cho giật mình đến đột quỵ mà chết”, cô vội buông tay, William lên tiếng :

- Tôi cứ tưởng mấy con cá trong tủ lạnh biết di chuyển chứ.

An Nhiên làm mặt lạnh, cô nhếch cằm lên hỏi anh :

- Ý thầy là sao hả ?

- Em thật sự muốn nghe ?

An Nhiên im lặng, thà không nghe còn tốt hơn, ngộ nhỡ bị anh vạ kiếm xuyên tâm thì mệt lắm, William đứng dậy đi về phòng ngủ, An nhiên cũng chạy theo sau anh, bỗng anh dừng lại ngay cửa phòng, An Nhiên cũng dừng gấp theo quán tính nhưng lại lao vào sau lưng anh, William nói :

- Tôi muốn hôn em.

An Nhiên mắt chữ Ô, miệng chữ A ... Cái lão này, mới hỏi xong còn chưa để cô trả lời thì đã vụt đầu xuống hôn cô rồi, cứ tưởng sẽ có vị thuốc súng trong miệng anh chứ, cô nghe được vị bạc hà trong hơi thở của anh, lại ăn kẹo bạc hà 1 mình rồi. William nhận thấy cô vẫn đang đắm chìm trong mấy suy nghĩ linh tinh mà không tập trung vào việc anh hôn cô nên anh cắn vào môi cô, chảy máu, An Nhiên vừa bị đau vừa phải tiếp nhận nụ hôn cường hãn của anh, William vừa buông cô ra thì cô cũng thở vội. An Nhiên nói sau khi đã bình ổn lại nhịp tim :

- Hôn có thể làm chết người đó thầy.

- (...) – William nhìn cô 10 giây rồi đi vào phòng ngủ.

An Nhiên bò lên giường cùng anh, William nói :

- Hôm nay em đừng động đấy.

An Nhiên nhún vai, lắc đầu nói :

- Em ngủ như chết thì có biết gì đâu, họa chẳng thì thầy xuống sàn nhà nằm như mấy hôm trước.

William đáp :

- Đêm nay cẩn thận người nằm dưới sàn là em đấy.

Sáng hôm sau, An Nhiên đến lớp cùng thầy Mục nhưng cô xin thầy để cô đi bộ từ ngoài bến xe buýt gần trường vào để tránh các bạn nhìn thấy, William cũng chẳng nói gì. An Nhiên vừa đặt chân vào lớp thì Thiện Tôn bay vào tấp cô ngay :

-An Nhiên ơi, khoa mình cuối cùng cũng được đi cắm trại 2 ngày 1 đêm với các anh đẹp trai khoa thể dục rồi.

Trần Trần và Hiếu Hi cũng vui ra mặt, tất cả là nhờ Bội Kỳ, cùng bạn trai là Diên Tông lên phòng hiệu trưởng xin phép, nhưng phải đi chung với khoa kinh tế và khoa xã hội, Thiện Tôn méo mặt ngay.

-Hứ, ta là taaaaaa....aaaa....aaaa ghét nhất mấy con bánh bèo khoa kinh tế.

Hiếu Hi vỗ vai Thiện Tôn và nói :

-Ráng đi, biết đâu có 1 anh chàng đẹp trai nhưng không yêu bánh bèo thì sao ?

An Nhiên bắt đầu tưởng tượng ra các thân hình 6 múi của các oppa khoa thể chất, thật say đắm lòng người, Thầy Mục bước và phất chốc cả lớp im phăng phất, thầy nói :

-Tôi sẽ phụ trách lớp các em vào buổi cắm trại ngày mai, nên các em đừng có hành động gì khác thường nhé.

Bội Kỳ ra hiệu lớp lắng nghe thầy Mục nói, cô hỏi thêm :

-Vậy đi cắm trại về xong bọn em được nghỉ hè phải không thầy ?

William ngẫm nghĩ 1 chút rồi nói :

-Tình hình là sẽ vậy, nhưng ngày mai các em nhớ tập trung lúc 6h sáng để tôi điểm danh nhé.

13. Chương 13

Tan học, An Nhiên bị cả bọn Thiện Tôn ép đi mua sắm cho chuyến cắm trại ngày mai, thật sự thì cô hết sạch tiền tháng lẫn tiền tiết kiệm rồi, giờ mà đi nữa thì cô phải làm sao sống cho những ngày tiếp theo. Lúc đi ngang phòng vệ sinh, An Nhiên lên vào nhà vệ sinh rồi lấy điện thoại gọi cho thầy Mục, William bắt máy, cô tấn công thẳng vào vấn đề ngay, không vòng vo mất tiền điện thoại tào lao :

-Thầy giáo, cho em vay tiền đi.

William trả lời :

-Em vừa ăn ngủ nhà tôi giờ còn mở miệng vay tiền ?

An Nhiên :

-À, tháng sau em trả thầy, chứ giờ em trốn không thoát khỏi tay lớp trưởng ... thầy hi sinh lần này nữa đi ... thầy Mục đẹp trai ...

William nhìn đồng hồ rồi hỏi cô :

-Em đang ở đâu ?

-Trước cửa nhà vệ sinh nam của trường. – An Nhiên hồn nhiên đáp.

-(...) – William tắt máy.

An Nhiên đứng 1 hồi thì thầy Mục tới, anh đưa thẻ cho cô rồi nói :

-Tăng hiệu suất làm việc nhà gấp 5 lần nhé.

An Nhiên trố mắt, bất công quá mà, cô là con người mà, có phải súc trâu bò đâu chứ, thật là bất công quá mà :

-Em sẽ trả mà ?

William nhìn cô 1 chút rồi giở thẻ ra trước mặt cô và nói :

-Vậy thôi, tôi rất tiếc thông báo em là : thẻ tôi có giá đó là rẻ rồi.

An Nhiên giật lấy thẻ rồi nói, mặt hầm hầm như bánh bao dính nước :

-Biết rồi, thầy đúng là biết tận dụng mà.

Nói xong, cô chạy ra ngoài cổng, Trần Trần nhìn cô rồi hỏi :

-Tào bớ à ?

Hiếu Hi lại tiếp :

-Chắc không phải cậu vào nhầm nhà vệ sinh nam chứ, An Nhiên ?

Thiện Tôn ôm vai cô rồi hỏi :

-Có phải trong nhà vệ sinh có soái ca không ?

An Nhiên nện 1 cú vào bụng Thiện Tôn rồi nói :

-Các cậu đúng là thích hoang tưởng, người xinh đẹp như mình sao lại có những chuyện thấp kém như vậy xảy ra được ?

Bội Kì, Trần Trần, Hiếu Hi lẫn Thiện Tôn đều xua tay rồi đồng thanh nói :

-Mèo khen chó lắm lông ...

An Nhiên tức đỏ mặt, cái bọn này trêu người cô thật mà, cô hận cô hận, nhất định có ngày cô đem cả 4 đứa này đi lăng trì cho bỏ ghét, nhưng thời nay không phải phải thời đạo của kiểu hình phạt như thế, cô nhắm mắt cho qua. Vào đến trung tâm mua sắm, An Nhiên cùng Thiện Tôn đi sang gian bán giày thể thao, toàn những mẫu cô thích, cô chọn tới chọn lui nhưng cuối cùng cũng lấy đôi màu trắng đang nổi hiện nay, nhưng giá tiền của nó cũng tương đương tiền tháng của cô vậy. Thiện Tôn nhìn cô rồi hỏi :

-Con gái của ba cậu năm nay cũng vào học chung trường, cậu thấy sao ?

An Nhiên đặt đôi giày màu xanh vào kệ như cũ và trả lời :

-Kệ nó, thích sao thì tớ cũng không quan tâm.

Thiện Tôn khoác lấy vai cô rồi nói :

-Thật à, ngộ nhờ nó lại làm trò ti tiện đó với cậu như năm cấp ba thì sao ?

An Nhiên thở hắt ra, chuyện trước kia thật quá ám ảnh cuộc sống của cô, mà thủ phạm lại là em gái cùng cha khác mẹ với cô, cảnh sát có tra hỏi thì cô cũng phải im lặng. Cô tránh mặt tất cả dòng họ nên mới quyết định học Đại Học xa nhà, chuyện đó trở thành 1 mảng đen tối bám lấy cuộc sống của cô, Thiện Tôn lắc lắc vai cô rồi nói :

-Lại mất hồn nữa rồi, chọn được đôi này chứ gì ?

An Nhiên gật đầu rồi bị Thiện Tôn kéo tay đi sang chỗ bọn Bội Kì đang đứng, mua xong cả bọn lại đi ăn kem và chụp hình trong 1 tiệm chụp ảnh gần đó. Đến chiều, An Nhiên bắt xe buýt về nhà thầy William, cô đi bộ vào nhưng đến cổng thì cô lại ngồi xuống trước cổng, cô ngược mặt nhìn lên trời, 2 tay đan vào nhau, có vẻ như cô đã bỏ quên quá nhiều thứ trong quá khứ, nên bây giờ phải gấp lại thì cô đột nhiên không biết phải cư xử thế nào ? William về đến, anh dừng xe rồi mở cửa xe bước ra, nhìn cô rồi nói :

-Sao không vào nhà, em quên mã à ?

An Nhiên nhìn anh rồi hỏi :

-Anh là bạn trai em à ?

William nhướn mày, sau đó hỏi cô :

-Vậy em là bạn gái tôi à ?

An Nhiên nói :

-Anh đồng ý làm bạn trai em thì em sẽ là bạn gái của anh.

William cười :

-Ở cùng tôi mới hơn 1 tháng mà não bộ em hoạt động tốt thật.

-(>w<) ...=" -=" an=" nhiên=" đứng=" dậy,=" phải=" mong=" rồi=" mở=">

Vào đến nhà, An Nhiên tháo vội đôi giày ra rồi vứt gần cửa rồi thả người nằm dài ra sofa, William bước vào sau cô, anh nhặt giày cô để lên kệ giày rồi anh cũng tháo giày của anh đặt kế giày cô trên kệ và sau đó cởi áo khoác treo vào giá móc áo, anh hỏi cô :

-Sao thế ?

An Nhiên nhìn anh bằng ánh mắt của con cún bị bỏ rơi, William bước lại gần, anh đưa tay sờ vào trán cô :

-Không nóng.

An Nhiên nắm lấy bàn tay anh, tay anh rất đẹp, còn đẹp hơn cả tay cô nhưng tay anh to hơn tay cô, William hỏi :

-Tôi sợ lúc này đi vệ sinh chưa rửa tay.

An Nhiên hất tay anh ra ngay, suýt chút nữa là cô định ăn tay anh rồi :

-Anh thật đáng chết.

William lại nói :

-Nhìn ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi của em đi.

An Nhiên lại nói :

-Anh thật chẳng hài hước, làm bạn gái anh thật đáng ghét.

William lại nói :

-Cái cậu nhóc khoác vai em lúc chiều là ai ?

14. Chương 14

An Nhiên trở mắt nhìn anh, sau đó cô lại nghĩ «vậy là anh không biết Thiện Tôn là bánh bèo, cô phải lừa anh một chút xíu vậy, he he he, xem anh có thích cô 1 chút nào không ? », An Nhiên đáp hồn nhiên :

-Là bạn học chung lớp, tên Thiện Tôn, là bạn từ bé của em.

William nói :

-Sao khoác vai ?

-Anh ghen à ? – An Nhiên cười khúc khích và nhìn anh.

William nói :

-Tôi định đưa tiểu tam về.

An Nhiên quay mặt vào lưng ghế, anh đúng là nói gì cũng nói được, chẳng để cho cô 1 chút sĩ diện, William nói :

-Em soạn đồ chưa ?

An Nhiên sực nhớ ra chuyện đi chơi ngày mai, cô hí hửng chạy lên phòng, William cũng theo sau cô. An Nhiên ngồi xếp quần áo thì anh cũng đem vài bộ đồ của anh từ trong tủ ra, đặt xuống cho cô rồi nói :

-Vali của tôi ở kia, phiền em nhé, bạn gái.

An Nhiên cuối cùng cũng hiểu được độ quan trọng của cô trong cuộc sống hằng ngày của anh, thật biết tận dụng mà, cứ đợi đó đi, cũng có ngày cô vùng lên đấu tranh, vùi dập anh dưới bàn chân của cô, nhưng đó chỉ là những suy nghĩ của cô thôi, thực tế thì cô đang hằm môi hằm lợi xếp đồ cho anh. William xuống bếp nấu cơm tối, anh nấu vài món cô thích rồi gọi cô xuống ăn cơm, An Nhiên nhìn những món ăn mà mình thích thì đá mắt sang nhìn anh đầy nghi ngờ :

-Tối nay anh tốt quá vậy ? Hay anh đã để thuốc độc ?

William đáp nhàn nhã :

-Em không ăn thì tôi đỡ tốn 1 phần.

An Nhiên dĩ nhiên là bay thẳng ngay vào bàn, ngồi cầm đũa, nhìn anh mang tạp dề, rất là cực phẩm nha :

-Anh nấu ăn cho bạn gái trước có mặc tạp dề để không ?

William hơi dừng đũa bếp, sau đó anh trả lời :

-Tôi muốn dùng em làm chuột thử nghiệm.

An Nhiên chống cằm nhìn anh, rất dễ chịu :

-Vậy em có chết thì em cũng lòi anh đi theo nha nha nha.

-Tôi còn yêu đời. – William vừa trả lời cô vừa tháo tạp dề ra, anh bước lại bàn ăn.

An Nhiên tự dưng thấy buồn, anh thật là thích vung dao chém vào tim cô mà, William nói tiếp :

-Yên tâm, tôi không để em chết đâu.

An Nhiên nghe thế liền nhìn anh bằng ánh mắt nồng nhiệt ngay, nhưng câu tiếp theo thì anh lại nói :

-Tôi sẽ ném em ra ngoài đường cho em chết, cảnh sát sẽ không sờ gáy tôi.

-(>w<) –“” an=“” nhiên=“” nhục=“” thiết=“” nhục=“”>

Nhưng sau đó, William lại ôm lấy cô từ phía sau, rất gần, khoảng cách rất gần, An Nhiên còn nghe được tiếng tim anh đập chậm rãi, sau đó, An Nhiên thật muốn đi xuống lầu lấy dao lên chặt chém anh mà, bàn tay của anh đầu yên phận trên eo cô, mà chúng đang lần lần đi vào bên trong áo của cô, William nói nhỏ vào tai cô :

-Ngủ đi.

Ngủ sao, anh kêu cô ngủ khi tay anh đang áp chặt vào ngực cô, An Nhiên lại nói :

-Anh muốn ăn đậu hũ của em ?

-Tôi đang giúp em cải thiện đồng bằng. – William tấn công cô ngay bằng 1 câu trả lời.

An Nhiên thật muốn đạp anh xuống nền nhà mà, nhưng sau đó cô lại nhắm mắt đi ngủ, William cũng ngủ, anh giữ chặt cô trong vòng tay anh, đến giờ anh mới phát hiện cô rất nhỏ, mọi thứ chìm hẳn vào màn đêm, thật ấm áp và cũng thật động lòng anh.

Sáng hôm sau, An Nhiên đang đánh răng thì William đi vào, anh xoa đầu cô rồi lấy bàn chải để đánh răng, An Nhiên mặc áo thun của anh, còn anh thì cởi trần, bọn họ đứng chung trong 1 phòng vệ sinh, ra là cốc của anh và của cô là đồ cặp, An Nhiên làm vệ sinh cá nhân nhanh hơn anh 1 chút, cô nhìn đồng hồ điểm 5h30, cô thay đồ rồi chạy vào phòng tắm để hỏi William, nhưng đập vào mắt cô là hình ảnh hết sức 18+, anh đang khỏa thân, An Nhiên mặt đỏ bừng, cô vội che mắt lại, giọng rối rít :

-Em không biết anh sắp tắm ...

William cũng chẳng biểu tình gì cả, anh xả nước bắt đầu tắm, An Nhiên vẫn đứng đó, William đưa tay kéo cô vào sát anh, kết quả là cô ướt như anh, đồ cô mới thay mà, anh thật là hết thuốc chữa rồi. An Nhiên định mở miệng thì bị anh chặn lại ngay, bằng miệng của anh, anh lại hôn cô nữa, William hôn cô rất cuồng nhiệt, cứ như thể là anh đang rút lấy hết oxi trong phổi của cô vậy, An Nhiên choáng váng mặt mày, lúc William bắt đầu hôn xuống cổ cô thì cô vội đẩy đầu anh ra và nói :

-Thầy này, anh không định cho em đi cắm trại à ?

15. Chương 15

William hỏi cô :

-Mấy giờ rồi ?

An Nhiên nhìn anh rồi nói :

-Gần 6h rồi, anh đúng là thầy giáo lè mề ...

William lấy khăn trùm lên đầu cô rồi đẩy cô ra khỏi nhà tắm, An Nhiên phải thay lại đồ khác. William cũng nhanh chóng chuẩn bị, anh lái xe đưa cô vào thẳng nhà xe của trường vì đã 6h đúng, An Nhiên xách túi đồ và vội chạy về phía xe buýt cùng các bạn. Bội Kỳ nhìn cô rồi hỏi :

-Thầy Mục cũng đến trễ như cậu nên cậu không có cơ hội bị bỏ rơi rồi.

An Nhiên nghĩ trong đầu “đúng rồi, dĩ nhiên thầy Mục yêu quý của các cậu phải trễ rồi, vừa mới cuồng nhiệt trong nhà tắm với cô mà”. Thầy Mục đi tới, ra dấu cho các sinh viên xếp hàng ngay ngắn, và bắt đầu điểm danh, phát áo tập thể, tới chỗ cô, anh nhìn cô rồi nói :

-Bạn An Nhiên, đừng để bị lạc nhé.

Cả lớp cô cười ồ lên, An Nhiên dùng ánh mắt giết người liếc nhìn anh. Điểm danh xong xuôi, cả lớp cô phi thẳng lên xe, ai cũng muốn được ngồi kế thầy Mục, nhưng thầy Mục lại là người lên sau cùng, An Nhiên chễm chệ ngồi 1 mình 1 hàng ghế, vì cô bị say xe đường dài nên không bạn học nào dại dột đâm đầu vào ngồi kế cô cả. Nhưng thầy Mục lại đáp tấm thân vàng ngọc ấy vào ghế trống bên cạnh cô, cô nói nhỏ :

-Em bị say xe đường dài.

Thầy Mục đưa cho cô một ít vỏ quế rồi nói :

-Thử cách của tôi xem, bạn An Nhiên.

An Nhiên bỏ 1 chút vỏ quế vào miệng, 1 mùi thơm tràn ngập vào khoang miệng của cô, rất dễ chịu, thế là suốt đường đi cô không phải say xe nữa. Thì ra, đôi lúc anh tốt với cô vô cùng, An Nhiên lại thích anh nhiều hơn một chút, trong xe khá ồn ào nên thầy Mục đành nhắm mắt giả vờ ngủ, An Nhiên cũng im lặng, giả vờ đang say xe, cả lớp cứ nhào nháo lên vì 1 anh chàng nào đó khoa diều kinh hay 1 cậu nhóc cao kều nào đó khoa bóng bầu dục ... Vì sao cô không mê trai cùng trường Đại học nữa, đơn giản vì bên cạnh cô đã có 1 cực phẩm của cực phẩm rồi, vóc dáng tuyệt mỹ, khuôn mặt đẹp không còn chỗ nào đẹp hơn ... chỉ xét sơ sơ bên ngoài thì lão cầm thú của cô đã ăn đứt bọn người kia hết rồi.

Xe di chuyển đến nơi cắm trại cũng mất 2 tiếng đồng hồ, các thầy cô phụ trách phân chia các nhóm cho các sinh viên để các em bắt đầu dựng trại, trại của An Nhiên và Hiểu Hi, Bội Kỳ, Trần Trần kế bên lều của Thiện Tôn và thầy Tần cùng 2 bạn nam khác, thầy Mục thì chỉ 1 mình 1 lều. Bội Kỳ lôi lều ra và nói :

-An Nhiên, vì tình bạn suốt 3 năm nay và vì 3 lần cắm trại chung, cậu đã phá hỏng hết lều nên bây giờ tớ thay mặt các bạn đuổi cậu qua nên cách phụ trách đi tìm củi nhóm lửa trại.

Thiện Tôn đi ngang qua lều của Bội Kỳ và nói :

-Đi thôi An Nhiên, cậu đừng phá nữa, ha ha ha.

An Nhiên nhìn cậu rồi nói :

-Cho tớ theo với, ở bên 3 cái đứa này thật phũ phàng mà ...

Thiện Tôn khoác vai cô, nhảy chân sáo đi theo nhóm phụ trách mang củi về nhóm lửa trại.

Mục Nhu William ... Anh nhìn biểu tình vui vẻ của cô khi được bạn nam khoác vai thì trong lòng anh dấy lên một chút lửa, anh bước lại gần nhóm phụ trách tìm củi và nói :

-Bạn An Nhiên, theo tôi đi lấy đồ nấu bếp.

An Nhiên quay đầu nhìn anh và nói :

-Mấy bạn không muốn ăn cơm với lá cây đầu thầy, em sẽ làm vỡ hết đấy.

Nói xong, cô co chân lên chạy thật nhanh, thầy Mục trên mặt biểu tình không 1 chút gió, vài sinh viên đứng gần đó đột nhiên mặc thêm áo khoác và thì thầm với nhau :

“Cậu thấy lạnh không ?”

“Sao hôm nay dự báo trời mát ẩm mà ta ...”

...

Khoa bóng chuyền, Bành Vu Tự vừa dựng xong lều của nhóm anh thì 1 vài nữ sinh đi tới nhờ anh qua đóng cọc để cột dây, năm nào anh cũng phải làm việc này mà, Vu Tự thở dài ngao ngán, anh chán nhìn mấy cô nàng dịu dàng thế này lắm rồi. Anh xách thùng ra bờ suối lấy nước, đang bước lên từ bậc thang gần bờ suối thì bị An Nhiên từ đâu đang cầm 1 khúc củi đánh trận giả với Thiện Tôn bay từ trên cây xuống, làm

anh ngã người ra sau và sau đó là 1 tiếng la bất ngờ của Vu Tự khi anh cảm đầu xuống suối. Thiện Tôn thấy thế vội hét lên :

-An Nhiên, cậu làm người ta rơi xuống nước kìa,

An Nhiên đứng trên bờ, nhìn nhìn rồi sau đó lôi cả Thiện Tôn bay xuống nước, cô cười ha ha, Vu Tự như đứa con ghê bị ném xuống nước, anh đi lên bờ với trạng thái ướt như chuột chết trôi 7 ngày, thầy Mục đi tới, nhìn An Nhiên rồi nói :

-Đi lấy củi hay nghịch nước ?

Thiện Tôn vội leo lên bờ rồi chạy mất tăm, An Nhiên leo lên bờ ngay sau đó, nhìn anh 3 giây rồi chạy đi theo Thiện Tôn, chẳng ai đoái hoài đến Bành Vu Tự đáng thương, thầy Mục quay lại nhìn cậu ta 1 chút rồi nói :

-Giờ em muốn tắm hay mang nước về ?

Bành Vu Tự cúi đầu trả lời :

-Em mang nước về ạ.

16. Chương 16

Thầy Mục đi rồi, Vu Tự cảm thán “anh đã cao 180cm rồi mà thầy Mục còn cao hơn cả anh”, mà cô bạn An Nhiên kia đáng yêu thật, đúng là kiểu con gái sôi nổi cậu thích. William ngồi xuống ghế, anh thở hắt ra “tự dưng anh lại nổi hứng đi theo quan sát cô, sợ cô bắt cản lại có việc không hay”, anh đứng là điên thật rồi mà. Buổi tối cắm trại, vài nhóm lớp tổ chức các trò chơi hù dọa, dĩ nhiên thì nữ sinh khoa kinh tế và xã hội sẽ được bắt cặp với nam sinh, Bành Vu tự đứng 1 góc nhìn các nhóm bắt đầu tạo thành, cậu chưa vội, vì cậu đang tìm cô bạn Lạc An Nhiên học khoa tâm lí mà lúc chiều cậu mới tra hỏi được từ một bạn học bên khoa ấy, mà kẻ cung cấp thông tin lại chính là bánh bèo Thiện Tôn, quả là tất cả cũng vì 2 chữ “traị đẹp”. Vài nữ sinh khoa kinh tế cũng lân la sang hỏi ý cậu muốn bắt cặp, nhưng Bành Vu Tự đều đẩy đám bạn của anh ra cho họ chọn, anh dùng ánh mắt chim ưng nhìn 1 thoáng thì phát hiện ra cô bạn An Nhiên đang đứng nói gì không rõ với thầy Mục phụ trách lớp cô, cậu chen chân qua đám đông để tiến lại gần cô. Bên này, An nhiên nhìn thầy Mục rồi nói :

-Em đi với bạn mà, có phải là đưa nhau đi trốn như thầy nghĩ đâu ?

William đáp :

-Em rất thích trai đẹp.

Dĩ nhiên rồi, cô cũng là 1 nữ hảo sắc thật sự mà, nhưng cô đã kìm chế từ khi bắt đầu gây sự với anh, cô đã hoàn toàn chiến thắng bản thân trong việc say mê các anh zai khoa thể chất rồi, hiện tại cô chỉ thích ngắm các oppa thôi. An Nhiên dùng ánh mắt tha thiết nói với thầy Mục :

-Thầy Mục ...

-Bạn An Nhiên có cặp chung với ai chưa ? – Bành Vu Tự đột nhiên lên tiếng làm cô cũng giật mình, thầy Mục nhìn cậu rồi hỏi :

-Bạn Vu tự, hôm nay bạn ...

An Nhiên chưa để thầy Mục nói hết thì cô chen ngang vào ngay :

-Chưa, mình chưa bắt nhóm ? he he

Thầy Mục dơ mắt, An Nhiên vội kéo khuỷu tay cậu đi nhanh về phía đám đông, bỏ lại thầy Mục đứng phía sau với khuôn mặt lạnh như Bắc Cực, khi nào về nhà thì cô sẽ nhận tội sau với thầy, còn hiện tại thì trai đẹp đang tới miệng còn chủ động mở lời rủ rê thì đại gì mà cô không đi. Cô cũng thừa biết độ hót của anh

chàng này, ai được đi chung với anh ta cũng là tu mấy năm rồi, còn ai được ngủ chung với thầy Mục thì nhất định phải tu luyện ngàn năm, mà kẻ có được cả 2 điều may mắn này chính là cô Lạc An Nhiên chứ ai, không phải là cô tham lam, nhưng cái đẹp thì ai chẳng yêu chẳng mến. Trò chơi rất đơn giản, chỉ là đi chung với nhau, xuyên qua màn đêm đi hết con đường vòng kia rồi quay lại là được, ai quay lại nhanh nhất sẽ tặng 1 phiếu ăn 1 tuần trong căn tin của trường, nhanh thứ 2 sẽ được phiếu ăn 3 ngày và nhanh thứ 3 sẽ được thầy Mục ôm 1 cái. Dĩ nhiên đối tất cả nữ sinh thì cái phần thưởng hạng 3 kia mới đúng là hấp dẫn, An Nhiên nghe phần thưởng xong cô cũng hết hồn, thầy Mục của cô mà, ai lại nghĩ ra cái phần thưởng giết người không thấy máu này vậy, cô mà tra ra kẻ đó thì nhất định cô sẽ băm băm kẻ đó ra rồi làm mồi cho cá. Thầy Mục ra dấu cho sinh viên im lặng :

-Thầy cô sẽ đi theo sau để quan sát các em, các em nhớ chú ý đường đi.

Trần Trần đi chung với 1 bạn nam khác, Bội Kỳ đi chung với thằng cha Diên Tông, Hiểu Hi thì đi với Thiện Tôn (bánh bèo với bánh bèo). An Nhiên đang đứng tần ngần thì Vu Tự lên tiếng :

-Đi thôi, An Nhiên.

An Nhiên gật đầu rồi hướng theo các bạn đi trước đi theo sau đó, Vu Tự hỏi tiếp :

-Nếu cậu sợ thì có thể nắm tay tôi.

An Nhiên vừa gật đầu vừa nghĩ “đã trốn thầy Mục đi với cậu giờ mà nắm tay thì nhất định tôi sẽ bị thầy ấy đá thật đau cho mà xem, cậu nghĩ tôi hám trai vậy à”. Một số sinh viên nữ chưa bắt được cặp nhìn An Nhiên đi chung với Vu Tự thì tỏ ra gato ngay, An Nhiên không quan tâm, khi vào đến khoảng hơi tối trong con đường thì âm thanh An Nhiên nghe là tiếng hét sợ hãi của các bánh bèo đi chung với đám trai đẹp khoa thể chất. Vu Tự nghĩ thế nào An Nhiên cũng vì sợ mà nắm tay cậu thôi, thế là cậu cười hê hê, An Nhiên nhìn cậu ta rồi nghĩ “hóa ra trai đẹp khoa thể chất thần kinh không ổn định cho lắm”, An Nhiên hỏi cậu đi nhanh, cô đâu rảnh hơi đi sợ mấy chuyện nhảm nhí thế này, Vu Tự thì chìm đắm trong cái suy nghĩ hoang tưởng của cậu, An Nhiên bước đi rất nhanh, cô muốn tìm thầy Mục, đi 1 lúc cô quay lại sau thì không thấy Bành Vu Tự và mọi người đâu, ấy, chết mẹ, cô lại đi nhầm sang lối khác rồi, tên diên nào làm mấy con đường mòn xen ngang con đường dài để cô đi nhầm vào thế kia chứ ?

Lúc Vu Tự quay lại với hiện thực thì cậu không thấy An Nhiên đâu cả ? Cậu chạy lên phía trước, hỏi các bạn đi trước và đi sau, nhưng không ai thấy cô, cậu nghĩ chắc cô sợ quá nên chạy về lều lại rồi, cậu cũng quay lại nhưng khi về đến lều thì hỏi thầy phụ trách giữ lều thì thầy nói không thấy sinh viên nữ nào chạy về 1 mình cả. Tiếp sau đó là mọi người về tới, đến khi tập trung điểm danh thì An Nhiên vẫn chưa về, thầy Mục nghe báo có học sinh nữ đi lạc, anh vội chạy sang hỏi là trò nào, Bội Kỳ mặt hoảng hốt, nói :

-Là An Nhiên thầy ơi, bạn ấy chưa về ...

Thiện Tôn ôm mặt khóc meo máo, Trần Trần vỗ vai cậu, Hiểu Hi cũng lo lắng, cô muốn đi vào tìm An Nhiên nhưng bị thầy cô phụ trách ngăn lại. Thầy Mục lấy vội đèn pin trên tay cô Lưu phụ trách lớp xã hội, sau đó anh nói to :

-Các trò tập trung vào 1 chỗ, không đi lung tung, tôi và các thầy phụ trách sẽ chia nhau ra tìm Lạc An Nhiên.

Nói xong, anh chạy rất nhanh về phía con đường, sau đó thì vài thầy phụ trách cũng chạy theo sau anh, William vừa chạy vừa gọi to :

-LẠC AN NHIÊN !!! AN NHIÊN ...

17. Chương 17

Đáp lại anh chỉ toàn tiếng gió xào xạc trong tán lá um tùm, lúc nghe tin cô đi lạc 1 mình, phút chốc tim anh đập trật nhịp rất mạnh và cứ thế loạn cả lên. An Nhiên đứng bất động đã 3 phút, lần này thì xác định

là cô đi lạc rồi, tự dưng cô thấy bất an vô cùng, cô chưa từng đến đây, cô không biết đi đường nào cả, cô muốn thấy lão cầm thú của cô, lão có biết cô bị lạc không ? Có khi nào cô lạc luôn không, ngộ nhỡ cô không tìm thấy lối ra thì sao, nghĩ đến đây, cô thấy sợ. William hiện tại mất bình tĩnh vô cùng, anh đã chạy suốt 1 giờ liền mà vẫn không tìm thấy cô, ở đây rộng quá, anh cũng chưa từng tới đây nên việc tìm cô vẫn rất là khó anh.

Sau đó, anh nghe tiếng chữ thề ở phía bên trái của anh, anh dừng lại, anh rọi đèn sang bên phía phát ra tiếng động, anh bước vào, là cô, đang ngồi ở giữa rừng cây, An Nhiên quay lại nhìn anh, mặt cô bị nhánh cây làm xước 1 chút, William bước tới, anh đưa tay kéo cô đứng dậy rồi ôm lấy cô :

-Dừng đi 1 mình như thế.

An Nhiên cũng khá bất ngờ, nhưng sau đó cô cũng ôm lấy anh, phía sau lưng áo của ướt như là anh vừa ngâm người trong nước :

-Xin lỗi ... em xin lỗi ...

William ôm cô rất chặt, anh sợ buông ra thì cô lại lạc mất, An Nhiên thấy anh ôm chặt lấy cô, nên nói :

-Em không thở được.

William vừa cúi xuống định hôn cô thì tiếng các thầy khác vang tới :

-Thầy Mục ơi ...

An Nhiên vội đẩy anh ra và gọi to :

-Thầy ơi, ở đây !

Sau đó thì tất cả rời khỏi khu rừng, An Nhiên về tới trại thì tất cả các bạn của cô xúm vào ôm chầm lấy cô, An Nhiên cười rồi bảo mình không sao, thầy Mục gõ vào 1 chiếc cốc thủy tinh rồi nói :

-Khuya rồi, các em về lều đi, bạn An Nhiên sang lều tôi nói chuyện 1 chút.

An Nhiên vâng vâng dạ dạ, mọi người tản ra về lều ngủ, William dẫn cô sang lều của anh, anh ngủ 1 mình 1 lều, đúng là khó tính mà, William nói :

-Ngồi xuống đây.

An Nhiên vừa ngồi xuống thì anh đưa cho cô 1 cốc cacao nóng, là thứ cô thích uống nhất ở nhà anh. William lấy hộp y tế nhỏ trong vali của anh ra, sau đó anh ngồi xuống đối diện cô :

-Xoay lưng lại với tôi.

An Nhiên làm theo lời anh, sau đó William kéo áo cô lên 1 chút, nhìn vết thương sau lưng cô đang rỉ máu, anh bắt đầu rửa vết thương cho cô rồi dán 1 miếng gạc vào. An Nhiên nói :

-Cảm ơn.

William thở dài ra, anh lại nói :

-Được rồi, xoay lại phía tôi.

An Nhiên xoay lại, mặt cô đỏ bừng, William đưa tay chạm vào mặt cô, sau đó anh nói :

-Em thật khiến tôi đứng tim.

Nói rồi anh lại lau sạch vết thương trên mặt cô và dán băng cá nhân lên đấy, anh còn sờ trán cô xem cô có nóng không, An Nhiên thật sự rung động trước anh rồi, cô chính thức rơi vào trạng thái “yêu” anh mất rồi. William hôn khẽ vào trán cô, cứ nghĩ anh dừng lại nhưng anh lại tiến xa hơn, anh cúi xuống hôn cô, không nhẹ nhàng mà cũng không mạnh bạo, An Nhiên mất thăng bằng, cô ngã người ra sau. William cũng chẳng dừng lại, anh vừa hôn cô vừa đưa tay vào trong lưng áo của cô, anh nhanh chóng tháo khóa áo trong của cô, An Nhiên nằm dưới người anh vừa thích vừa lo, sợ có người đi vào, lúc đó thì anh chết chắc. An Nhiên định bảo anh dừng lại thì thấy đau trước ngực, cha mẹ nó, anh cần cô, William nhìn cô rồi nói :

-Cúp B quả là nhỏ.

An Nhiên vừa giận vừa nhục nhã, thấy thì cũng thấy rồi, có cần phải đâm chém thêm không ? Sau đó ngoài lều có tiếng thầy giáo gọi vọng vào trong lều của William :

-Thầy Mục đừng mắng trò ấy nữa.

An Nhiên kéo áo lại và đẩy anh ra, William nói :

-Ngày mai tôi đưa em về trước.

An Nhiên gật gật đầu rồi đi về lều của cô ngủ, kết thúc một đêm dài lắm chuyện rắc rối. Sáng hôm sau thì William gọi tài xế riêng của anh đến đón anh và cô, An Nhiên nhìn anh rồi nhìn xe và hỏi :

-Anh rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy ?

William không trả lời cô, anh mở cửa xe đẩy cô vào rồi anh cũng vào, sau đó anh ra dấu cho tài xế chạy xe đi, William nói :

18. Chương 18

-Bố mẹ tôi vừa đến đây vào sáng nay, tôi không muốn nhìn em lại chạy lung tung.

An Nhiên trở mắt ếch ra nhìn anh :

-À, vậy anh cho em đến kí túc xá trường đi.

William không đáp lại, anh im lặng suốt đoạn đường về, thế nhưng khi xe lướt qua cả trường đại học thì An Nhiên lại hỏi anh :

-Sao không bảo chú ấy dừng xe ?

-Về nhà tôi 1 chút. – William nói rất nhẹ nhàng.

An Nhiên há hốc tập 1, vậy hóa ra là anh muốn ra mắt cô với bố mẹ anh á ? An Nhiên vui thì cũng vui mà cô run quá, tự dưng cô muốn mở cửa lao ra ngoài đường trốn quá. William nhìn cô 15 giây rồi nói :

-Cửa xe tôi khóa rồi, em không nhảy được đâu.

An Nhiên giật thót tim, cái thể loại gì vậy trời, thiên đại con gà mái nó, cô nghĩ gì mà anh cũng nắm thóp được sao, cô có thể đứt kết ra một chân lí mới “sau chuyến đi có họa, level đọc suy nghĩ của anh tăng đến maximum rồi”. Đang trên đường thì đột nhiên William bảo tài xế ngừng xe :

-Em đi bộ vào tiếp đi.

An Nhiên tựa hồ không hiểu gì hết, dùng dùng anh dùng xe và dùng dùng anh ném cô xuống xe, cô đứng như bị thiên lôi đánh ở ven đường, chả hiểu rằng mô tê gì cả :

-Cầm thú nhà anh, Mục Nhu.

Thế là cô đi bộ tiếp vào nhà anh, đang đi thì cô gặp 1 người phụ nữ tầm chừng cũng ngang tuổi mẹ của cô đang ngồi xoa mắt cá chân bên phải, An Nhiên nhìn qua 1 chút rồi cô bay vào ngồi chung với người phụ nữ đó :

-Chân cô trật rồi, đưa con xem nào ?

Người phụ nữ thở dài ra rồi nói :

-Cô đến thăm bà con, không may lúc này bước nhầm bậc nền. Mà cô thì không có số điện thoại người bà con ...

An Nhiên nhìn xung quanh 1 chút rồi nói :

-Con là Lạc An Nhiên, nếu cô tin con là người quang minh chính đại thì cô để con cống cô đến nhà bà con của cô chứ ?

Người phụ nữ cười mỉm, An Nhiên nhìn nụ cười này, sao cô thấy quen quá, mà thôi kệ đi :

-Ồ ngay phía trước thôi, làm phiền con quá.

An Nhiên cười rồi nói không sao không sao, cô xoay lưng lại và khom người cho người phụ nữ đó leo lên lưng cô, An Nhiên chợt phát giác 1 điều “cô lùn quá thì phải, hay tại người phụ nữ này chân dài ?”. Nhìn cô cứ như là con ếch công thiên nga trên lưng vậy, An Nhiên mồ hôi đầm đìa, vừa cống người phụ nữ ấy vừa lẩm bẩm miệt mài :

-Mục Nhu thối tha, nhỏ mọn, xấu xa, chẳng chọe, ngang ngược ... tên độc tài nhà anh ...

Người phụ nữ trên lưng cô hỏi :

-Người đó là ai mà cháu mắng nhiều thế ?

An Nhiên dù mệt nhưng cô vẫn cười, cô đáp :

-Người con yêu ấy mà, hôm qua con gây họa nên giờ bị phạt ...

-Cháu yêu cậu ta nhiều chứ ? – Người phụ nữ lại hỏi.

An Nhiên lại cười tiếp :

-Yêu là yêu thôi ạ, có cái gì thì yêu cái nấy.

Đi được 20 phút thì tới nhà William, và người phụ nữ đó cũng nói :

-Tới rồi, cháu cho cô xuống được rồi đây.

-Tới nơi ??? – An Nhiên trố mắt.

William đứng trước cổng khoanh tay, nhìn An Nhiên rồi nói :

-Em là súc trâu à ? Sao không gọi tôi ?

An Nhiên há hốc tập 2, sau đó người phụ nữ lên tiếng :

-Mẹ chỉ đùa chút thôi, xem mặt con kìa.

An Nhiên há hốc tập 3 khi nghe từ « Mẹ... », 1 tiếng « Oành » đánh ngang sau lưng cô, này giờ người cô cống là mẹ của anh và cô huyền thuyên chữ lại là anh, con trai của mẹ anh. Cô tiêu rồi, hu hu, mẹ An Nhiên nói :

-Vào nhà nào An Nhiên.

William nhìn cô rồi nói :

-Vẻ mặt của em như sắp bị xử bắn tới nơi rồi thì phải ?

An Nhiên nhìn anh, đáy mắt như muốn khóc, cô hẳn là gây ấn tượng xấu cho mẹ anh rồi. William kéo tay cô vào trong nhà, bố William từ trong phòng sách đi ra, nhìn An Nhiên rồi hỏi :

-Bạn An Nhiên đây sao ? Này giờ làm phiền bạn công bà ấy quá.

An Nhiên cười cười trong xấu hổ, cô cúi chào, William nhìn cô rồi nói :

-Em đi tắm đi, bốc mùi kinh lắm.

An Nhiên trừng mắt rồi chạy vụt lên lầu, vừa ló đầu vào phòng định lấy đồ thì mẹ William đi ra :

-2 đứa quả nhiên sống chung.

An Nhiên khóc không nổi thật mà, cô thều thào :

-Con xin lỗi ...

Bà xoa đầu cô rồi nói :

-Con đừng để tâm, ta sợ chiều hư William nên muốn xem con thế nào trước.

Nói rồi, bà bước xuống lầu, An Nhiên bước lại gần tủ rồi đập đầu vào tủ “cô đúng là nhục của nhục mà”. William đi vào phòng, nhìn cô rồi hỏi :

-Muốn tự vẫn thì nói, tôi đã đút em ra ngoài, tắm đi, chúng ta ra ngoài ăn tối.

An Nhiên quay lại nhìn anh :

-Không đi được không thầy ?

William lườm cô :

-Để em ở nhà 1 mình, lỡ có chuyện gì thì tôi phải chịu trách nhiệm à ?

-Chuyện gì ??? – An Nhiên hỏi

William ném cho cô 1 câu rồi bỏ xuống lầu :

-Tử tử bất thành.

An Nhiên hận thật hận mà, cô nhanh chóng vào tắm rồi xuống lầu, bố William nhìn cô rồi hỏi :

-Cháu là sinh viên của Mục Nhu sao ?

An Nhiên trả lời :

-Dạ.

William nhìn bố anh rồi lại nói :

-Bạn gái của con.

An Nhiên há hốc, cuối cùng cũng được nghe mấy từ cô thích rồi, giờ cô có chết cô cũng cam lòng cam dạ mà. William vào gara lấy xe đưa bố mẹ đi ăn tối, An Nhiên cũng không bị anh đâm chém câu nào trước mặt bố mẹ anh. Sau khi ăn tối thì bố mẹ William về khách sạn ngủ, do nhà William là dạng nhà đơn, trên đường về thì An Nhiên hỏi :

-Em là bạn gái anh hả ?

William vừa lái xe vừa trả lời cô :

-Chẳng lẽ em là con trai ?

-(>w<)>

Về đến nhà, An Nhiên phi thẳng lên lầu, cô mở máy tính ra xem tình hình úp loạt game trong máy cô, William đóng cửa cẩn thận rồi cũng đi lên lầu. Anh vừa thay áo vừa nói :

-Ngày mai vào học kì mới, em nên xem sách vở lại 1 chút đi.

An Nhiên lườm anh :

-Em qua môn anh rồi nha nha.

William đi vào phòng tắm, anh đang đánh răng thì An Nhiên cũng mò vào, cô nhìn hình xăm ở thắt lưng anh rồi hỏi :

-Nhìn anh quyến rũ chết đi được.

William nhìn cô 1 chút rồi nói :

-Im lặng và đánh răng hay muốn nghe tôi đả kích.

-(>w<)>

William đánh răng thì đi ra ngoài, anh mở tủ ra lấy đồ thì nhìn mớ quần áo của cô hỗn loạn trong tủ, anh xếp chung theo thứ tự rồi mắc vào móc treo sang phần tủ còn trống. Từ lúc nào mà đồ đạc của cô đã trộn lẫn đồ của anh, anh nhướn mày rồi cười nhẹ, An Nhiên đi ra rồi bay thẳng lên chiếc giường ấm áp nằm cạnh William, William đặt điện thoại của anh lên bàn ở đầu giường rồi hỏi :

-Học kì này em nên đăng kí môn của tôi.

An Nhiên kéo chăn qua đầu rồi nói vọng ra :

-Anh đừng bắt em làm luận văn là được.

William tắt đèn, rồi anh chui vào trong chăn cùng An Nhiên :

-Em nên xem lịch học 1 chút đi, bạn An Nhiên.

19. Chương 19

An Nhiên giật chăn ra khỏi đầu, xung quanh hơi mờ nhạt, William cũng im lặng, nhưng mắt anh vẫn nhìn cô chăm chăm, như thể cô là thứ còn động đậy được trong đồng cảm xúc nam nữ mà anh có. An Nhiên hỏi nhỏ :

-Nếu mà anh biết quá khứ em không đẹp, anh có sợ không ?

William im lặng 1 hồi rồi anh mới lên tiếng :

-Ai cũng có những khoảng thời gian tăm tối.

An Nhiên lại hỏi :

-Vậy nếu 1 ngày nào đó, xuất hiện người con gái anh yêu tha thiết thì anh làm sao ?

William lại nói :

-Tôi sẽ giết người đó.

An Nhiên lại nói tiếp :

-Vậy anh có ý định bỏ em chưa ?

Lần này anh im lặng, An Nhiên cũng im lặng, đến anh cũng không hiểu rằng anh cần gì ở cô, đôi khi anh thấy cô rất đáng yêu rất năng động rất có 1 chút gì đó mà anh cảm giác rằng chúng không có ở anh vì chúng đang hiện hữu ở cô, nên cứ thế anh thích cô, thích nói những câu làm cô tổn thương, làm cô giận, nhưng đôi khi anh lại cảm thấy tình cảm là 1 thứ thật phiền phức, thật vướng víu. Anh không biết An Nhiên thích gì ở anh, chưa có ai như cô cả, dù bị anh lạnh nhạt hay giả trò thể nào thì cô cũng mỉm cười, và thứ anh tò mò nhất là cậu nhóc Thiện Tôn, cái thằng nhóc dám khoác vai cô 1 cách vô cùng tự nhiên. An Nhiên chợt lên tiếng :

-Em nghe mùi thuốc súng đâu đây ?

William nói :

-Tiếng em xì hơi thì phải.

-(>w<)>

Sáng hôm sau, An Nhiên đến lớp khá sớm do thầy Mục phải đến sớm để nhận lịch dạy mới, Thiện Tôn đến sau cô 1 chút, cậu xà vào ghế trên bàn cô một bàn, cậu nói :

-Lạc An Nhiên à, con em trời đánh của cậu vừa đến là được anh hót boy khoa Bơi lội để ý rồi đây ?

An Nhiên ngược đầu nhìn chăm chăm vào cậu rồi nói :

-Cái gì ?

Thiện Tôn đẩy mặt cô lệch sang 1 bên, làm điệu bộ của bánh bèo :

-Tớ vừa thấy 2 mẹ con bà ta dưới cổng trường đó, đang rần rần kia kìa.

An Nhiên biểu tình hơi lúng túng khi nghe nhắc tới 2 người này, vì sao ư ?

3 năm trước

An Nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, cô mới vừa tan học về, thấy mẹ ngồi khóc nức nở và bố cô thì ngồi ôm đầu, mỗi người một góc, cô hỏi mẹ cô thì mẹ cô lại chỉ sang bố cô, nhưng cả 2 người đều im lặng, cô đứng giữa mà không biết phải làm gì ? Mãi đến khi mẹ cô rời đi mà không nói 1 lời nào, chỉ để lại 1 đơn li hôn đã ký cho bố cô. Sau đó vài ngày thì bố cô lại dẫn về 1 người phụ nữ và 1 đứa bé gái nhỏ hơn cô 3 tuổi. Cô mới hiểu là bố cô ngoại tình, mãi đến khi đứa con của ông và người phụ nữ kia lớn lên thì mẹ cô mới được biết mọi chuyện, rồi khi người phụ nữ đó không biết đã nói gì mà bố cô đòi ly hôn lập tức, cứ như thế, gia đình của cô đổ vỡ, 2 mẹ con người phụ ấy dọn về sống trong nhà cô, cô cứ nghĩ có em gái là điều rất tốt nhưng cái đứa suốt ngày gọi cô bằng “chị” lại luôn tìm mọi cách giành lấy những thứ tốt nhất của cô.

Khi cô được 1 cậu bạn nào đó tán tỉnh thì Lạc Nhu Hân – em gái cô lại bắt đầu đưa đẩy những tin đồn không tốt về cô, để những anh chàng đó tránh xa cô, đến khi cô biết là đứa em gái cùng cha của cô tung tin thì Lạc Nhu Hân lại tỏ vẻ không phải là cô cố ý nói dối. Không chỉ có 1 lần, mà rất nhiều lần như thế, đến khi cô thi cuối cấp thì mẹ của Nhu Hân lại nói cô nên ra ngoài sống tự lập, lúc ấy bố cô thật không khác gì 1 con rùa chỉ biết nghe lời bà ta, An Nhiên dọn ra ngoài sống được vài hôm thì cảnh sát lại đến tận nơi điều tra, chỉ vì Lạc Nhu Hân gây sự trên trường bị người ta đánh thì con bé lại khai với cảnh sát cô là chủ mưu xúi các bạn đánh, nhưng mẹ của Nhu Hân lại tỏ ra là người khoan dung độ lượng, vì là chuyện gia đình không tốt nên bà ta xin cảnh sát cho qua việc này. An Nhiên thật sự giận, cô giận vô cùng, cô về nhà tìm bố cô nhưng ông đã đi công tác ở nước ngoài, mẹ của Nhu Hân đuổi cô ra khỏi nhà như vứt đi 1 thứ bẩn thỉu, cô vừa khóc vừa giận nên vùng tay xô ngã bà ta, sau đó cô bỏ về phòng trọ.

Mọi chuyện cứ tưởng êm xuôi nhưng khi Lạc Nhu Hân tung tin cô có thai với 1 anh chàng nào đó nhỏ tuổi hơn thì mọi chuyện rắc rối lại xảy ra, cả trường cứ xem cô như thành phần nhơ nhuốc của trường vậy, cô có biện hộ hay giải thích thì cũng chẳng ai nghe cô. Lúc đó chỉ có Thiện Tôn đứng ra bảo vệ cô, bênh vực cô, số lần cô khóc khi có mặt cậu là vô số lần, Thiện Tôn nhìn bề ngoài ai cũng nghĩ cậu làm nam, gia đình cậu cũng có chút tiếng tăm trong trường nên mọi lời bàn tán không đúng về An Nhiên cũng dần được chìm xuống, chỉ có cô và Thiện Tôn mới biết rõ những chuyện đã xảy hay ai mới là nhân vật chính trong tin đồn của khoảng thời gian đó.

Còn bây giờ thì sao, An Nhiên sợ những tin đồn đó lại theo đứa em gái cùng cha của cô bay đến đây, cô thật sự không chắc là cô sẽ vượt qua được những chuyện như thế lần nữa.

20. Chương 20

Hi vọng mọi chuyện không tệ như trước nữa, một lúc sau thì Bội Kỳ cùng Trân Trân và Hiểu Hi nói đuôi nhau đi vào lớp, cả bọn nhìn An Nhiên đang cắm mặt xuống bàn liền hỏi thăm ngay :

- Trông cậu thảm quá đi, bị Thiện Tôn nường nường hành hạ sao ?

Thiện Tôn đứng dậy, giơ ngón cái chỉ xuống dưới đất và nói :

- Bánh bèo An Nhiên hôm nay hết thuốc rồi, mấy cậu tranh thủ xả hận đi nha nha nha.

Hiểu Hi vỗ vai cô rồi hỏi :

- Lát đi đăng kí môn tự chọn kìa, lớp mình vẫn chung thủy với thầy Mục, còn cậu thì sao ?

An Nhiên vực mặt lên ngay :

- Dĩ nhiên là tớ theo thầy đến cùng mà, he he.

Bội Kì nhìn cô ngờ vực :

- Cúp nữa thì coi chừng tớ dần cho cậu 1 trận rồi treo cậu trước cổng trường đấy nhé.

- (>w<) ...=" -=" an=" nhiên=" bĩu=">

Nói là tự chọn nhưng sao ở chỗ đăng kí lớp của thầy Mục lại xếp hàng như rồng rắn lên mây thế này ??? An Nhiên nhìn mấy em năm nhất xinh tươi mà thầm nghĩ “có phải mấy em năm nhất xinh quá đáng vậy không chứ?”, vì lớp cô đã đăng kí từ kì trước nên được ưu tiên học tiếp môn tự do của giáo sư Mục. Nhìn biểu tình chảy nước dãi của mấy em năm nhất đối với thầy Mục của cô thì cô thật là muốn nổi điên mà, cô đang dùng ánh mắt hình thuốc súng để truy kích mấy em năm nhất thì Bành Vu Tự không biết từ đâu bay tới, đập nhẹ vào vai cô và nói :

- Bạn An Nhiên, chiều nay rảnh không ?-

An Nhiên nhìn cậu 1 chút rồi trả lời :

- Rảnh.

Vu Tự đưa 2 phiếu xem phim ra trước mặt cô và nói :

-An Nhiên nhìn cậu rồi nhìn 2 vé phim, đúng là bộ phim đang hot hiện nay đây mà, cô vừa đưa tay định lấy thì 1 bàn tay khác đã nhanh hơn cô, là thầy Mục kính yêu :

- Bạn An Nhiên chiều nay phải ôn bài với tôi, cảm phiền trò Bành mời người khác nhé.

An Nhiên nghe mùi dấm chua từ anh, Bành Vu Tự nhìn thầy Mục rồi nhìn cô, An Nhiên trong thâm tâm sóng lớn cực kì, vừa muốn đi xem miễn phí, vừa muốn ở nhà lèm bèm với thầy Mục. Thầy Mục nói :

- Sắp vào học rồi, bạn Vu Tự nên đi ngay, còn bạn An Nhiên lên phòng giáo viên với tôi..

An Nhiên vừa dậm chân mạnh xuống đất, biểu tình phản đối lê lét đi theo sau lưng anh, William quay lại nhìn cô rồi nói :

- Tôi đưa em đi là được phải không ?

An Nhiên há hốc trước lời nói của anh, cô không tin vào đôi tai của mình nên hỏi lại :

- Anh đưa em đi thật ?

William gạt nhẹ đầu rồi mở cửa văn phòng đi vào, An Nhiên trong lòng nở hoa, cô có cảm giác như xung quanh cô toàn màu hồng chói lóa chói lóa, William ném cho cô 1 quyển sách trong cặp của anh và nói :

- Em quên mang sách cho tiết học tới.

An Nhiên nhìn quanh rồi hôn nhẹ vào má anh thay lời cảm ơn, sau đó cô đi về lớp, đi ngang qua cầu thang lầu 1 thì đụng phải 1 đám nữ sinh năm nhất khoa luật, khoa của đứa em gái kia của cô, và như 1 chuyện hiển nhiên, cô đụng phải Lạc Nhu Hân ngay cầu thang, lâu rồi cô không thấy nó, nhưng dù có ra sao thì nó càng ngày càng đẹp ra. An Nhiên định đi thẳng nhưng bị nó chặn lại :

- Chị định vờ như không thấy sao ?

An Nhiên im 1 chút rồi nói :

- Muốn thế nào ?

Nhu Hân nhìn cô với ánh mắt khinh thường, bỏ đi, nó nhìn cô thế nào thì nhìn, cô không quan tâm :

- Em nào dám làm gì chị ? Cuộc sống của chị có vẻ hạnh phúc quá nhỉ ?

An Nhiên không trả lời nó, cô đi thẳng lên lầu thì đụng phải Thiện Tôn đang đi ngược xuống, Thiện Tôn giữ cô lại thì cô mới đứng vững được, cậu hỏi ngay :

- Sao thế ?

- Nó. – An Nhiên nói trong giọng yếu ớt.

Thiện Tôn kéo tay cô xuống phòng giám thì xin đưa cô về, cô giám thị nhìn cả 2 rồi nói :

- Một trong 2 đứa ai bệnh ?

Thiện Tôn lại tung chiêu bánh bèo ra, thêm hoa dẹt bướm cho bệnh tình của An Nhiên, cuối cùng cũng được cô cho phép về. An Nhiên cùng với cậu ngồi xe buýt về, lần này An Nhiên dẫn cậu về nhà thầy Mục, Thiện Tôn nhìn ngôi nhà rồi hỏi :

- Cậu sống ở đây á ?

An Nhiên mở cổng rồi bảo cậu vào, Thiện Tôn bất ngờ hết sức, cậu không nghĩ An Nhiên sống ở đây một mình, An Nhiên nằm dài ra sô pha và Thiện Tôn thì đi xung quanh ngắm nghía, nhìn xung quanh thì đây là nơi ở của An Nhiên và 1 người đàn ông, không biết là ai. Thiện Tôn đi vào bếp và nói :

- Cậu ăn 1 chút gì không, mình nấu ?

An Nhiên vừa để tay lên trán vừa trả lời :

- Ừ.

Sau khi nghe cô giám thị nói An Nhiên xin về vì bị bệnh thì William cũng về ngay, anh bỏ cả tiết dạy 1 lớp năm nhất, anh lấy áo khoác và đi ra xe, vừa đặt chân tới nhà xe thì anh nghe 1 giọng nữ đang nói chuyện điện thoại, đúng lí thì anh không quan tâm, nhưng khi anh nghe ba chữ « Lạc An Nhiên » trong cuộc nói chuyện thì anh dừng bước lại, có vẻ như người đó chưa biết rằng anh đang nghe cô ta nói chuyện.

William dừng xe ở 1 quán ăn mà cô thích, anh mua 1 suất bò hầm đậu và 1 phần mì gà cay cho cô, anh còn mua cả cacao nóng mang về, anh điện thoại nhưng hình như cô lại vứt điện thoại xó xỉnh nào rồi không biết, anh lại đánh xe về nhà 1 cách nhanh chóng. William mở cổng, anh dừng xe ngay trước sân rồi mang thức ăn đi vào nhà, An Nhiên đang nằm thì nghe tiếng xe anh về. cô định ngồi dậy thì 1 bàn tay đã đẩy cô nằm xuống lại :

- Không khỏe thì nằm đi.

An Nhiên nhìn anh rồi hít hít :

- Anh mua cho em á ?

William định cúi xuống hôn cô thì một tiếng “XOẢNG ...” khá to vang lên, Thiện Tôn vừa cầm cái chảo ra định trêu An Nhiên thì đập vào mắt cậu là cái khung cảnh gì thế này ??? Đó chẳng phải Giáo sư Mục Như kính yêu của lớp cậu sao, nhưng hình như thầy ấy đang định hôn người nằm như con mực chết trôi trên ghế sô pha, cái qué gì thế ???

21. Chương 21

Tình hình gì thế này, thầy Mục bình thân ngồi vắt chân trên ghế sô pha, còn An Nhiên thì nằm gác đầu trên đùi thầy Mục rất là tỉnh táo, Thiện Tôn ngồi đối diện 2 người bọn họ, y chang cảnh trong phim tình cảm suốt suốt khi nhân vật đóng vai người vợ bắt được đôi gian phu dâm phụ vậy, thật là trêu người mà, sau một hồi im lặng, cậu hít 1 hơi dài rồi lên tiếng :

- - Vậy là An Nhiên sống chung với thầy Mục á ?

William nhìn cậu rồi nói :

- - Đã lâu rồi, bạn Thiện Tôn.

Thiện Tôn thấy gato quá, sao thầy Mục đẹp trai tươi sáng như vậy lại bị rơi vào hố đen An Nhiên, hu hu ... An Nhiên nhìn cậu 1 chút rồi nói :

- - Mình muốn nói lâu rồi mà chưa có cơ hội, nói ra sợ cậu sốc mà khóc vì sốc.

Thiện Tôn lườm cô với ánh mắt hình viên đạn, nhìn thầy Mục rồi tự dưng cậu thấy tiếc nuối, hu hu. An Nhiên hỏi :

- - Cậu ở lại ăn luôn chứ ? Thầy ấy mua nhiều lắm ...

Thiện Tôn xua tay từ chối ngay :

- - Gato vì chết mất, cậu ở đó mà tận hưởng đi nha nha nha.

Nói xong cậu cúi chào thầy Mục rồi ra về, trước khi cậu rời đi thì William hỏi 1 câu, nghe xong thì cậu thật là cười không nổi mà khóc cũng ra nước mắt :

- - Trò Thiện Tôn là nam hay thụ ?

An Nhiên đang uống cacao khi nghe câu này từ anh thì bao nhiêu cacao mà cô vừa mới uống đang còn trong miệng của cô phụt thẳng ra ngoài, cô vừa cười vừa ho sặc sụa, Thiện Tôn dậm chân, sau này cứ hễ khi nghĩ tới thầy Mục thì câu đầu tiên của thầy làm cậu đứng tim nhất chính là nó, cậu ngúng nguẩy bờ vai rồi trả lời :

- - Vậy đó thầy, em xin phép thầy về ạ.

William ra tiễn cậu, khi ra tới cổng, anh nói thêm :

- - Cậu biết gì về chuyện của cô ấy ? Chuyện năm đó ?

Thiện Tôn sững sờ trong vài giây, thầy Mục không lẽ biết những chuyện lúc trước của An Nhiên, thầy Mục mà biết rõ tường tận thì phản ứng thầy ấy thế nào ? Còn An Nhiên sẽ đau lòng biết mấy, cậu nhìn thầy Mục rồi nói :

- - Em xin phép, nhờ thầy chăm sóc bạn ấy giúp em.

Úp mở 1 chút rồi cậu rời đi, William không hỏi gì thêm, anh đi vào nhà và đi thẳng lên phòng ngủ, An Nhiên cũng chìm lặng trong mớ suy nghĩ hỗn độn của cô, đột nhiên cô thấy sợ, sợ 1 thứ gì đang sắp diễn ra nhưng cho dù có chuyện gì thì cũng đừng mang Mục Nhu rời xa cô. An Nhiên úp tay lên 2 mắt của cô, nước mắt cô cứ thế lặng lẽ rơi về 2 bên thái dương, cái cảm giác bất lực cứ thế bao vây lấy cô.

Ngày hôm sau, An Nhiên đến trường hơi muộn, vì cô xin William cho cô đi xe buýt đến trường, vừa vào lớp thì bị đám đông đứng trước cửa lớp của cô chặn lại, An Nhiên chen chúc cũng mệt cả người mới vào được, cô nhìn lên bảng “Là nữ sinh trung học mà dám phá thai” ... An Nhiên đứng im, cô biết chắc những lời nói này là ám chỉ, Thiện Tôn và Bội Kỳ vào sau, nhìn thấy trên bảng, Thiện Tôn vội lau đi và nói :

- - Là ai viết bậy cũng được, nhưng nếu để giám thị tra ra thì nhất định sẽ bị đuổi học, mình không nghĩ các bạn lại dại dột làm ?

Tiếng xì xào vẫn vang lên, được 1 lúc thì giáo viên đi vào và ra lệnh cho các học sinh giải tán, Thiện Tôn kéo tay An Nhiên vào chỗ ngồi, suốt buổi học An Nhiên như người mất hồn, ai hỏi gì cô cũng im lặng. William đi ngang qua lớp cô, anh dừng lại 1 chút nhìn vào trong lớp, An Nhiên ngồi im lặng trong lớp cô không hề nhìn ra ngoài cho dù tất cả sinh viên đang nháo nhào lên khi thấy anh dừng lại, anh tự hỏi cuối cùng thì cô đang nghĩ gì ? Anh hôm nay có tiết dạy cho môn ngoại khóa của khoa luật năm nhất, anh vừa bước vào lớp thì tất cả sinh viên trong lớp này cũng cùng 1 biểu cảm giống như lớp của An Nhiên đầu học kỉ 3 khi thấy anh đến giảng dạy. William cũng giới thiệu sơ lược về môn học và yêu cầu của anh đối với môn học, anh đang nói thì 1 sinh viên nữ đi vào :

- - Thưa thầy Mục, Em xin vào lớp ạ.

William nhìn cô nữ sinh, là cô gái nói chuyện điện thoại gần nhà xe của trường mà anh nghe được :

- - Tên ?

- - Lạc Nhu Hân. – Cô ta trả lời giọng rất rõ ràng và to.

22. Chương 22

William ngẫm ra 1 chuyện, ra cô nữ sinh này là em gái của An Nhiên, anh không nói gì rồi ra hiệu cho cô ta vào lớp, anh lại tiếp tục nói, Nhu Hân vừa vào chỗ ngồi thì hỏi ngay An Lâm – cô nữ sinh ngồi kế :

- Thầy Mục đẹp trai thật đấy, ai tán được ông chắc sướng chết.

An Lâm vừa cười thích thú vừa trả lời :

- Còn phải nói, nhưng nghe nói thầy ấy khó tính lắm ...

Cũng có 1 nữ sinh đánh bạo giờ tay hỏi những câu hỏi riêng tư của thầy Mục :

- Thầy Mục, thầy giới thiệu về thầy đi ạ !

Mục Nhu cầm quyển giáo trình lên rồi nói :

- Tôi đã viết tên tôi trên bảng, các em có thể đọc chứ ?

Cả lớp đứng hình trước câu trả lời của thầy Mục ...

Buổi chiều tan học, An Nhiên đứng trước bến xe buýt, thật ra là cô đợi William đến đón cô, vừa định đứng dậy khi thấy xe anh thì bỗng có 1 chiếc xe hơi dừng lại ngay gần nơi cô đứng, từ trên xe xuống là mẹ con Lạc Nhu Hân, An Nhiên không 1 chút phản ứng khi thấy bà ta, cô cũng không cúi chào, bà ta đẹp, rất đẹp như vẻ đẹp của 1 thứ gì đó rất độc hại, bà ta lên tiếng :

- Lâu rồi không gặp, ngay cả 1 lời chào lễ phép mà con cũng không nói được à ?

An Nhiên im lặng, thái độ của cô bình lặng nhưng trong lòng cô đang dậy sóng, thấy An Nhiên im lặng không nói 1 từ nào, Nhu Hân bước tới đẩy mạnh vào vai cô rồi nói :

- Chị câm rồi à ? Lúc ở trường chị to miệng hỏi tôi muốn gì mà.

Bà ta ngăn Nhu Hân lại và nói :

- Đừng làm chị của con đau chứ ? Xin lỗi chị đi nào.

- Các người đang đóng kịch gì vậy, đừng làm ô nhiễm bầu không khí nơi này ? – An Nhiên lên tiếng.

Nhưng sau đó là 1 tiếng tát tay thật mạnh vang lên giữa buổi chiều yên ắng ở trạm xe buýt, bà ta vung tay tát mạnh vào mặt An Nhiên, cô loạng choạng suýt ngã nhưng cô không khóc hay kêu đau, cô quay lại nhìn bà ta, tiếp theo là 1 tát khác chuẩn bị giáng xuống, An Nhiên nhắm chặt mắt lại vì cô biết cái tát tiếp theo này sẽ rất đau, nhưng bàn tay bà ta bị chùn lại giữa không trung, Nhu Hân há hốc mồm nhìn thầy Mục, William hất tay bà ta ra rồi nói :

- Cư xử đúng chừng mực chứ phu nhân ?

Nhu Hân vội nói vào tai mẹ mình :

- Là giáo sư của lớp con đó mẹ.

Bà ta liếc nhìn An Nhiên rồi quay sang nói với thầy Mục :

- Chuyện gia đình chúng tôi, dạy con thế nào là quyền của chúng tôi, không biết có ảnh hưởng gì giáo sư ?

William đáp :

- Tôi thấy phu nhân cũng có học thức nhưng tôi không nghĩ cách dạy con của phu nhân lại tệ như vậy.

Bà ta mặt vụt xám xịt đi, sau đó bà ta kéo tay Lạc Nhu Hân vào xe và đi mất, William quay lại nhìn An Nhiên, mắt cô đỏ hoe như sắp khóc, William lấy tay che mắt cô lại và nói :

- Về nhà với anh.

An Nhiên bỗng ôm chặt lấy anh, cô ghì mặt mình vào ngực anh, khóc không ra tiếng, William cũng bần thần vài giây, sau đó anh đưa tay vuốt tóc cô, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự sợ hãi của cô, rất mạnh liệt. Thiện Tôn đang đi cùng Bành Vu Tự, vừa đến trạm xe buýt thì Vu Tự đứng lại đột ngột, mồm há hốc nhìn về phía trạm xe, Thiện Tôn cũng há hốc tuy trước đó cậu đã biết mối quan hệ của 2 người họ nhưng sao 2 kẻ đó lại công khai vậy chứ, ôm nhau giữa đường giữa xá vậy chứ, Vu Tự như không tin vào đôi mắt chim ưng của mình, cái hình ảnh gì vậy trời, cậu thật sự sốc, Thiện Tôn thở hắt ra và vỗ vai cậu và nói :

- Sự thật đấy, cậu đừng nói ai biết nhé.

Vu Tự mặt méo mó vô cùng, cậu kéo tay Thiện Tôn đi nhanh về phía thầy Mục và An Nhiên :

- Sao thấy đám tán tỉnh bạn An Nhiên của em hả ?

William nhìn vẻ mặt vừa giận vừa buồn cười của V Tự và nói :

- Thầy thích.

Thiện Tôn nhìn An Nhiên rồi nhìn thầy Mục, Vu Tự nhìn thoáng được mặt An Nhiên khi cô quay lưng về phía cậu, cô đang khóc ư ? Thầy Mục ăn hiếp cô sao ? William đưa khăn tay của anh An Nhiên và nói :

- Hôm nào tôi sẽ nói chuyện với 2 trò.

Sau đó, thầy Mục khoác vai An Nhiên đi về phía xe anh đang dừng và mở cửa cho cô lên xe, Vu Tự há hốc mồm từ đầu tới cuối, cái quái gì vậy ? Thiện Tôn lắc vai cậu và nói :

- Đi về kìa, cậu còn muốn gió độc bay vào mồm cho đau bụng à ?

Vu Tự vẫn cứ đờ đờ cái mặt ra đó, Thiện Tôn đành kéo tay cậu ta lôi đi xềnh xệch như lôi theo 1 bao rác.

23. Chương 23

Về đến nhà, An Nhiên tháo vội đôi giày tiện tay ném vào 1 góc rồi ném cặp ra bàn rồi cởi áo khoác vút lên cầu thang, cô đi vào phòng ngủ chui luôn vào trong chăn, William vẫn như thường lệ anh nhặt giày cô để lên kệ, lấy cặp cô và áo khoác của cô đi lên lầu, anh đặt chúng vào đúng vị trí rồi bước lại gần giường hỏi cô :

- Muốn ăn như mọi khi hay muốn ăn cháo ?

An Nhiên từ trong chăn đưa tay ra, cô nắm lấy tay anh, chỉ là nắm lấy 1 ngón tay của anh rất chặt, William cũng đứng yên để cô nắm tay, An Nhiên hỏi từ trong chăn ra :

- Em yêu anh, giờ tính sao ?

William nhìn cô rồi nói :

- Ừ.

An Nhiên biểu tình không vui, cô lắc lắc tay anh và nói :

- Mai em muốn nghỉ học ?

William đáp :

- Ừ, tôi nghĩ ở nhà với em.

- Nhưng anh sẽ bị trừ lương nha. – An Nhiên nói.

William đáp :

- Cùng lắm tôi sẽ đưa em bán đi lấy tiền.

- (>w<)>

An Nhiên kéo anh khom người xuống, cô vươn người hôn anh, một cái lướt môi thì đúng hơn, William biểu tình không hài lòng liền nói :

- Em đúng là tệ của tệ trong việc hôn.

An Nhiên chưa kịp cãi lại thì bị anh giữ chặt đầu, sau đó cúi xuống hôn cô như đi đánh trận, anh hôn rất điều luyện, chắc là trước kia lúc còn trẻ hẳn là hôn dữ lắm rồi, An Nhiên thầm nghĩ. Được 1 lúc, thì anh khẽ nhăn mày, An Nhiên cắn môi anh chảy máu, anh cũng chẳng vội, vừa đưa tay mơn trớn sau lưng cô thì anh cù ngay vào eo cô, An Nhiên vừa há miệng định la đau thì bị anh thừa nước đục thả lưới ngay, tấn công không chút thương tiếc. Ban đầu, anh chỉ muốn hôn cô nhưng dần dần anh muốn mọi thứ đi xa hơn, An Nhiên cũng chẳng biết anh leo lên giường như thế nào hay làm cách nào mà cô lại nằm dưới người anh, sau đó cô nhìn tay anh đang cởi từng nút áo trên áo sơ mi đồng phục của cô. An Nhiên dĩ nhiên biết anh muốn gì, cô cũng chẳng phải ngây thơ hay trong sáng như thiếu nữ 17, chỉ là nếu cùng anh phát sinh những chuyện này thì quả là không biết nói gì hơn, người đàn ông của cô quá mức cực phẩm. Tay anh bắt đầu vẽ loạn trước ngực cô, An Nhiên cũng chẳng hiểu tại sao cô lại dùng tay cởi hàng nút trước áo sơ mi của anh ra, sau đó cô nhìn đắm đắm vào ngực anh rồi cô nói :

- Ngực anh cũng cúp D chứ nhiều ?

William đang hôn cũng phải bật cười, An Nhiên nhìn anh cười, nụ cười hiém hoi của anh, William nhìn ngực cô rồi nói :

- Tôi là đàn ông, em so sánh vậy cũng được sao ?

- (>w<) ...=" an=" nhiên=" thật=" không=" thể=" cần=" lưới=" tự=" vẫn=" ngay=" trên=" giường=" của=" anh=">

An Nhiên nhìn anh rồi hỏi :

- Tại sao lại cho em ăn bám ?

William tần ngần 1 chút rồi nói :

- Em nghèo.

- (>w<) ...=" chỉ=" với=" 1=" cái=" lí=" do=" hết=" nghe=" hết=" sức=" ngắn=" gọn=" nhưng=" lại=" mang=" tính=" sát=" thương=" cao=" như=" vậy,=" quả=" là=" chỉ=" có=" thể=" là=" mục=" nhu=">

William cười nhẹ, anh lại cúi xuống cắn nhẹ lên vành tai của cô rồi chậm dần xuống xương quai xanh, mỗi nơi anh hôn qua đều rất ướt, còn đỏ ửng, An Nhiên đưa tay ôm lấy đầu anh, vứt đi mọi suy nghĩ bị tổn thương hay làm người kia tổn thương , cô buông vũ khí đầu hàng, tình cảm cô dành cho anh đã quá mức cho phép, William cũng chẳng muốn giữ chút lí trí kìm chế cho bản thân, cứ như thế thôi, anh không muốn nghĩ thêm gì nữa, trước mắt thì anh đã để cô đi vào trái tim anh, có chết thì anh cũng phải yêu cô, sau đó có chuyện gì xảy đến anh cũng bỏ mặc, anh muốn giữ cô cho riêng anh hơn bao giờ hết. Nhưng mạnh mẽ thế thôi, cô cũng chẳng nhớ anh đã làm gì hay quá trình diễn biến thế nào ? Với lại ban ngày ban mặt thế này mà đi làm chuyện 18+ thế này thì quả là nghịch với thiên lí mà, An Nhiên tự nghĩ “mình đúng là bại hoại quá mà ... hu hu”, William nhìn cô mặt đỏ bừng thì anh lại cười. An Nhiên nhìn anh 1 chút rồi nói :

- Anh vừa ăn cơm trước keng với em đấy.

William nhướn mày :

- Em và anh đã quá đủ tuổi rồi.

An Nhiên lại nói :

- Vậy sau này anh nhất định phải giữ bí mật trước khi em kết hôn đấy.

William dùng trán anh cụng vào trán cô và nói :

- Tên nào dám lấy em, anh giết hẳn.

An Nhiên trố mắt, nhưng sau đó cô lại cười tít mắt :

- Vậy á, lúc đó nhớ khai em là đồng phạm nha nha nha.

William đưa tay chạm vào mặt cô, biểu tình trong đáy mắt anh rất phức tạp, rồi nói :

- Đau không ?

An Nhiên hỏi lại :

- Tất ấy ạ, dĩ nhiên đau chứ ?

- Anh hỏi ở dưới, nơi bị anh làm đau. – William trả lời cô rất bình thản.

An Nhiên mặt đỏ bừng, cái thằng cha này, tự dưng hỏi thế, ai mà trả lời được ? William nói :

- Ngủ 1 chút đi, anh đi ra ngoài 1 chút, khi về anh sẽ mua cho em thịt bò hầm đậu.

An Nhiên nhìn anh 1 chút rồi nói :

- Thế đi về sớm nhé, thịt bò.

William đứng dậy, thật phóng đảng mà, cứ nhiên cho cô xem hình ảnh hết sức 20+ của anh, chỉ nhìn từ phía sau lưng mà đã quỵn rũ thế này cơ đấy, An Nhiên nói theo :

- Em không ngờ mong anh lại quỵn rũ như thế.

William thật là không biết rõ mức độ biến thái của cô ở cảnh giới nào nữa, anh thay đồ xong rồi đi về phía An Nhiên, anh hôn vào trán cô rồi đi ra ngoài. An Nhiên bỗng thấy hụt hẫng, cô bỗng cảm giác phải giữ anh lại, cô sợ chuyện gì đó mà chính cô cũng không hiểu ?

24. Chương 24

William đi ra ngoài thì An Nhiên cũng ngồi dậy, cô vừa ngồi cười 1 mình vì nhớ lại chuyện của cô và William thì điện thoại cô reo, là số lạ cô bắt máy thì đầu dây bên kia giọng Thiện Tôn nghe có vẻ hối hả :

“Cậu về nhà ngay đi, mẹ cậu về kìa, mẹ mình vừa điện thoại nói mình ...”

An Nhiên vừa nghe chữ “Mẹ...” thì cô vội vội vàng vàng đứng dậy vội vàng mặc lại quần áo, cô vừa kẹp điện thoại lên vai vừa mở tủ đồ ra, hỏi :

-Lúc nào ?

“Mẹ mình đi ngang nhà cậu thì thấy mẹ cậu xách vali đứng trước cổng nhà đấy”. – Thiện Tôn trả lời cô.

An Nhiên quơ lấy vài vật dụng tùy thân đưa vào trong balo rồi nói :

-Cám ơn cậu, mình biết rồi, giờ mình về ngay.

Thiện Tôn vội nói :

“Chờ chút mình qua đón cậu cho, tối rồi không còn xe nữa đâu”.

An Nhiên :

-À, được, được, mình đợi cậu, cậu sang nhà thầy Mục đi ...

Thiện Tôn tắt điện thoại cho cô chuẩn bị, rồi cậu chạy xuống gara lấy xe sang nhà thầy Mục đón An Nhiên, cô nhanh chóng chạy ra ngoài cổng đứng đợi Thiện Tôn, trái tim cô đập rất mạnh, vừa lo lắng vừa vui mừng. Khoảng 10 phút thì Thiện Tôn tới, An Nhiên leo lên xe cậu mà giọng cô vẫn còn run :

-Tại sao đi rồi lại về ?

Thiện Tôn vừa quay đầu xe lại vừa trả lời cô :

-Bình tĩnh nào, mình đưa cậu về.

An Nhiên im lặng suốt đoạn đường, đôi tay cô run bần bật nắm chặt lấy balo, Thiện Tôn tập trung lái xe, do bố cậu đi làm chưa về nên cậu lén lấy xe đi, lái xe ban đêm nên cậu cũng khá lo. William về đến nhà với mớ thức ăn trên tay, nhưng An Nhiên không còn ở trong nhà, cô cũng không mang theo điện thoại, anh mở tủ ra nhưng không thấy balo của cô, anh nhìn quanh nhà, có gọi tên cô vài lần nhưng căn nhà dường như trêu ngươi cậu, chỉ có tiếng xào xạc của vườn cây sau nhà trả lời anh, anh đi lên phòng ngủ. Anh ngồi phịch xuống cạnh giường, co 2 chân lại và anh gục mặt vào giữa 2 chân, anh cứ có cảm giác là An Nhiên lần này đi là sẽ không quay lại với anh ? An Nhiên lại chạy đi đâu rồi không biết ?

Vừa đến trước cổng nhà thì An Nhiên vội chạy vào nhấn chuông cổng, bà Lưu – người giúp việc lâu năm của nhà cô ra mở cổng, nhìn thấy cô và Thiện Tôn thì mặt bà vui mừng hẳn ra :

-Tiểu Nhiên, tiểu Tôn, 2 con chịu về thăm nhà rồi ...

An Nhiên ôm lấy bà rồi chạy thẳng vào nhà, Thiện Tôn đóng cổng lại rồi đi vào sau cùng bà Lưu, Thiện Tôn hỏi :

-Con thấy mẹ An Nhiên về phải không bà ?

Bà Lưu gật gật đầu :

-Phu nhân vẫn đang ở trong nhà, bà ấy bảo đợi tiểu Nhiên về.

An Nhiên chạy nhanh vào trong nhà, vừa tới cửa thì An Nhiên đứng sững ở cửa nhà, chiếc balo cô cầm trên tay này giờ cũng buông xuôi trên nền nhà, ngồi trên ghế giữa phòng khách là mẹ cô, phía đối diện bà là bố cô và 2 mẹ con Lạc Nhu Hân, mẹ cô nhìn cô và cô nhìn lại mẹ, khuôn mặt cô mang biểu cảm rất hỗn độn, lúc trước khi bà đi cô khóc ngất vài lần, gào thét đòi mẹ về, nhưng giờ đây khi nhìn thấy mẹ, cô vừa muốn chạy tới ôm bà vừa muốn đẩy bà ra. Tự dưng bà biến mất suốt 3 năm nay, rồi tự dưng hôm nay bà lại xuất hiện, An Nhiên vẫn đứng trước cửa, miệng cô mấp máy muốn nói gì đó nhưng không thể phát ra thành lời, mắt cô cứ nhòe dần đi, cho đến khi cô nhìn rõ mặt bà thì mẹ cô đã ở ngay trước mặt cô, bà đưa tay lau đi nước mắt đang lăn trên mặt cô, khẽ nói :

-Mẹ về rồi, mẹ xin lỗi.

An Nhiên đưa tay chạm vào tay mẹ, tay mẹ cô ấm đúng như cái lần cuối cùng mà 3 năm trước khi bà bỏ cô đi không một lời nói, An Nhiên chợt thấy chân cô mất hết sức lực, cô ngã quỵ xuống , mặt cô cúi xuống nhìn sàn nhà. Thiện Tôn vội giữ lấy vai cô, mẹ cô ngồi xuống, vuốt nhẹ lên mái tóc cô, bà cố cưỡng lại những giọt nước mắt chực chờ tuôn ra khi nhìn thấy con gái. Bố cô lên tiếng :

-Chuyện này kết thúc đi.

Mẹ An Nhiên quay lại nhìn bố cô và nói :

-Chuyện các người đã làm đối với con tôi nhất định tôi sẽ điều tra tới cùng.

Mẹ con Nhu Hân mặt tái dần đi, sau đó, bà nhìn sang Thiện Tôn và nói :

-Cám ơn con đã đưa con bé về.

Thiện Tôn đỡ An Nhiên đứng dậy đi ra ngoài xe, mẹ An Nhiên nhặt lấy balo của cô rồi kéo vali rời đi, bà Lưu ra tiễn mẹ An Nhiên mà mắt bà rưng rưng, xót xa cho cái gia đình này, toàn chuyện không hay ập đến.

Thiện Tôn để cho mẹ An Nhiên lái xe, còn cậu ngồi cho An Nhiên dựa vào, mãi 1 lúc sau cậu mới hỏi :

-Sao bác không kể cho An Nhiên nghe ?

Mẹ An Nhiên im lặng, sau đó An Nhiên cũng hỏi :

-Mẹ đã ở đâu ?

-Mẹ trong tù. – Bà đáp lại con gái bà.

An Nhiên sững sờ vài giây, cô không hiểu gì cả, là cô nghe nhầm ư ? Mẹ An Nhiên vừa lái xe vừa nói, giọng bà rất cứng rắn :

-Chuyện phức tạp lắm, khi nào con ổn định lại thì mẹ sẽ nói.

An Nhiên cũng im lặng đi, mẹ con cô đến ở nhà bà ngoại cô, sau khi bà mất thì căn nhà cũng chẳng có ai đến ở, chỉ có bà Lưu thường xuyên lui tới dọn dẹp, Thiện Tôn cũng được mẹ cô giữ lại cho đến sáng mai để cậu lái xe về cho an toàn. An Nhiên vào trong phòng ngủ của mẹ cô lúc nhỏ, cô thả người nằm xuống ngay, cô mệt mỏi quá, đã 2h sáng, mẹ cô bước vào và nói :

-Con ngủ đi.

An Nhiên hỏi mẹ :

-Địa chỉ nhà bà là bao nhiêu vậy mẹ ?

-Con hỏi làm gì ? – mẹ An Nhiên hơi ngạc nhiên khi nghe con gái hỏi.

An Nhiên nói :

-Mẹ cho con mượn luôn điện thoại.

Thiện Tôn đứng trước cửa nói vào :

-An Nhiên muốn báo cho thầy Mục biết đó bác.

-Thầy Mục ... ??? – Mẹ An Nhiên trố mắt.

Thiện Tôn nói tiếp :

-Là ông giáo sư dạy môn ngoại khóa của bọn con và kiêm luôn người bao nuôi An Nhiên suốt năm 3 đấy ạ.

An Nhiên mặt đỏ bừng, cô ném gối về phía Thiện Tôn, mẹ An Nhiên à lên 1 tiếng rồi bà ghi địa chỉ ra giấy đưa cho con gái, Thiện Tôn ném luôn điện thoại của cậu cho cô và nói :

-Tớ có số thầy ấy đấy.

Mẹ An Nhiên khoác tay Thiện Tôn đi ra ngoài rồi bà nói :

-Kể bác nghe về vị giáo sư đó nào ?

-He he he, con sẽ kể tường tận ... - Thiện Tôn bán đứng chuyện của cô và thầy Mục.

25. Chương 25

-He he he, con sẽ kể tường tận ... - Thiện Tôn bán đứng chuyện của cô và thầy Mục.

An Nhiên gọi cho anh, lần đầu anh không nghe, cô gọi thêm lần nữa thì cô nghe anh bắt máy :

-Mục Nhu ...

-Là em. – An Nhiên đáp lại trước khi anh kịp nói hết tên anh.

William im lặng bên kia, An Nhiên nói :

-Em quên mất gọi cho anh, em về nhà rồi !

William hỏi :

“Ở đâu ?”

An Nhiên nói địa chỉ xong rồi cô còn nói :

-Anh ngủ đi, mai anh còn phải dạy.

“Em thức 1 chút nữa đi.” – William nói.

An Nhiên chưa kịp trả lời thì anh đã tắt máy, cô chẳng hiểu gì cả, cô ném điện thoại lên đầu giường rồi kéo chăn đắp ngang người, cô nhắm mắt lại. Khi cô mơ màng ngủ thì cô nghe tiếng động dưới nhà, nhưng mí mắt cô thật sự mở không nổi để nhìn xem chuyện gì đang xảy ra, ở dưới nhà, mẹ An nhiên nghe tiếng nhón chuông cửa thì bà đi ra, trước cổng là 1 thanh niên quần áo có vẻ xộc xệch, kế bên là chiếc xe con màu đen nhìn sơ qua là biết xe đua rồi, bà hỏi :

-Cậu tìm ai ?

-Chào bác, cháu tên Mục Nhu William, là thầy của An Nhiên.

Mẹ An Nhiên trở mắt, bà hỏi lại :

-Sao lại đến muộn thế này ?

William nhìn bà rồi nói :

-Cháu muốn thấy An Nhiên 1 chút.

Mẹ An Nhiên nhìn cậu, đúng là 1 thanh niên hoàn mỹ, kể ra con gái bà của cũng có phúc :

-Sao tôi biết cậu là Mục Nhu, giáo sư Mục.

William đưa giấy tờ tùy thân của anh cho mẹ An Nhiên, sao giống như đi điều tra nhân thân vậy nhỉ ? Bà mở cổng cho anh vào, sau đó anh hỏi phòng An Nhiên ngủ, mẹ An Nhiên chỉ cho anh rồi bà cũng đi xuống lầu, William bước nhẹ vào trong, anh nhìn thấy An Nhiên đang ngủ, nhìn khuôn mặt cô rất mệt mỏi, anh đưa tay kéo chăn cho cô rồi vuốt tóc cô, anh cúi xuống hôn vào trán cô rồi nói khẽ vào tai cô :

-Tôi nhớ em.

Anh ngồi xuống sàn nhà, tựa đầu vào tường rồi thở dài ra, anh nhắm mắt lại. Mẹ An Nhiên đứng nghiêng người bên cạnh cửa, nhìn vào trong phòng con gái bà rồi nhìn sang Mục Nhu đang ngồi dưới sàn, sau đó bà về cũng đi về phòng ngủ. Sáng hôm sau, An Nhiên nghe nặng trên người, cứ như cô bị khúc cây đè trên bụng ấy, cô mơ mơ màng màng mở mắt, cô quay sang bên phải thì đập vào mắt cô là khuôn mặt của Mục Nhu, sáng ra có cần phải đẹp ngời ngời thế này không trời, An Nhiên chậm chậm nhấc tay anh ra khỏi người cô để tránh làm anh thức giấc, cô muốn đi nhà vệ sinh ngay ... William cũng mở mắt khi cô nhấc tay anh lên :

-Đi đâu ?

An Nhiên cười cười nhìn anh :

-Em muốn đi giải quyết gấp ý mà.

William cũng ngồi dậy, anh mặc lại áo rồi đi dép vào, sau đó anh kéo tay cô xuống lầu :

-Tôi đi với em.

An Nhiên há hốc mồm, nhưng mà sao anh ở đây ? Mẹ cô có biết anh đến không ? William nói :

-Mẹ em đang ở ngoài vườn, đã 9h rồi đấy.

Cùng lúc đó thì mẹ An Nhiên đi vào, nhìn cảnh 2 đứa trẻ lồi kéo nhau thì bà háng giọng :

-Đừng lồi kéo nơi này, bọn trẻ thật tươi mới.

An Nhiên mặt đỏ bừng, cô lúng túng thấy rõ :

-Mẹ biết thầy Mục rồi á ?

-Ừ, tối qua thầy đến, mà con thì ngủ như chết nên mẹ không gọi. – Mẹ An Nhiên đáp.

William cũng cúi đầu chào bà rồi nói :

-Đêm qua cháu xin lỗi.

Mẹ An Nhiên cười rồi bảo không có gì, bỗng có tiếng chuông cổng, hình như có ai đến, An Nhiên đi ra mở cổng, là bố cô và vợ của ông :

-2 người đến làm gì ?

Bố An Nhiên nhìn cô rồi nói :

-Bố muốn gặp mẹ con ?

Mẹ An Nhiên đi ra, bà nói :

-Cút hết đi, tôi không có gì để nói với 2 người.

Bố An Nhiên cố gắng xin được nói chuyện nhưng mẹ cô rất kiên quyết, bà thẳng thắn đuổi bố cô và người đàn bà kia về, không dài dòng mất thời gian.

26. Chương 26

Sao ba năm trước, các người không dùng thái độ này ra đầu thú đi, dùng thủ đoạn bắt con gái bà hoặc bà bước ra chịu tội thay cho các Lạc Nhu Hân, mẹ An Nhiên kéo An Nhiên vào trong nhà, để mặt 2 người đó ở ngoài cổng, sau đó bà bảo An Nhiên ngồi xuống :

-Mẹ xin lỗi con, lúc đó mẹ thật sự không bảo vệ được ai cả.

An Nhiên nhìn bà, cô không hiểu, mẹ An Nhiên lại ngồi xuống đối diện cô và nói :

-Ba năm trước, 2 mẹ con Lạc Nhu Hân gây tai nạn làm chết người, bố con lúc đó vẫn đang có mối quan hệ ngoài luồng với bà ta, khi đó mẹ không hề hay biết ...

An Nhiên nhìn mẹ cô, nhìn nước mắt của bà ... Bà cố gắng kể lại mọi chuyện cho cô nghe ...

William đứng sau cửa bếp, anh nghe toàn bộ câu chuyện của mẹ An Nhiên, sau đó biểu cảm trên mặt anh dần lạnh đi, cái kí ức về cái tai nạn năm đó, cái tai nạn mà anh có chết cũng còn ám anh mãi, sự việc xảy ra mà anh chẳng thể làm gì ngoài việc đánh tay lái về phía vực núi, tai nạn xảy ra khi anh chính là người cầm lái chở theo 2 người bạn thân của anh, khiến anh mất đi 1 phần kí ức, anh sống cuộc sống người thực vật suốt 1 năm, 2 người bạn của anh vì chấn thương quá nặng mà không qua khỏi, anh tỉnh lại mà chẳng nhớ được gì, chẳng thể chỉ ra ai là kẻ đâm vào xe anh, anh chỉ nghe nói là hung thủ đã ra đầu thú, nhưng vì những lí do nào đó mà được giảm án xuống chỉ còn 3 năm tù, khi đó anh đang theo học trường Quân sự, 2 người bạn của anh sau nhiều khó khăn mới thi đậu vào trường, mà chỉ vì 1 phút ham vui mà anh đẩy mọi người vào tai nạn. Mọi người khuyên anh đừng nên nhớ lại vụ tai nạn thương tâm đó nữa, mẹ anh khóc rất nhiều, anh cuối cùng buông thả đi phần kí ức đó, anh quay lại học tập và điều trị thêm, đến khi anh được cấp bằng giảng dạy thì anh về trường An Nhiên xin việc.

Mục Nhu ôm lấy đầu anh, chuyện gì đang xảy ra vậy ? Sao anh lại thấy An Nhiên xuất hiện trong phần kí ức mờ nhạt đó, anh sau đó rời đi mà không nói 1 lời nào cả. An Nhiên ở cùng mẹ thêm vài hôm nữa rồi cô cũng phải về lại trường học, khi cô về đến nhà William thì cô cứ như thường lệ mở cổng đi vào, ngôi nhà hơi u tối, An Nhiên đi lên phòng ngủ tìm anh, trước cửa là những chai rượu trống rỗng, còn William thì đang ngồi dựa vào thành giường, anh uống rượu sao ? An Nhiên lại gần anh, cô chạm vào mặt anh :

-Anh sao vậy ?

William ngược mắt lên nhìn cô, An Nhiên hoảng hốt, đôi mắt của anh bỗng dưng rất sâu, nhìn xoáy vào cô, tận đáy mắt anh vẫn là hình bóng của cô, rất hỗn loạn, An Nhiên cảm giác như là có chuyện gì đó đã xảy

đến cho anh, cô đẩy ly rượu ra xa rồi đỡ anh lên giường. William vừa nằm lên giường thì anh cũng vươn tay kéo cô nằm xuống cùng anh, An Nhiên nhìn anh rồi hỏi :

-Anh uống rất nhiều đấy ? Ngủ đi ...

William kéo đầu cô xuống, anh hôn cô, trong nụ hôn của anh chỉ toàn mùi rượu lấn át tất cả lí trí của An Nhiên, anh đưa tay kéo cô cô nằm xuống dưới người anh, từ đầu đến cuối anh không nói bất cứ lời nào, An Nhiên cũng không quan tâm, vì cô biết, khi anh không muốn nói thì dù cô cố đòi tử vẫn trước mặt anh thì anh cũng sẽ im lặng thôi. William vừa hôn cô vừa đưa tay vội vã cởi bỏ lớp phòng bị vướng víu trên người cô, An Nhiên cũng đưa tay lôi kéo áo của anh, anh rất vội vã, như là muốn đòi lấy tất cả những thứ của cô vậy ? Anh khẽ gọi vào tai cô :

-An Nhiên, em cứ như hiện tại, đừng đau lòng nhé.

An Nhiên không hiểu anh nói như thế là có ý gì, nhưng khi cô định hỏi thì anh đã tiến vào cô, rất nhanh rất cuồng nhiệt, anh không muốn nghe cô hỏi, nếu cô hỏi thì anh biết nói gì đây ? Anh ôm chặt lấy cô, màn đêm cứ như thế bao vây lấy 2 người rồi trôi dần đi.

Sáng hôm sau, An Nhiên thức dậy thì đã không thấy anh, nơi anh nằm đã lạnh đi, An Nhiên cứ nghĩ anh đã đến trường dạy, nên cô cũng vội thay đồ đi học, cô vừa đến lớp thì Bội Kỳ nhanh nhẩu chạy lại nhìn cô và nói :

-Cậu biết gì chưa ?

An Nhiên mặt ngơ ngác, cô không hiểu chuyện gì ? Trân Trân vừa nói vừa buồn sầu :

-Thầy Mục nghỉ dạy rồi, thầy ấy cũng không nói lí do.

An Nhiên há hốc, nghỉ dạy ? Rời trường ? Mục Nhu ? An Nhiên chạy xuống phòng giáo viên hỏi thì cô cũng nhận được câu trả lời tương tự, cô vội chạy về nhà, cô chạy lên phòng ngủ, mở toang tủ ra, mọi thứ vẫn còn trừ giấy tờ tùy thân và vài tư liệu quan trọng của anh là biến mất, cô cố gọi cho anh nhưng không thể nào liên lạc được.

27. Chương 27

An Nhiên đợi anh về, đã qua 1 tuần mà anh vẫn chưa về, đến bây giờ cô mới phát hiện rằng trong suốt khoảng thời gian bên cạnh anh mà cô không hề biết gì về anh, ngoài việc gặp bố mẹ anh, hiện tại cô cũng chẳng biết nên làm gì hay đi đâu để tìm anh, nhưng cô vẫn đi đi về về lui tới nhà anh, xem anh đã về chưa ? Lúc nào nhà anh cũng tắt đèn khi cô đi ngang qua, cứ như thế suốt 2 tháng, sau đó An Nhiên quyết định dọn ra ngoài sống, cô làm thế vì nghĩ anh muốn về nhưng không muốn thấy cô.

Cô thấy đau lòng, cái mơ cảm xúc bất an xen lẫn tuyệt vọng của cô cứ như thế lớn dần, cô cũng tự hỏi là cô đã làm gì để anh rời đi mà không một lời chào cô, cứ như thế lặng lẽ biến mất, anh có biết là cô rất đau không ? Cô chẳng thể khóc hay than oán vì không biết lí do, Thiện Tôn không biết gì cả, cậu hỏi thì cô chỉ ậm ừ cho qua chuyện, cậu không hề thấy cô khóc hay buồn bã sau khi thầy Mục rời đi.

An Nhiên vẫn đi học vẫn đi siêu thị vẫn ngắm các anh zai khoa thể chất, vẫn suốt ngày cày game hay thức khuya tìm kiếm các hình ảnh của oppa để đặt làm màn hình máy tính, cứ như thể là thầy Mục chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô vậy, trong khoảng thời gian này, mẹ An Nhiên đã khởi kiện lại vụ tai nạn năm xưa, cảnh sát vào cuộc điều tra lại từ đầu, bố cô và mẹ con Lạc Nhu Hân hoảng loạn thấy rõ. Nhưng do tai nạn xảy ra vào đêm tối, trên đường núi nên rất ít có xe qua lại, không thể tìm ra nhân chứng còn sống sót lại trong vụ tai nạn năm đó, nhưng mẹ cô không bỏ cuộc, bà dùng mọi thời gian của mình để hỗ trợ cảnh sát điều tra.

Thời gian đúng là đáng sợ, cứ nhắm mắt rồi mở mắt, chúng trôi đi như thể chẳng có gì ngăn đường đi của chúng vậy ? Cô cũng cứ như thường xuyên, lui tới nhà anh dọn dẹp, An Nhiên cuối cùng hoàn thành năm

học thứ 4 và thứ 5 với bằng Giải, hôm cô tốt nghiệp, bạn bè cô vừa náo nức chạy loạn lên chụp ảnh, nhưng cô chỉ âm thầm đứng cùng mẹ cô chụp 1 tấm ảnh kỉ yếu, sau đó Thiện Tôn kéo tay cô vào chụp ảnh cùng đám bạn trong lớp, ai rồi cũng có 1 hướng để đi để cố gắng, Thiện Tôn quay về công ty của bố cậu để học tập kinh nghiệm, cậu và Bành Vu Tự chính thức thành một đôi sau bao thăng trầm, ai cũng chúc phúc cho họ, Hiểu Hi về quê cô, xin vào làm bác sĩ tâm lý của 1 bệnh viện nào đó ở quê cô, Bội Kỳ quyết định đi Úc du học tiếp để học cao hơn, thật ra là do Diên Tông phải sang Úc để luyện tập cho kì thi bóng chuyền quốc gia liên tiếp trong 3 năm, Trần Trần vừa tốt nghiệp thì cô đã vội lên xe hoa với một giám đốc công ty nào đó mà cô được bố mẹ sắp đặt cho gặp mặt, còn cô thì sao ? Cô thở dài ra, nhìn mẹ cô rồi nói :

-Con muốn về nhà.

Mẹ An Nhiên xoa đầu cô rồi nói :

-Ừ, chúng ta cùng về.

Đã 2 năm, nhưng cô vẫn không tài nào tìm được 1 cái lí do để anh rời đi, cô vẫn chờ anh về nhưng là chờ trong tuyệt vọng, anh bốc hơi như thể là 1 cốc nước nóng đang được đun sôi, chẳng 1 chút tin tức chẳng 1 lần xuất hiện. An Nhiên nằm dài ra giường, mẹ cô lại bận bịu công việc, bà không cho cô tham gia nên cô cũng an phận, sau 2 tháng nằm chán chê cô quyết định đi xin việc, làm bác sĩ tâm thần cũng được, vì cô giờ chẳng khác gì kẻ điên cả ? Ngày hôm sau, An Nhiên bắt xe buýt vào thành phố, cô tìm đến 1 bệnh viện nào đó mà lúc tối cô vô tình lướt mạng đọc được thông báo tuyển dụng, cô đứng nhìn bảng thông báo, là bệnh viện của Quân đội, lúc cô vừa bước vào thì cả hành lang bệnh viện lẫn bác sĩ đều trở mắt nhìn cô, đúng là bệnh viện Quân đội, đa phần toàn là nam y. An Nhiên bước lại phòng thông báo, cô hỏi về thông báo tuyển dụng.

Thủ tục xong xuôi, giờ cô chỉ việc đợi đến ngày phỏng vấn, cô đi về thì có điện thoại, là số lạ, cô nghe máy, nhưng từ đầu dây bên kia không ai trả lời :

-Xin hỏi ai vậy ạ ?

-... - Bên kia vẫn im lặng.

An Nhiên nhìn vào màn hình thì thấy cuộc gọi vẫn đang kết nối, nhưng sao không nói gì ? Định trêu cô à, An Nhiên tắt máy, đúng là không nên nghe máy khi có số lạ, cô để điện thoại vào túi xách rồi bước nhanh cho kịp chuyến xe buýt về nhà. William ném điện thoại lên giường, sau đó anh cũng thả người nằm xuống giường, đưa 2 tay úp vào vào mặt, anh định lên tiếng nhưng khi nghe giọng cô thì anh lại im lặng, anh sợ điều gì chứ ? Mẹ anh đẩy cửa đi vào :

-Con quyết định chắc chắn chứ ?

William nhìn bà rồi im lặng rất lâu, anh đã nhớ lại chuyện trước kia, anh nhớ từng chi tiết trước khi tai nạn xảy đến. Lúc đó, có 2 chiếc xe đang chạy rất nhanh trên đường núi như là đang rượt đuổi nhau, ngược hướng lại là xe của anh, chiếc xe chạy trước chính người lái chiếc xe này khi thấy xe anh nên đã đánh tay lái quay xe nên tránh khỏi va chạm xe của anh và đâm vào vách núi là mẹ An Nhiên, khi đó anh không thấy cô đang ngồi sau xe của bà, chiếc xe đang sau do Lạc Nhu Hân lái, kể bên cô ta là mẹ cô ta, cô ta lái rất nhanh cứ thế đâm thẳng vào xe anh, anh trong lúc bối rối và hoảng sợ đã lạc tay lái lao xe xuống vách núi nông gần đó, anh vừa đau vì cú va chạm, anh mơ màng mở mắt thì trước mắt anh chỉ lấm lem toàn đất và máu, sau đó trên vách núi là khuôn mặt của An Nhiên, miệng cô đang la hét gì đó, trông cô rất đáng thương, đôi mắt như sắp khóc đến nơi, sau đó tất cả chìm vào bóng tối.

Mẹ William đặt cốc nước xuống bàn cho anh và đi ra ngoài, anh muốn về nói rõ vụ tai nạn năm đó, nhưng anh sợ cô nhìn thấy anh rồi cô sẽ thế nào ? Cô sẽ vui mừng chạy lại với anh hay sẽ lướt đi qua anh như thể anh chưa từng tồn tại ? Mọi câu hỏi về cảm xúc của cô và của anh cứ bao vây lấy anh suốt nửa năm nay.

28. Chương 28

Chưa khi nào mà anh cảm thấy mọi chuyện lại trở nên quá tầm kiểm soát của anh như bây giờ, lúc chưa gặp cô thì khi gặp chuyện khó khăn hay thử thách gì anh cũng dễ dàng vượt qua, và khi gặp cô rồi, anh chấp nhận đầu hàng trước cô thì hễ cứ đụng vào chuyện liên quan đến cô thì anh cảm thấy anh nhu nhược và bản khoăn khó tả, lúc trước anh đã do dự, hằng đêm anh mất ngủ đã tự trách bản thân khi quyết định rời xa cô khi mà biết rõ là bản thân anh yêu cô biết nhường nào, anh nhớ cô biết mấy ?

Ngày hôm sau, An Nhiên thức dậy khá sớm, đơn giản là dạo này cô thường xuyên mơ về anh hơn, kí ức lần đầu đụng độ anh ở siêu thị, rồi sau đó mọi chuyện xảy đến thật hài hước, nhiều khi An Nhiên còn tưởng là chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, cô nhớ anh quá. Cô thở dài ra rồi mở máy tính ra lướt mạng, đọc vài tin tức đang nổi sau đó cô vào trò chơi mà năm học Đại Học cô thường hay chơi, trò chơi vẫn vậy, chẳng thay đổi gì là bao, đang ngồi chơi game thì mẹ cô xông vào, mặt bà vui mừng mà nước mắt bà rưng rưng, bà chạy tới ôm lấy cô và nói trong niềm vui mừng rằng nhân chứng còn sống của chiếc xe năm đó bị mẹ con Lạc Nhu Hân va chạm nghiêm trọng đã từ nước ngoài trở về sau khi hồi phục chấn thương hoàn toàn và đã đứng ra chỉ mặt hung thủ là Lạc Nhu Hân, năm đó Lạc Nhu Hân chỉ mới 17 tuổi nhưng lại có thai với bạn trai, cô ta đã thông đồng cùng bạn trai về nhà trộm tiền, nhưng mẹ An Nhiên bắt được tận tay nên định nói cho bố cô biết nhưng sự việc lại đi theo chiều hướng mà không ai ngờ đến, mẹ Nhu Hân biết chuyện trễ hơn 1 chút đã mang xe đến đón con gái, Lạc Nhu Hân vội vã lao xe chạy theo xe của mẹ An Nhiên, rồi gây ra tai nạn thảm khốc, nhưng do 2 người trên xe kia đã qua đời mà người còn lại thì vẫn hôn mê nên cảnh sát không thể điều tra rõ, do xe của mẹ An Nhiên chạy trước nên Lạc Nhu Hân đã chỉ hết mọi tội lỗi cho mẹ An Nhiên và cô. Mẹ An Nhiên lúc đó vẫn không hay biết gì do An Nhiên đang rơi vào biển chứng của trầm cảm khi chứng kiến tai nạn trực tiếp, còn Lạc Nhu Hân thì do va chạm mạnh nên cái thai cũng không giữ được, mẹ cô ta cũng bị gãy xương chân. Thiện Tôn biết sự việc xảy ra thì cậu tức tốc đến bệnh viện ngay, mẹ An Nhiên nhìn cậu đầy cảm kích và xin cậu bệnh vực con gái bà. Chỉ dựa trên lời khai dối trá của mẹ con Nhu Hân và vài chứng cứ mơ hồ thì tòa án đã vội kết tội, bà buộc phải đầu thú chịu tội oan mà chẳng thể nói gì ?

Mẹ cô gửi lại đơn li hôn cho bố cô và bà xin ông phải bắt mẹ con Lạc Nhu Hân im lặng, không được nói lại với con gái bà, bố cô đồng ý, ông đe dọa nếu mẹ con Nhu Hân nói cho ra việc mẹ An Nhiên đi tù thì chính ông sẽ là người đứng ra khởi tố lại vụ án vạch mặt hung thủ là 2 người họ, mẹ con Nhu Hân được mẹ An Nhiên đi tù thay thì vui mừng khôn xiết. Lạc Nhu Hân sau khi bình phục hoàn toàn và đến trường đi học thì lại tung tin nói dối rằng vụ tai nạn này xảy ra nguyên nhân là do mẹ An Nhiên đưa An Nhiên đi trốn do có thai khi đang đi học, bị mẹ con cô ta biết định nói lại với bố cô ta, thế là mọi học sinh truyền tai nhau, chuyện cứ như thế lan tràn khắp nơi, Thiện Tôn cuối cùng đứng ra nói cậu là bạn trai của An Nhiên thì mọi chuyện cũng chìm xuống dần dần, An Nhiên khóc rất nhiều, Lạc Nhu Hân làm cô tổn thương rất nhiều lần, tưởng chừng như mọi việc không thể chịu nổi nữa nên cô đòi tự vẫn cho xong, nhưng Thiện Tôn kịp ngăn cản và khuyên giải cô, cầu xin cô hãy yêu cuộc sống, hãy vì mọi người mà mạnh mẽ lên. Đối với cô thì khoảng thời gian đó thật tăm tối, ai cũng tránh xa cô, như thể cô là thứ thấp nhất trong đáy xã hội, chỉ có Thiện Tôn là đứng ra che chở cho cô suốt khoảng thời gian học trung học, cô và cậu cùng tốt nghiệp, sau đó cùng nhau thi chung trường Đại Học B, học chung cùng một khoa và cùng chung 1 lớp, đến nơi này chẳng ai biết cô là ai hay là quá khứ cô đã đau khổ tăm tối như thế nào, cô lao đầu vào những thú vui trên máy tính, chơi những trò chơi cô thích, ăn uống thoải mái mà chẳng cần phải giữ ý gì cả, cô không cần bạn trai, nếu có cần thì chỉ cần ngắm các oppa bên Hàn là cô quên ngay.

Ba năm học Đại Học của cô và Thiện Tôn cùng các bạn trôi qua thật yên ổn, cho đến khi cô gặp chuyện với Mục Nhu William thì cuộc sống của cô rẽ sang quỹ đạo khác, nó không còn thanh bình hay nhàn nhã nữa, nó trở nên thật mới mẻ thật thú vị và sau đó cô biết là nó khó đi hơn, vòng vo hơn với nhiều chuyện xảy đến hơn, cô mệt mỏi quá, cô cố ôm lấy mẹ mình thật chặt mà khóc, cô cứ như thế mà khóc, khóc rất nhiều, thật chẳng hiểu nước mắt ở đâu mà cứ trôi xuống, cô cảm nhận được vị mặt của chính nước mắt của mình, ướt cả vai áo của mẹ cô ?

Mẹ cô ôm lấy cô, bà vỗ vai cô nhẹ nhàng, bà biết cô đã rất mạnh mẽ sau khi Mục Nhu rời đi ...

29. Chương 29

Mùa đông năm nay thật lạnh, An Nhiên vừa phổng vắn về, cô trượt mắt cơ hội xin việc ở bệnh viện này, mẹ cô cũng không nói gì, bà chỉ động viên cô cố lên, An Nhiên cũng hơi buồn, hôm nay cô có hẹn với Thiện Tôn ra ngoài ăn tối, buổi tối rất lạnh, cô mặc ấm rồi lấy xe đến nơi hẹn, Thiện Tôn cũng vừa đến cùng Bành Vu Tự, Vu Tự nhìn cô rồi hỏi :

-An Nhiên gầy đi trông thấy, nhưng đẹp ra nhiều đấy ? Có phải lại tương tự ai không ?

Thiện Tôn nhìn cô từ đầu đến chân, rồi cậu đi tới khoác vai cô :

-Gầy như cây tăm cho quyến rũ à ? Lần đầu nhìn thấy cậu giống con gái 100% đấy.

An Nhiên thúc vào bụng cậu rồi nói :

-Tớ vừa tăng cân đấy, mà thôi, tớ quyến rũ xưa nay mà, ha ha ha.

Thiện Tôn bật cười, cậu vừa véo má cô vừa nói :

-Cả đồng thịt thể này mà bảo quyến rũ à ?

An Nhiên nghiêng mắt nổi lửa nghiêng rằng kèn kẹt, Thiện Tôn thấy thế vội kéo tay Vu Tự vào trong ngay, còn tiếp tục trêu cô thì chắc chắn sẽ có án mạng mất. Vào đến bên trong, là 1 nhà hàng kiểu xưa, rất sang trọng, Thiện Tôn đã đặt bàn trước đó, cô bảo cậu và Vu Tự vào trước, còn cô thì đi vào nhà vệ sinh một chút, dạo này cô thấy mệt trong người, tất cả cũng vì mấy hôm nay cô chạy đi khắp nơi phỏng vấn, cô trang điểm nhẹ để che đi sự mệt mỏi trên khuôn mặt, sau đó cô bước ra ngoài, vừa đi vào trong sảnh lớn thì cô đứng sững lại, cô chỉ nhìn thấy phía trước, mọi âm thanh xung như là không còn tác động đến màng nhĩ trong tai cô nữa vậy, mắt cô như bị bắt ép phải nhìn người đàn ông đối diện, người đó rất cao, dáng người mặc âu phục rất hoàn mỹ và đối với cô rất quen thuộc, anh cũng nhìn cô, người anh yêu thương 2 năm trước, đến bây giờ anh cũng không thể quên dù chỉ 1 chút, nếu là lúc trước anh chưa bao giờ thấy cô mặc váy ngắn, hiện tại thì cô đang mặc 1 chiếc váy ngắn qua đầu gối màu vàng nhạt rất hợp với cô, nếu lúc trước anh phải nhặt giày thể thao của cô vứt lung tung cho vào kệ thì hiện tại cô đang đi giày cao gót vào trắng cùng màu với chiếc túi nhỏ mà cô đang cầm trong tay, tóc cô dài ra rất nhiều, che cả phần lưng phía sau, cô cũng đã làm chúng lượn sóng rất hợp với cô, An Nhiên im lặng nhìn anh, cô phải nói gì đây ? Hay cô sẽ đi ngang qua anh, làm như người xa lạ, anh rời khỏi cô suốt 2 năm nay, có phải là thay cho lời chia tay khó nói ?

Mục Nhu đi cùng mẹ anh, mẹ anh đã đi vào trước, nhưng sau đó bà thấy con trai còn chưa vào nên bà quay lại gọi, bà thấy cô :

-Là cháu sao, An Nhiên ?

Tiếng nói của mẹ Mục Nhu phá tan cái không khí im lặng giữa anh và cô, cô cũng hơi mỉm cười và cúi chào bà :

-Con chào bác, lâu không gặp bác, bác và bác trai vẫn khỏe ạ.

Mẹ An Nhiên bước lại gần, nắm khế tay cô rồi nói :

-Trông con đẹp lắm, suýt chút bác nhận không ra ? Con đã ăn tối chưa ?

An Nhiên không nhìn anh nữa, cô chỉ trả lời mọi câu hỏi của mẹ anh, rất nhẹ nhàng và từ tốn. Vài ba câu chào hỏi rồi cô xin phép đi, cô rời nhà hàng sau khi ném 1 câu xanh rờn vào mặt Thiện Tôn “đi cả tối, tớ chuồn trước nha...”, cái khung cảnh gì thế này chỉ còn 2 người, giống khung cảnh lãng mạn trong phim tình cảm quá, Thiện Tôn nhìn Vu Tự rồi cười mặc dù trước khoảng 5 giây trước cậu còn có cảm giác bị bỏ rơi khi An Nhiên bỏ ngang xương.

An Nhiên ra lấy xe, cô vừa tra chìa vào cho xe thì nghe tiếng “Cốc ... cốc ...” ngoài kính xe, cô nhìn thấy anh, anh cũng cúi người nhìn cô, trong đáy mắt anh yên tĩnh vô cùng, còn cô thì run run, phải hơn 30 giây thì cô mới kiềm chế được bản thân và hạ kính xuống, nhìn đăm đăm vào anh và hỏi :

-Có chuyện gì, giáo sư ?

William nhìn cô rất lâu, thấy anh không có ý định lên tiếng thì cô hỏi tiếp :

-Thầy có thấy mắt anh chưa vậy ?

William khẽ chớp mắt rồi đáp :

-Xin lỗi em.

-Vậy tại sao ? – An Nhiên cũng ngang bướng hỏi ngược lại anh.

William im lặng tiếp, An Nhiên ngay lúc này rất muốn đi xuống xe, rất muốn lấy 1 thứ gì đó đánh cho anh một trận rồi đứng cười hả hê vào mặt anh, nhưng đến cả gọi tên anh mà cô còn không nói được thì huống gì là xuống xe đứng gần anh. William lại nhìn cô và hỏi :

-Em có bạn trai chưa ?

-Lúc trước có mà giờ chia tay rồi, anh hỏi làm gì ? – An Nhiên đáp.

William lại nói :

-Tôi đang cô đơn, tôi tán tỉnh em được không ?

An Nhiên nghe mấy câu này lại thấy quen quen, chẳng phải lúc trước cô đã mặt dày nói với anh sao, mục đích chỉ là vì muốn ăn bám ở nhà anh thôi, sau đó cô lại đáp :

-Em khó tính lắm, với lại em rất nghèo.

William lại nói :

-Yên tâm, tôi sẽ nuôi em và rất mực cưng chiều em.

An Nhiên trờ trờ mắt, cái thằng cha này, định chơi cô à, đâu có cái lí nào mà đi cho đã suốt 2 năm trời, rồi về xin tán tỉnh cô, xem cô là người dễ dãi á, mơ đi nhá ? An Nhiên hếch mặt lên nhìn anh :

-Cỡ như anh chỉ xách dép cho em thôi nhé.

William nhìn cô chùng 10 giây rồi nói :

-Theo tôi quan sát em này giờ, em hiện tại vẫn là cúp B.

An Nhiên giận lên làm mặt cô đỏ bừng, lại là cái chuyện cúp A và cúp B của cô, cô lườm anh rồi nói :

-Cúp B hay A thì cũng là của em.

William đáp :

-Cúp B và C chứ, An Nhiên.

-Mặc em, anh đúng là vô duyên biến thái mà. – An Nhiên giận quá nên cô nói to.

William lại nói, nhưng từ đáy mắt anh, cô nhìn thấy rõ sự thay đổi từ yên tĩnh sang bối rối trong đó, giọng của anh cũng không còn mạnh nữa, như thể anh thật sự đang thu hết dũng cảm của anh vào câu nói này :

-Anh về rồi, em có thể nhìn anh lần nữa không ?

30. Chương 30

An Nhiên lại hỏi anh, giọng cô hơi lạc đi một chút, trước mắt như có 1 màn sương đang che dần đi mọi thứ :

-Sao anh đi mà không nói 1 lời ?

Anh im lặng rất lâu, nhưng sau đó anh lại nói :

-Anh là người sống sót trong vụ tai nạn đó, anh nhìn thấy em ...

An Nhiên khẽ lay hàng mi, nước mắt cô rơi xuống, William đưa tay lau đi nước mắt cho cô, đẩy mắt anh thật sự rất chân động, anh hỏi cô tiếp :

-Anh muốn biết lúc thấy anh rơi xuống đó, em đã nói gì ?

Hai tay cô vẫn giữ lấy bánh lái rất chặt, cô cố gắng kiềm chế để bản thân không mở cửa xe đi ra để ôm lấy anh mà khóc, cô nói trong nước mắt :

-Em rất sợ khi xe anh lao xuống vực, em thấy anh cử động, em cố gọi anh, xin anh đừng chết ...

William lại tiếp tục lau đi nước mắt cho cô, nhưng tay anh càng lau thì nước mắt của cô rơi xuống nhiều hơn, đọng lại cả trong lòng bàn tay của anh, sau đó anh nói :

-Cám ơn em vì đã gọi tôi.

An Nhiên vẫn tiếp tục ngồi khóc trong xe, còn anh vẫn đứng ngoài xe nhìn cô, anh đã nhìn thấy sự thay đổi của cô suốt 2 năm nay, từng chút một, anh nhìn cô lui tới nhà anh, dọn dẹp mọi thứ và thay anh chăm sóc vườn cây sau nhà, anh thấy hết mọi thứ cô làm, thấy được sự chờ đợi anh của cô, nhưng anh chưa thể về bên cô khi cái phần kí ức kia vẫn chưa chịu quay lại trong trí nhớ của anh. Nhìn cô khóc mà anh đau lòng biết mấy, anh tưởng chừng vài lần muốn đi ra ôm lấy cô mà vô về, anh muốn xin lỗi cô, muốn yêu thương cô.

Ngày hôm sau, An Nhiên vẫn đang nằm lì trong phòng, cô chẳng nhớ anh đã đưa cô về như thế nào, chỉ nhớ khi anh chào mẹ cô lúc đưa cô về đến nhà, thật là một mối mà. An Nhiên đang nằm thì nghe tiếng mẹ cô hỏi vọng vào :

-Mục Nhu đến này, con có gặp cậu ấy không ?

An Nhiên chưa kịp nói gì thì anh đã mở cửa đi vào, An Nhiên nhìn thấy anh thì cô nhồm dậy và nói :

-Anh xông vào phòng như vậy ngộ nhờ em đang không mặc gì thì sao ?

William bước lại gần giường cô và nói :

-Trên người em có chỗ nào tôi không thấy và không chạm qua.

An Nhiên nhìn anh chằm chằm, sao càng ngày anh càng ăn nói dâm dề như vậy được chứ ??? Suốt 2 năm qua có thật là anh chỉ điều trị chấn thương hay lại tu luyện thêm khả năng biến thái vậy ? An Nhiên thắc mắc vô cùng. William kéo chăn của cô ra và nói :

-Dậy đi, cả nhà đang đợi em xuống ăn sáng.

-Cả nhà ??? – An Nhiên nhìn anh và hỏi lại.

William vừa lấy kéo cô đứng dậy vừa nói :

-Bố mẹ tôi đến thăm nhà em.

An Nhiên há hốc, William đẩy cằm cô lên rồi nói :

-Đừng há nữa, hàm dưới của em sẽ rơi xuống sàn đấy.

Mà sao đến không nói cô biết, cứ như thế là đến sao ? An Nhiên bị anh đẩy vào trong nhà tắm, trong khi cô vẫn đang lơ ngơ thì anh nói :

-Muốn tự đánh răng hay để tôi đánh hộ em ?

An Nhiên quay phắt lại nhìn anh, hai tay cô đưa lên trước ngực, làm vẻ phòng thủ :

-Em cấm anh có những hành động quá mức 20+ với em trong đây.

William cởi áo vest ra mắc vào giá treo, rồi anh xắn cả tay áo lên, nhìn cô và nói :

-Sao em biết tôi định làm gì ?

An Nhiên lùi lại ngay, ánh mắt cô biến thành hình viên đạn, tằm tia anh :

-À há, đúng bản chất của anh rồi nha, đừng tưởng em không dám làm gì anh nhé.

William đưa tay ra về phía cô, theo quán tính An Nhiên cứ tưởng anh sắp hôn cô, nên cô cứ chu chu môi ra chờ đợi, William hóa ra là vươn tay lấy bàn chải đánh răng của cô ở phía sau, nhìn biểu hiện của cô thật đáng yêu, nhưng anh lâu rồi không trêu cô nên anh cũng kiểm chế bản thân, anh lên tiếng trong khi cô vẫn đang nhắm mắt chờ anh hôn :

-Em đang làm biểu hiện của 1 con cá lau kiếng.

An Nhiên mở mắt ra ngay, thì thấy bàn chải đánh răng có sẵn kem trên đó đang ở trước mắt cô, An Nhiên ôm một cục nhục vào lòng, cô khóc ròng trong suy nghĩ, sau đó cô mặt đỏ bừng vội đẩy anh ra ngoài và đóng sầm cửa lại, cô dựa vào cửa và chửi rửa anh trong lòng. William trước khi đi xuống lầu thì ném cho cô 1 câu :

-Nhanh 1 chút đi, mọi người đang đợi em đấy.

An Nhiên nói vọng ra ngoài :

-Em biết rồi.

Mẹ An Nhiên nhìn mẹ William 1 hồi rồi hỏi :

-Khí hậu ở đây có làm phu nhân thích ứng không ?

Mẹ William khẽ gật đầu :

-Tôi rất thích nơi này, rất dễ chịu.

Và câu chuyện của 2 người phụ nữ cứ như thế tuôn trào như thác đổ, không biết đâu là điểm dừng, bố William thì ngồi nói chuyện linh tinh cùng William, một lúc sau thì An Nhiên xuống, cuộc nói chuyện bên lề của mẹ An nhiên và mẹ Mục Nhu ngừng lại, chỉ là tạm ngừng thôi, cô vội cúi chào bố mẹ William, William đi tới kéo cô ngồi xuống gần anh, sau đó anh nhìn qua nên mẹ anh như là muốn nói điều gì đó, mẹ William à một tiếng rồi quay sang nhìn mẹ An Nhiên và nói :

Hôm nay chúng tôi đến đây trước là vì muốn thăm phu nhân đây và cháu An Nhiên, mục đích lớn nhất là để nói về chuyện hôn sự của bọn trẻ.

31. Chương 31

An Nhiên há hốc, cái quái gì đang xảy ra vậy, hôn sự của bọn trẻ, bọn trẻ nào ? Ý là đang nói về cô và William à ? Mẹ An Nhiên cũng bật cười, bà không có ý kiến gì, bà cứ bảo là hãy hỏi ý con gái bà, chuyện hạnh phúc của con gái bà không xen vào, bà tôn trọng quyết định của An Nhiên. Mẹ An Nhiên nhìn sang An Nhiên và hỏi :

-Nếu con không chê con trai bác già thì lấy nó chứ ?

Bố An Nhiên cũng bật cười, con trai của ông năm nay cũng mới 34 tuổi chứ nhiều, thế mà khi nghe vợ ông nói thì ông cứ tưởng tượng ra là Mục Nhu đã 43 tuổi rồi, William vẫn im lặng, không im lặng mới lạ, ngộ nhờ cô không chịu về với anh thì có mà anh đi tự vẫn cho xong, An Nhiên nghe xong cũng bật cười, cô cười ngặt nghèo đau cả bụng, chảy cả nước mắt :

-Già ạ ? ha ha ha ...

Bố William cũng không nhịn được cười, làm mẹ An Nhiên cũng muốn cười theo, William vẫn tiếp tục im lặng, sau một hồi nói xấu anh chán chê thì anh cũng nhận được 1 câu trả lời xứng đáng, An Nhiên sẽ kết hôn với anh, William thở phào nhẹ nhõm, dù gì cũng sẽ kết hôn nên sau đó anh nói :

-Vậy con đưa An Nhiên đi đăng kí kết hôn trước.

Bố mẹ anh và mẹ An Nhiên cùng xua xua tay kiểu như 2 người họ thích đi đâu hay làm gì thì làm, An Nhiên nhìn anh rồi hỏi :

-Sao lại vội kia chứ ? Anh đang âm mưu gì à ?

William lấy áo khoác rồi kéo cô ra xe, anh đáp :

-Tôi không muốn hao tâm tổn hơi kiểm chế.

-(>w<)>

Đúng là xấu xa, ban ngày ban mặt mà anh cứ nhiên báng bổ cô bằng những câu nói thật là làm hư hại thính giác mà, An Nhiên khoác lấy tay một cách trêu mến, cô cũng chẳng mong muốn gì hơn nữa, cuối cùng cô và anh cũng đã có một kết thúc hạnh phúc như bao người khác. Hoàn thành thủ tục đăng kí, An Nhiên cầm cây viết trong tay và nhìn những hàng chữ lấp lánh trên tờ đăng kí kết hôn, anh đã kí tên anh vào bên người chồng, giờ chỉ cần cô kí nữa là anh và cô chính thức là vợ chồng, điều đó đồng nghĩa với việc cô phải chấm dứt mọi thú vui tao nhã như là ăn ngủ ngủ phê, thức khuya chơi game, ngắm các anh zai với body 6 múi ngoài đường, úp load hình các Oppa xứ Kim Chi ... An Nhiên nhìn mặt anh rồi nhìn lại tờ giấy đăng kí kết hôn, 5 phút trôi qua, các cô nhân viên ở văn phòng đăng kí cũng đổ mồ hôi lạnh khi nhìn thấy vẻ mặt đờ đờ sát khí của Mục Nhu khi nhìn cô không chịu kí tên, William nói :

-Em chỉ cần kí thôi, ngay đây, sau đó, em muốn thế nào sẽ là thế ấy.

An Nhiên nhìn anh, có chút nghi ngờ, không lẽ anh tốt tính như vậy sao :

-Thật chứ, có thật là anh cho em làm gì thì làm.

-Ừ. – William mỉm cười gật đầu, trong nụ cười có cả mùi thuốc súng.

An Nhiên thế là tin ngay, cô kí thật nhanh thật đẹp, sau đó William kéo tay cô và cầm tờ đăng kí kết hôn đi về nhà anh trước đây, nơi anh và cô sống chung lúc trước, anh cứ dùng dùng kéo cô vào nhà sau khi đã cất xe vào gara, anh chẳng thèm mở đèn trong nhà, dùng dùng kéo cô lên phòng ngủ, thế thì mở đèn làm gì, anh dùng dùng cởi áo khoác và áo sơ mi ra rồi kéo cô lại bên giường, An Nhiên nhìn anh rồi hỏi :

-Sao anh mở đèn ở đây ?

William vừa đưa tay cởi áo khoác ngoài cho cô vừa trả lời :

-Tối quá anh không quen.

Nói rồi anh tự nhiên ném áo khoác của cô lên ghế gần đó, còn áo khoác và áo sơ mi của anh cũng đã nằm trên ghế lúc nào không hay, An Nhiên nhìn anh rồi hỏi :

-Anh nổi thú tính á ?

William đáp :

-Hai năm nay anh đã không làm đàn ông trọn vẹn.

An Nhiên trố mắt ra, vậy chắc cô không là phụ nữ á ? Toàn biện hộ, anh cũng chả nói gì nhiều, cứ thế hôn cô 1 cách cuồng nhiệt và bá đạo theo đúng phong cách của anh, An Nhiên vừa chống đỡ anh vừa nghĩ « lại là mùi sôcôla, anh dám lên ăn kẹo 1 mình mà không cho cô ăn nữa » thật là đáng giận. William đẩy cô nằm ra giường sau đó anh cũng nằm lên trên người cô, anh đưa tay cởi khóa dây ở bên hông của bộ váy cô đang mặc ra, An Nhiên hỏi ngay :

-Anh cũng lên em mặc váy phải không ?

William vừa giúp cô cởi đồ vừa nói :

-Anh đọc hướng dẫn.

32. Chương 32

Làm gì có cuốn sách nào hướng dẫn cởi dây khóa váy chứ ? Anh học ở đâu, lại dám trả treo với cô, đang mãi suy nghĩ về những câu William nói thì bất chợt cô « A... » lên 1 tiếng, tên khốn nhà họ Mục này, An Nhiên thầm chửi rửa anh trong lòng :

-Sao cần em ?

William đáp :

-Ngực em không phát triển.

-(>W<) ...="” -="” an="” nhiên="” làm="” vẽ="” mặt="” ai="” oán="” nhìn="” anh="” tròng="”>

Mục Nhu cũng rất bình thản nhìn cô, sau đó anh rất thuần thực cởi tiếp cho cô và cho anh, quá trần trụi mà, An Nhiên nhìn anh thoát ý mà trong lòng ai oán, sao anh có thể đẹp quá mức cho phép vậy được, Mục Nhu nhìn cô rồi nhếch môi đắc ý :

-Đừng ganh tị với cơ thể của anh.

An Nhiên vừa nghe anh nói xong thì trong lòng biểu tình ngay, cô đưa tay định cù anh nhưng William nhanh tay hơn, anh giữ lấy tay cô rồi cố định lên đầu giường, anh hôn nhẹ vào môi cô rồi nói :

-Anh lâu nay tuyệt đối 1 lòng hướng đến em, dù anh thích cúp A thật.

-(>w<)>

Cô thật là muốn lấy dép tán ngay vào mặt Mục Nhu, cái thằng cha dâm dê này, suốt ngày cứ đòi cúp A cúp A mãi thôi, William chen vào giữa 2 chân cô rồi hỏi :

-Thế em định xin vào bệnh viện nào ?

An Nhiên thành thật đáp ngay, và sau khi nói xong thì cô tự nhủ với lòng là sẽ không bao giờ trả lời thành thật 100% trước mặt anh về vấn đề nơi cô làm việc có trai đẹp hay không :

-Bệnh viện Quân y ạ.

-Nơi đó hẳn có rất nhiều trai đẹp để em ngắm. – William vừa cười vừa nói.

An Nhiên thật là đáng yêu, chìm đắm trong nụ cười tỏa ra ánh sáng của anh mà gật đầu thừa nhận, William cũng chẳng nói gì hay phản đối, sau đó anh cứ vô tư phát hỏa trên người cô. Sau đó cô phát hiện cô chính là một kẻ háo sắc thật sự, chỉ vì say sưa nụ cười của anh mà cô lòi hết tim gan phèo phổi cho anh xem. Cũng chẳng nhớ anh đã phát hỏa trên người cô bao lâu, cứ thế cả đêm chỉ nghe tiếng gió lạnh thổi xào xạc ngoài cửa sổ, đêm trôi đi rất chậm, chỉ là đối với một số người thôi, An Nhiên khóc dài trong tim vì sự thành thật đến ngu dại của chính bản thân.

Sáng hôm sau, An Nhiên vừa mở mắt ra thì đã thấy khuôn mặt của Mục Nhu, nhìn vẻ mặt thỏa mãn đó kìa, An Nhiên hận không thể giương móng vuốt ra cào cho nát, cô thở dài ra 1 hơi rồi rón rén bò xuống giường tìm quần áo :

-Làm gì ?

Giọng Mục Nhu vang lên sau lưng cô, cô giật thót bất động, Mục Nhu đưa tay kéo cô lại gần anh và nói :

-Suy nghĩ cho kĩ trước khi rời giường.

An Nhiên quay phắt lại nhìn anh, có ý gì đây, anh nói vậy là ý gì chứ ? Mục Nhu chẳng nói chẳng rằng, lại tiếp tục đẩy cô nằm xuống dưới người anh và nói :

-Vốn định để em ngủ, nhưng trông em còn phấn chấn quá thì phải.

An Nhiên chưa kịp nói gì thì đã bị anh công thành chiếm đất lần nữa, ai đời lại thích tập thể dục buổi sáng trên giường như anh đâu chứ, An Nhiên nhìn anh đây vẻ giận dữ, dù cô có làm vẻ mặt gì thì anh cũng không tha cho cô. Đến khi có chuông cửa thì anh mới thật sự buông cô ra, anh mặc lại quần áo rồi đi xuống

lầu xem ai đến, An Nhiên vừa bò xuống giường thì đã hiểu câu nói lúc sáng của anh « suy nghĩ cho kỹ trước khi rời giường ».

Mẹ An Nhiên và bố mẹ của Mục Nhu cùng đến, có cả Thiện Tôn nữa, hôm nay bố mẹ William về nước để chuẩn bị cũng như thông báo cho dòng họ biết về hôn sự của anh và cô, mẹ cô cũng phải đến Pháp để đón người quan trọng của bà đến đây dự đám cưới của con gái, cuối cùng thì mẹ cô quyết định bước thêm bước nữa, để bà được hạnh phúc hơn trong cuộc sống sau này, sau khi có được sự đồng ý và động viên của An Nhiên. An Nhiên cũng thông báo cho Bội Kỳ, Trần Trần và Hiểu Hi biết là cô sắp kết hôn, ai cũng vui mừng chúc phúc cho cô, cuối cùng cũng có một anh chàng xấu số can đảm nào đó chịu rước cô về và khi họ biết được chú rể là Mục Nhu William, vị giáo sư mà An Nhiên đã từng thề là không đội trời chung năm đó, sau khi nhận được thiệp mời từ tay cô xác nhận chú rể là sự thật thì mồm người nào người ngoác tới tận chân, á ha ha. Đám cưới được bố mẹ Mục Nhu và mẹ An Nhiên sắp xếp hết tất cả, anh và cô chỉ việc đợi đến lúc trao nhẫn là xong, nói vậy thôi chứ, An Nhiên khóc ròng, cô có được ngồi đợi gì đâu, hôm nào cũng bị anh chế biến thành cục thịt xông khói, sao người ta bảo càng già thì ham muốn phải càng giảm đi chứ? Nhưng cô lại thấy anh đi ngược lại người ta bảo, khi nghe cô nói đến anh đẹp zai nào đó trên phim thì y như rằng lại có bài tập thể dục nam nữ ngay tại chỗ, có lần cô vừa rửa chén vừa vô tình nhắc đến 1 oppa nào đó trong quảng cáo trên tivi khi đang tám chuyện điện thoại với bà bầu Trần Trần, sau đó cô nghe mùi thuốc súng phía sau lưng, đúng là cái miệng hại cái thân, cô lại phải cúp vội điện thoại và vội vã cởi quần áo, chiến trường lần này là tại bếp.

Khi nghe đến việc cô xin phỏng vấn ở một bệnh viện Quân y nào đó hay bất kể là bệnh viện nào thì cũng có mặt anh tham gia với tư cách là người tài xế tận tâm tận tụy đưa cô đi phỏng vấn và cũng y như cùng 1 kết quả, cô toàn trượt buổi phỏng vấn vì khi cô trả lời phỏng vấn thì anh lại đứng cười hồn nhiên mà tỏa nắng với 1 cô y tá có thân hình bốc lửa nào đó, thật là cho cô ăn dấm chua từ trong ruột ăn ra mà.

33. Chương 33

Ngày cưới kề cận, An Nhiên phải đi thử áo cưới rồi chụp ảnh cưới cùng anh, rất nhiều khâu rất nhiều giai đoạn, nếu như hôm nay Mục Nhu không phải đến tọa đàm ở trường đại học A thì đã không xảy ra việc An Nhiên la cà khắp nơi cùng đám bạn học cũ và cũng không xảy ra chuyện tày trời. Lạc Nhu Hân phải ngồi tù sau khi Mục Nhu đứng ra chỉ tội ác của bọn họ, mẹ cô ta cũng bị đuổi ra khỏi nhà bố An Nhiên, cứ tưởng mẹ Lạc Nhu Hân sẽ ăn năn sau tất cả mọi biến cố, nhưng không, bà ta bắt đầu căm hận mẹ con An Nhiên và cả Mục Nhu, hằng đêm bà ta luôn nguyện rửa một cách độc ác trước khi đi vào giấc ngủ, khi nghe tin đám cưới của An Nhiên và Mục Nhu sắp diễn ra thì bà ta càng căm giận hơn. Bà ta tự hỏi « tại sao trong khi con gái bà ta phải chịu cảnh cơ hàn trong ngục tù thì ở ngoài này ai cũng vui mừng chuẩn bị lễ cưới cho những kẻ đã đẩy con gái bà ta và cả bà ta vào chỗ khổ cực ».

Mẹ của Lạc Nhu Hân dùng số tiền tiết kiệm mà bà ta còn lại, đã lên kế hoạch trả thù nhà họ Lạc, bà ta dùng mối quan hệ với các nhân vật có chút tiếng tăm trong giới xã hội đen nên đã được giới thiệu một nhóm người chuyên về bắt cóc tống tiền để trả thù.

An Nhiên vừa xuống taxi, định mở cổng thì có 1 chiếc xe đột ngột dừng lại ngay gần cô, An Nhiên chưa kịp nhìn chuyện gì đang xảy ra thì có 3 người đàn ông từ trong xe xông ra, chúng giữ chặt và bịt miệng cô lại bằng 1 chiếc khăn, An Nhiên chưa định hình là gì nữa thì cô đã ngất đi.

Mục Nhu về đến nhà, đèn trong nhà vẫn chưa bật, cả căn nhà bóng u tối đến kì lạ, anh không nhìn thấy giày cao gót lúc sáng cô mang để trên kệ, bỗng tìm anh đập trật 1 nhịp, đã 10h đêm mà cô chưa về sao. Anh bước lên phòng ngủ, cô vẫn chưa về thật, Mục Nhu vội lấy điện thoại trong cặp ra, anh gọi ngay cho số của cô, cô không nghe máy, anh gọi thêm vài lần nữa thì cũng không ai nghe máy, sau đó anh chợt nhớ ra tối hôm qua cô có nói đến buổi họp bạn học cũ, thế là anh gọi hỏi Thiện Tôn ngay thì được biết là sau khi họp bạn học cũ thì An Nhiên xin về từ 7h tối, chính cậu đã gọi taxi đưa cô về, sau đó Thiện Tôn cố hỏi anh có chuyện gì nhưng Mục Nhu không nói gì, anh tắt máy. Mục Nhu ngồi ngẫm, trừ mấy đứa bạn học chung thì hầu như cô đâu có thân thiết với ai nữa, anh cố gọi cho cô nhiều lần tiếp theo nhưng vẫn không

được. Anh chạy nhanh xuống lầu, định lấy xe đi tìm cô thì anh nhận được 1 tin nhắn từ chính số của An Nhiên với nội dung « Mang mạng đến đổi mạng, nếu báo cảnh sát thì vợ mày chết chắc » và tin nhắn địa chỉ cũng được gửi đến ngay lập tức. Trong lòng anh chấn động, An Nhiên bị bắt cóc sao, kẻ nào dám làm chuyện này, An Nhiên của anh, anh vội vã lấy xe đến chỗ được nhắn trong tin nhắn, vừa lúc Thiện Tôn và Vu Tự cũng vừa chạy đến, nhưng Mục Nhu trong lúc vội nên không thấy xe Thiện Tôn, Vu Tự vội bẻ tay lái chạy theo anh ngay, dự cảm có chuyện chẳng lành đang xảy ra,

Mất khoảng 2 tiếng đồng hồ để đến được tòa nhà bà hoang ở ngoại ô thành phố, Mục Nhu xuống xe, sau đó có vài tên đi ra, 1 trong số chúng nhìn xung quanh xem xe cảnh sát bám theo hay không trong khi 2 tên lực lưỡng khác nhào ra ngay giữ chặt 2 tay anh lại để trói về phía sau và dẫn anh vào trong, Thiện Tôn và Vu Tự dừng xe ở ngoài xa với tòa nhà bỏ hoang, cả 2 âm thầm lên vào trong. Mục Nhu vừa bước vào trong thì đã bị đẩy ngã ra nền đất, An Nhiên bị trói tay và chân, chúng còn bịt cả miệng cô, vừa nhìn thấy anh thì cô đã khóc, vừa cố gắng nói điều gì đó nhưng không thể phát ra thành tiếng. Mục Nhu nhìn tên ngồi giữa cả bọn bắt cóc và nói to :

-Thả cô ấy ra.

Tên cầm đầu, hăn tuy cao nhưng vẫn thấp hơn Mục Nhu một chút, hăn dùng cây gậy đánh bóng chày vỗ vỗ vào mặt anh mà nói :

-Bọn tao chỉ nhận tiền và làm việc, còn mạng của 2 đứa mày thì do bà ta quyết định.

Mục Nhu nhìn trừng trừng vào vào người phụ nữ đối diện anh, là mẹ của Lạc Nhu Hân, trong tay bà ta có súng, An Nhiên nước mắt cứ rơi lã chã khi nhìn anh, bà ta chìa vào đầu An Nhiên và nói :

-Nếu như mày không về nước thì con gái tao đâu phải ngồi tù.

Mục Nhu nhìn An Nhiên, nhìn nước mắt của cô mà tim anh như thắt lại, anh gằn giọng nói :

-Dám làm dám nhận, không trốn tránh mới đúng là một con người.

Bà ta dí súng mạnh vào đầu An Nhiên và bật cười như điên như dại :

-Nói hay lắm, giáo sư, để tao xem khi tao bóp cò bắn nát đầu con bé này thì mày còn nói hay vậy được không nhé.

34. Chương 34

Mục Nhu tay nắm thành nắm, anh chưa bao giờ có cảm giác muốn đánh người như lúc này cả, mắt anh giận lên chuyển sang màu đỏ, anh tức giận vô cùng, anh nói trong cơn giận dữ :

-Bà dám làm gì cô ấy, tôi giết bà.

Bà ta ngửa mặt lên trời cười như điên, sau đó lại chìa súng về phía Mục Nhu, An nhiên vừa khóc vừa lắc đầu, cô vùng vẫy cố đứng dậy nhưng bị một tên khác giữ chặt và đè xuống bắt ép cô ngồi im, súng đã lên đạn và còn chìa vào anh nhưng anh không sợ, anh chỉ sợ An Nhiên có chuyện gì :

-Muốn giết thì giết tôi, An Nhiên không liên quan, tôi chính là người đứng ra chỉ tội các người.

Bà ta lại cười gằn trông rất đáng sợ :

-Giết 1 đứa thì mất vui, tao cho mày xem cảnh tao đánh con khốn An nhiên đến chết.

Bà ta hạ lệnh cho đám người kia đánh An Nhiên, William dùng vai anh đẩy ngã tên đang giữ anh sang một bên, anh nhào tới che cho An Nhiên tránh những gậy đòn được giáng xuống bởi những tên khốn kia. An Nhiên vừa khóc vừa nhìn anh, cô khóc đau hết cả mắt, cô nhìn anh chịu đau mà lòng cô cũng tan nát, anh đứng ra không nên quay lại, anh không nên chỉ ra hung thủ thật sự là ai, cô khóc nức lên khi nhìn anh cắn chặt răng chịu đau mỗi khi nhưng cây gậy đó giáng xuống lưng, xuống đầu anh, đến khi cô nhìn thấy những

giọt màu đỏ từ trên trán của anh rơi xuống thì cô hoảng sợ cực độ, cô phải làm gì đây, cô đang đẩy anh vào chỗ chết một cách đau đớn. Bất chợt, tiếng còi cảnh sát vang lên, Thiện Tôn và Vu Tự xông vào, phía sau họ là những cảnh sát viên với súng sẵn sàng trên tay, bọn người bắt cóc tất cả gờ tay lên chịu trận, riêng mẹ của Lạc Nhu Hân thì vẫn không chịu buông súng xuống, Thiện Tôn đỡ An Nhiên dậy, Vu Tự thì cúi trói cho Mục Nhu ngay, cậu vội đưa anh ra xe để đến bệnh viện, An Nhiên cũng ngất đi ngay sau đó, sau một hồi giảng co, cuối cùng mẹ của Lạc Nhu Hân cũng buông súng đầu hàng và bà ta bị giải về chờ điều tra.

Bệnh viện A, An Nhiên nằm trong phòng hồi sức truyền nước, cô vẫn đang ngủ, William thì chấn thương trên đầu, tuy không có biến chứng gì nhưng anh cũng phải nhập viện để theo dõi, trên lưng anh chằng chịt các vết thương xanh đỏ bầm tím do bị đánh lúc đó, nhưng anh vẫn không sao, anh đi sang phòng An Nhiên nằm, nhìn cô ngủ say mà anh thở phào nhẹ nhõm. An Nhiên mơ màng thức dậy, William sờ trán cô và hỏi :

-Em thấy sao rồi ?

An Nhiên nhìn anh 1 hồi, cô đưa tay vuốt lấy mặt anh và nói :

-Chắc em không đến lễ đường với anh đâu.

-Tại sao ? – William nhướn mày hỏi cô.

An Nhiên sờ vào đầu anh, vẫn đang quấn băng và mặt anh thì toàn vết trầy xước, cô nói :

-Anh sẽ trở thành chú rể xấu nhất thế giới mất.

William bật cười, anh hôn vào trán cô rồi nói :

-Không sao, anh không sống phụ thuộc vào khuôn mặt, anh phụ thuộc vào thân dưới.

-(>w<) ...=“” -=“” an=“” nhiên=“” nhìn=“” anh=“” tròng=“” tròng,=“” cái=“” lão=“” dân=“” dê=“” này=“” là=“” chồng=“” của=“” cô=“” sao=“”>

Thiện Tôn và Vu Tự đến thăm cô và Mục Nhu, Mục Nhu cúi đầu cảm ơn 2 người bọn họ vì đã xuất hiện kịp lúc trước khi anh bị bọn khốn kia đánh cho chết nhăn răng, An Nhiên nhận lấy bó hoa trong tay Vu Tự rồi nói :

-Cám ơn 2 cậu, nhất là khoảng để bọn kia đánh chồng mình te tua tơi tả.

Thiện Tôn và Vu Tự cười cười, thật ra đâu phải cậu cố ý để thầy Mục bị đánh bầm dập như vậy, cậu phải đợi cảnh sát đến thì cậu mới dám xông vào chớ, không phải lỗi ở cậu mà lỗi là tại mấy sếp kia làm ăn chậm chạp quá.

Sau đó, An Nhiên bình phục sớm hơn Mục Nhu và ngày mai là ngày thành hôn của cô và anh, nhưng khi bố mẹ 2 bên nhìn thấy mặt anh đầy thương tích thì hoảng hốt ngay, anh vội giải thích là do An Nhiên ngủ mơ cào vào mặt anh, còn An Nhiên thì nói do anh vụng về trong nấu ăn làm nổ nhà bếp nên mới bị thương, thôi kệ, cô nói gì mặc cô, ngày mai nữa thôi thì cô cũng về với team của anh, anh tha hồ dẫn vật cô từ từ.

Ngày hôm sau, chỉ mới 4h sáng mà An Nhiên đã bị vực đầu dậy bởi 3 cô bạn Bội Kỳ, Hiểu Hi và bà bầu Trân Trân, Bội Kỳ hét vào tai cô :

-Con sâu ngủ kia, cậu có biết hôm nay là ngày gì không hả ?

An Nhiên dĩ nhiên biết chứ, hôm nay là Chủ nhật mà, à mà khoan, nếu cô trả lời như vậy thì nhất định Bội Kỳ sẽ nện cho cô 1 trận :

-Đám cưới ... đám cưới ...

Trân Trân kéo tay cô và nói :

-Vậy dậy đi, thầy Mục đang chuẩn bị kia kìa, bao nhiêu cô phụ việc đang nói chuyện với thầy kìa ...

An Nhiên tung chăn ra ngay, ai dám gạ gẫm chồng cô hả ? Hiểu Hi bật cười, cô dìu Trân Trân ra ngoài ghé ngồi và nói :

-Giám đốc Âu sẽ giết mình mất nếu cậu không chịu ngồi yên đó.

35. Chương 35

-Mình không sao mà, cậu làm quá lên thôi. – Trần Trần đáp lại.

An Nhiên bị Bội Kỳ lôi vào nhà tắm, đánh răng rửa mặt rồi lôi cô ra ngoài chuẩn bị, đời người chỉ vui 1 lần nên An Nhiên cố gắng ì lưng ra cho nhân viên trang điểm cho cô và tiếp tục hóp bụng lại cho nhân viên giúp cô mặc áo cưới, thật là thật là ... An Nhiên nhìn mình trong gương, ra đây là cô lúc trở thành cô dâu, cả bọn cứ xúm lại chụp hình tự sướng, Thiện Tôn nhìn An Nhiên mặc váy cưới, cậu cả kinh :

-An Nhiên đây á ? Thật không ngờ là đằng sau sự xấu xí hằng ngày lại là vẻ đẹp tiềm tàng nha.

An Nhiên nện 1 cú vào bụng cậu rồi nói :

-Gato này gato này, á ha ha.

Bỗng, tiếng chuông vang lên, 1 cô gái chạy vào thông báo là sắp tới giờ rồi, bố An Nhiên đi vào, ông nhìn con gái rồi nói :

-Chúc mừng con, bố xin lỗi vì tất cả.

An Nhiên mỉm cười, cô bước tới ôm lấy ông và nói :

-Cám ơn bố, vậy phiền bố dìu con vào lễ đường, được chứ ạ ?

Bố An Nhiên mỉm cười mà đáy mắt ông rung rung, ông đưa tay cho con gái khoác vào, tiến ra ngoài sảnh, Bội Kỳ cùng Trần Trần và Hiếu Hi cũng kéo Thiện Tôn ra ngoài lễ đường đợi, khi cánh cửa lễ đường mở ra, An Nhiên biết cuộc sống của cô đã khác hoàn toàn, cứ như 1 quyển sách không có hồi kết. Tiếng hô của vị linh mục mở cổng rất to :

-Cô dâu tiến vào ...

Mục Nhu đang cầm bó hoa trên tay, anh quay lại nhìn cô, hôm nay cô rất đẹp, tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay tung hô chúc mừng, chẳng biết thiết kế kiểu gì mà cánh hoa hồng rơi như tuyết mùa đông, ngập tràn cả lối đi, An Nhiên rời tay bố cô và được Mục Nhu đón lấy, anh trao bó hoa cho cô, anh mỉm cười nhìn cô ...

Cứ như thế, cuộc sống của 2 người cứ trôi qua thật hạnh phúc và đây là lần thứ 20 An Nhiên đi xin việc không thành công, tất cả cũng vì cái gã dê già đang ngồi kế bên cô phá hư bọt hư đường hết :

-Sao lúc trước anh nói cho em làm gì thì làm mà ?

William đáp :

-Em làm gì thì làm, nhưng trong tầm kiểm soát của anh là được.

-(>w<)>

An Nhiên đang chuẩn bị trả lời tiếp thì đột nhiên dạ dày cô biểu tình muốn nôn, dạo này cô cứ đi xin việc về là lại lặn ra ngủ như chết, muốn ăn vặt đặc biệt là thèm các món chua cực kì, lại hay bị mệt trong người, cô vội bật miêng chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, William bước vào, anh ngồi xuống vỗ vỗ vào vai cô và nói :

-Mấy tháng nay anh không dùng biện pháp gì áp dụng cho em hết ?

An Nhiên vừa nghe xong thì quay phắt lại nhìn anh, dám chơi khăm cô, cái thằng cha biến thái này, An Nhiên nôn dữ dội hơn, không lẽ vì không muốn cô đi làm ở bệnh viện có các anh đẹp zai mà xài chiêu này với cô, hu hu. William gọi điện thoại cho mẹ cô và hỏi xem nên nấu gì cho cô ăn, anh còn tư vấn cả mẹ anh, trong khi anh đang hí hoáy viết viết tên các món ăn giúp giảm các triệu chứng thì An Nhiên nằm vật vờ chẳng khác nào xác không hồn. Vỗ này anh chơi cô đau quá, dám dùng em bé để cầm chân cô, mà thôi, cô lại buồn ngủ rồi, khi khác trả thù anh sau vậy.

Hôm sau, anh đưa cô đến bệnh viện khám lại cho chắc 100%, đúng như kết quả, cô dính chướng do bấy của anh giăng ra và khi về nhà anh còn khuyến mãi thêm câu “cầm đi đâu đâu hay có các biểu hiện ngấm trai”, cô hỏi lí do anh không cho cô ngấm trai ? Anh trả lời cũng rất có tâm “anh sợ em ngấm trai, sau này khi sinh con ra thì con không đẹp giống anh?”

36. Chương 36

Thuyết phục quá đi mà, mà kệ, ngấm anh cũng thích con mắt lăm rồi ...

William đeo tạp dề vào và mỉm cười nấu cháo cho cô ăn khi cô đòi ăn cháo ...

William xách xe đi mua bò hằm cho cô lúc nửa đêm với khuôn mặt rất vui vẻ ...

William mát xa cho cô với nụ cười phóng ra mặt trời khi cô than mỗi vai ...

An Nhiên thừa biết là cô có đòi bất cứ thứ gì thì anh vẫn sẽ mỉm cười mà cưng chiều ngay, cũng vì em bé cả thôi, lúc chưa có em bé thì anh luôn đả kích cô bất kể là ở đâu, thẳng tay chặt chém cô không thương tiếc, An Nhiên chắc chắn một điều rằng : nửa đời sau của cô muốn yên bình nhất định phải dựa dẫm vào cục cưng trong bụng thôi ... William véo véo má cô rồi hỏi :

-Giờ muốn anh làm gì nè, em yêu ?

An Nhiên nhìn anh hoài nghi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ “hôm nay sắp có bão táp phong ba” ...

===== Hết =====

Ngoại truyện, khi bụng An Nhiên đã được 6 tháng thì cô ngày càng hạnh phúc hơn, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào, ai bảo anh làm cô dính chướng nên giờ cô chơi lại anh xem như trả thù được chút nào hay chút đó, hôm nay là chủ nhật, Mục Nhu không phải đi dạy, theo như mong muốn của vợ, anh đã đi xe gần 1 tiếng đồng hồ, đến nhà bố cô lấy hạt dẻ ở nông trại của nhà cô mang về. An Nhiên vừa ăn hạt dẻ vừa gác chân lên người Mục Nhu, anh vẫn kiên nhẫn ngồi tách hạt dẻ cho cô ăn :

-Sao hồi trước anh dành thức ăn trong siêu thị của em ?

William nhìn cô rồi nói :

-Lúc đấy anh thấy em béo thật ?

An Nhiên bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường, cô đưa tay ra như ra hiệu cô muốn hạt dẻ :

-Vậy lúc em lấy giỏ đập vào chỗ đàn ông của anh, anh có cảm nghĩ gì ?

William thở dài ra rồi nói :

-Anh thật sự là muốn giết người.

An Nhiên bật cười khanh khách, cô nhích lại gần anh và nói :

-Ha ha, vậy hóa ra anh cũng biết giận, thế sao lúc đó anh không làm gì em.

William im lặng, anh đặt vào tay cô 1 mớ hạt dẻ đã bóc vỏ, sau đó anh đứng dậy đi vào bếp, An Nhiên nhìn theo anh rồi nói :

-Anh đi đâu ?

-Pha sữa cho em. – Anh đáp lại rất nhàn nhã.

An Nhiên ghét nhất tiết mục này của anh, cô ngấy tới tận não rồi mà ngày nào anh cũng bắt ép cô uống, cô ngang ngạnh từ chối thì anh lại nói :

-Em uống cho con chứ đâu phải cho em.

An Nhiên nghe mãi câu này, cô lờn rồi :

-Anh đổi câu khác đi, em chán nghe câu này rồi.

-Em muốn có poster của Kim Woo Bin chứ ? – William nhìn cô hỏi

An Nhiên vừa nghe xong thì gật gật đầu anh, cứ tưởng anh sẽ mua về cho cô nên cô uống 1 hơi hết ngay ly sữa trong tay anh, sau đó đưa lại cho anh, nhưng anh lại nói :

-Anh chưa nói là em uống hết thì anh đưa poster cho em mà.

Tên cầm thú nhà anh, dám chơi cô, thật là đáng hận mà, mẹ An Nhiên và mẹ của Mục Nhu đều muốn có cháu gái, cùng một lí do rất đơn giản, họ sợ sinh con trai lại giống như Mục Nhu thì khổ dài dài, bố Mục Nhu thì cũng không ý kiến gì. Mục Nhu sau khi rửa chén xong thì anh đi lên vào phòng làm việc, An Nhiên vừa nằm trên giường đọc truyện tranh vừa cười khúc khích, cuộc sống rất thú vị cứ như thế xoay quanh lấy 2 người.

... ..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-muc-cua-sinh-vien-lac>